

hölderlin

914

hölderlin
imnuri și ode

..

DIN APARIȚIILE ANULUI
IN „BIBLIOTECA PENTRU TOȚI”
LITERATURĂ UNIVERSALĂ

* * * — Faraonul Kheops și
vrăjitorii. Povestirile
Egiptului antic ;

Epictet — Manualul ;

Marc Aureliu — Către sine ;

* * * — Walhalla și Thule.
Mituri și legende
germanice, repove-
stite de Mihai Îsbă-
șescu, 2 vol. („cul-
tură aenerală”) ;

Luis de Camões — *Lusiada* ;

William Dean — *Ascensiunea lui Silas*

Howells *Lapham*, roman, 2
vol. ;

George Eliot — *Middlemarch*, roman,
4 vol. ;

Franz Kafka — *Procesul*, roman ;

Nazim Hikmet — *Cîntec la masa soa-
relui*.

hölderlin

Vol. I – II, lei 10

editura minerva

Ilustrația copertei : *Mircea Dumitrescu*

johann christian
friedrich hölderlin

imnuri și ode

ÎN ROMĂNEȘTE DE ȘTEFAN AUG. DOINAȘ
ȘI VIRGIL NEMOIANU

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI ● 1977
EDITURA MINERVA ● BUCUREȘTI

Pentru versiunea românească,
toate drepturile rezervate
Editurii Minerva (B.P.T.)

NOTĂ

Selecția și stabilirea textelor ce urmează au fost făcute după ediția SÄMTLICHE WERKE (Insel, Wiesbaden, 1965) a lui Friedrich Beissner, și după volumul I al ediției WERKE (Tempel, Berlin, 1935) de Karl Justus Obenauer. Cea dintâi este incomparabil mai corectă și mai bine organizată, folosind din plin ultimele concluzii ale cercetării manuscriselor. După ea ne-am ghidat în gruparea și ordinea poemelor, precum și de fiecare dată când am avut îndoieli în privința alegerii celei mai bune variante. Deoarece, în cazul lui Hölderlin, traducătorul este pus în fața unei opțiuni dificile (cine îi dă dreptul, la urma urmei, să decupeze o formă finită, dintr-o masă fluctuantă, marcată uneori de lacune, reprezentând texte de laborator ? și, pe de altă parte, cum să prezinte cititorului străin altceva decît un text finit ?), am preferat să deplasăm povara răspunderii pe umerii unei autorități. Ediția Obenauer are curajul opțiunii într-o serie de cazuri limită, și am urmat-o aproape întotdeauna. Firește, atunci când existau mai multe variante *finite* (eventual, chiar tipărite) ale aceleiași poezii, am optat pentru cea pe care am socotit-o mai reprezentativă.

Ediția de față nu este „completă“, în sensul filologic al cuvîntului. Credem totuși că Hölderlin este pe deplin prezent în aceste pagini. Am omis toate poeziile perioadei celei mai timpurii (1784—1789), care nu îl reprezintă deloc pe Hölderlin. Am omis epigra-

mele și dedicațiile ocazionale din albume. Dintre „proiectele im-nice“, am ales numai câteva, care prezintă un caracter cît de cît unitar și continuu, pentru a oferi, totuși, o imagine a „tezaurului“ manuscriselor nefinisate. Am dat întotdeauna numai o *singură* versiune din poeziile cu mai multe variante, chiar și atunci cînd versiunile difereau considerabil între ele. Nu fără o anume ezitare, am menținut poeziile tîrzii ale poetului, acea „lirică a lui Scardanelli“, împreună cu datarea lor fantezistă, mai mult ca un document cutremurător asupra ultimei perioade a vieții sale.

Socotim că tot acest proces de concentrare nu poate fi decît în beneficiul cititorului nespecializat pe care o ediție Hölderlin, *orice* ediție Hölderlin, l-ar speria și dezorienta.

În sensul acesta, avem totuși pretenția că oferim cititorului român un Hölderlin complet.

★

Poeziile *Către Parce, Cîntecul de ursită al lui Hyperion, Virs-tele vieții, Jumătatea vieții, Precum în zi de sărbătoare..., Titanii, Am întrebat odată Muza..., Tinian, La moartea unui copil, Toată dulceața lumii..., Lui Zimmer* (Nu sînt asemeni...), *Primăvara* (Cînd pe cîmpuri încolțesc...) și *Cimitirul* au fost traduse de Ștefan Aug. Doinaș.

Poeziile *Conciziunea, Apus de soare, Omul* (Abia-ți răsăriseră, *Mumă Țărîna...*), *Capricioșii, Moartea pentru patrie, Iubirea și Despărțirea* au fost traduse de Ștefan Aug. Doinaș și I. Negoîtescu.

Toate celelalte poezii din acest volum au fost traduse de Ștefan Aug. Doinaș și Virgil Nemoianu.

TRADUCĂTORII

POEZII DE TINEREȚE

(1790—1797)

CÎNTECUL IUBIRII

(Versiunea întâia)

Presimțiri cerești ne-adună-n
Pajiști mîndre sub păduri
Unde bucurii răsună-n
Templul veșnicei Naturi ;
Nici un ochi nu se-nnoreze,
Grijile zvîrlind-napoi
Orice suflet să vibreze
De iubire, ca și noi.

Frați ! Surori ! extazul salte !
Mînă-n mînă innodați,
Legăturii celei nalte
A ființei — slavă dați !
Culmi suiți, lăsați privirii
Valea-n umbre, cîmpul sur !
Doar aripile iubirii
Se desfată împrejur !

Dragostea învață vîntul
Să dezmierde flori subțiri,

Cheamă roua pe vestmîntul
Tinerilor trandafiri ;
Dragostea atrage-n mare
Val spre val prietenos,
Cîrmuiește reci izvoare
Pe plai verde, mătăsos.

Dragostea cu lanț de-aramă
Leagă munții de țării,
Tunetu-n nisip recheamă
Unde plante ard pustii ;
Duce turma credincioasă
De planeți spre soare-n zări,
La un gest al ei se lasă
Rîurile blînde-n mări.

Dragostea străbate-oceane,
Ride setei din pustiu,
Biruie puteri tirane,
Se coboară în sicriu ;
Dragostea topește geruri,
Iscă raiuri din sărut,
Naște jar pămînt și ceruri
Îngerești, ca la-nceput.

Dragostea poartă pe-aripe
Zeul zeilor ușor ;
Răsplătește chinu-n rîpe,
Cînd un nalt judecător
Dărîma-va vechi regate,
Cade tot ce-a despărțit,
Fapte nobile, curate
Luminează strălucit.

Poate bate ceasu-acuma
Suflul ultim să ni-l dăm !
Dincolo, în zori ca spuma,
Toți o să ne revedem ;
Cînt mai sacru n-are firea
Și nici zeii din Olimp,
Frați ! Surori ! strigați iubirea !
Ea învinge moarte, timp !

CĂTRE LINIȘTE

În vîlcea de zvon și umbră plină
Am sorbit, în crîng de trandafiri,
Harul sfînt din cupa ta divină,
Adiat de blînzii tăi zefiri.
Uite-obrazul tînăr încă arde,
Ochii exaltați încă sclipec,
Cînt de slavă-n inimă se-mparte,
Aripi poartă-avîntul vulturesc.

Dacă-n Hades îndrăzneț m-aș duce,
Unde nici un muritor nu te zări,
Ori spre Orion care străluce,
Tot pe tine-acolo te-aș găsi ;
Precum fluviile curg în mare
Vremi gonesc spre tine nencetat,
În bătrîne veșnicii fără hotare
Zaci, în haos greu, întunecat.

Pe tărîmuri cu pustiu noptatic,
Unde foamea mușcă din drumet,

În regatul negru și sălbatic
Cu nalți munți în platoșe de-ngheț,
În vărățele nopți cu zori înfipțe
Pe dumbrăvi plutește-al tău salut,
Peste somnul cu spăimoase cripte
Întărești amanții prin sărut.

Tu respiri eroului în cuget
Pacea, cînd pornește-n bătălii,
Sufli har în grotele cu muget
Unde gînditorii ard făclii ;
Picuri calm în temnițele sumbre
Consolînd martiri la căpătii,
Din izvor surîzi cînd printre umbre
Fata-și dă sărutul cel dintii.

Lacrimi dulci reverși, de desfătare,
Har în oase spre-a le-mbărbăta ;
Milioane-ți construiesc altare ;
Stai — și-această inimă-i a ta !
Jos în vale-aș bea fără de teamă
Vinul tău, spre umbre să mă-ndemn,
Pînă ce mireasa-n somn mă cheamă,
Pînă ce zeița-mi face semn.

Nu-s iscoade-n locul ațipirii,
Sub un giulgiu de umbră-i, răcoros,
Viscoalele sună ca zefirii,
Lanțul înrobirii-i rupt pe jos ;
Vremi vuiesc cu apă mai curată,
Nici o grijă peste valuri nu-i,
Visuri — fug veciile, cînd doarme, iată
Tinărul în brațele miresei lui.

IMN NEMURIRII

Bucuros, parc-aş aduce fericire,
Mîndru, parcă stele mi s-ar închina,
Zboară, ca să ți se scalde în privire,
Duhul meu îndrăgostit spre fața ta.
Vizionar, a și zărit cu voluptate
Hala ta cu zori de aur, prag de vînt
Ah ! și cînd spre pîntecu-ți divin s-abate
Flamura sfidează moarte și mormînt.

Orioni își desfășoară-n jur armia
Și Pleiadele cutreierul sonor.
Ha, ele-și închipuie că veșnicia
Stă în tunetul cumplit din polii lor.
Maiestuos în car de pară nendurată
Prin tărîm desmărginit vijelios
Alergat cu haosul pe-aceeași roată,
Își recalmă nemurirea Helios.

Chiar titanii-n țara lor de gropi tîrșită,
Munți, oceane care-n viscole se cern,

Cred că plasa creațiunii lor e nesfârșită,
Că sînt prinși în planul lumilor etern ;
Însă ora nimicirii-și sună cîntul,
Fioros de fragedă, ca un tăiș
De triumf ; pierit-au cerul și pămîntul
Repede, cum fulgerele pier pieziș.

Dar întoarce-te, penaj înalt de pară,
Înspre locul unde viața scoate zvon !
Flamură, triumfă tu, triumfă iară,
Unde pîlpiie zeița ta pe tron !
Cînd cad polii și se-neacă-n hăuri sorii
În abisul vremii moarte ca-ntr-un cîmp,
Sufletul mai soarbe încă din victorii,
Înălțat peste morminte, peste timp.

Ah, adesea-n miezul nopții-necate,
Cînd aprinse lacrimi picură mereu,
Și cînd omul cu cuvinte disperate
Ceartă soarta, înfruntînd pe Dumnezeu,
Nu arunci tu dintre nouri o privire,
Mîngîind pe fiul tău cel chinuit !
Dincolo, strigi calmă, plină de iubire,
Dincolo cel răbdător e răsplătit.

N-ar ajunge să-și blesteme omul viața,
Și virtutea-n drumu-i aspru n-ar căuta
Mîngiere în distrugere și gheață,
Dacă forme care mint i-ar înșela ?
Libertatea, să le sfarme, s-ar abate
Contra legilor naturii oarbe, cum
Remușcarea în tezaure furate,
Să prefacă moștenirea sa în scrum.

Însă nu, pe mîndrul suflet ce trăiește,
Și pe zeul stătător la vămi cerești,
Și pe judele care Infernul îngrozește,
Nemurire, nu — tu ești, tu ești, tu ești !
Bucure-se, limbi de șarpe, hulitorii
Scepticii de lingușeala lor, nebuni,
Exultanța nemuririi, ca și zorii,
Nu se lasă pîngărită de minciuni.

Slavă nouă, slavă nouă, cînd un suflet
Liber, călăuzei lui urmînd,
Soarbe naltele porunci ca un răsuflet
Și înfrînge orice patimă de rînd !
Cînd o minte-n gravitatea ei amară
Doar prin tine chiar esența și-a zărit,
Căci i-adie gustul vieții dintr-o țară
Unde oricare grăunte-i rod mărit.

Cînd bărbații în bătrîne sanctuare
De stejari reginei lor un braț întind
Spre frățească alianță luptătoare,
Și-n pericole voioase se cuprind ;
Cînd vrăjit de sărutările-i de aur
Fiecare, demn de laurul curat,
Fără-a fi sărac în dragoste ori laur,
Jurămîntul țării sale l-a jurat !

Cînd, semeți, trezind tiranul întră-n sală,
Amintindu-i dreptul omului, cei bravi,
Deșteptîndu-l din beția animală,
Întărind întru curaj corupții sclavi !
Cînd în miezul bățăliilor cumplete,
Fluturîndu-și steagul liber spre dușmani,
Glorios, pînă la brațele ciuntite,
Luptă falnic o falangă de spartani !

Ce puternică-i în valea cu morminte,
O, regină, răsplătirea ta de har !
Pămînteanul vitejie bea, fierbinte,
Din vrăjitul viitor, ca din pahar,
În speranță-ncheie viața pămîntească,
Și, matern, de mîna ta îmbărbătat,
Sus, cu spiritele-n patria cerească,
Veșnic va pluti-n triumfuri, beat.

Unde florile virtuții și splendorii
Înfloresc și nu le mușcă vierme rău,
Unde stau lingă altare gînditorii
Și scrutează cu privirea orice hău,
Unde nu mai sînt despoți peste ruine,
Unde suflete în lanț nu mai tînjesc,
Unde lauri, răsplătind cum se cuvine,
Dau eroilor sărutul îngeresc.

Zăboviți, voi Orioni, măcar o clipă !
Tunet al Pleiadelor, să nu răsuni !
Soare, ascunde-ți flăcăroasa ta aripă,
Respirați mult mai încet, ocean, furtuni !
Alergați spre laude mari de sărbătoare,
Ale vremii creațiuni, căci inspirînd
Suflul beatitudinilor stătătoare
Vizionarul nemurirea poartă-n gînd !

Iată ! cîntul omenirii tace, scade,
Cînd plăcerea sufletului n-are grai ;
Aripa ce-a proslăvit, sfioasă, cade,
Cînd în spirit mărginire nu mai ai.
Cînd la Domnul sufletele, în sublimul
Cerc, de sufletești victorii s-au umplut,
Va-ngăima poate-n extaze serafimul
Tot ce buza omenească a tăcut.

VINDECAREA MEA

Lydei

Dispăruse orice floare
De pe trunchi ; curaj, puteri
De-a-mi urma vechea cărare —
Obosite de-nclеştări ;
Nici plăcere şi nici viaţă,
Numai tineri ani — tăciuni ;
Doar mormintu-aveam în faţă
Pentru-atîtea-amărăciuni.

Cerule, cît de-nsetată
Inima iubiri cerşea,
Ah ! de viaţă înşelată,
Vis, speranţe-mbrăţişa !
Ah, prietenoasa mîină
A Naturii, la necaz,
O rugam : Varsă-mi puţină
Bucurie pe obraz !

O, la masa ta divină
Sorb acuma doar uitări !

Cupa fermecată, plină
Mi-o întinzi, cu noi puteri.
Amețit de noua slavă,
La schimbări privesc uimit.
Nou-născute — cîmp, dumbravă,
Primăvara m-a trezit.

Că puteri mă saltă-n zare,
Că sînt liber, mulțumesc,
Lyda, dulce salvatoare,
Cugetului tău ceresc ;
Obositului, senine
Mîngieri privind i-ai dat,
Nalt curaj de-a fi, ca tine,
Bun și mare și-mpăcat.

În belșug de bucurie
Azi urmez pe drumul tău,
Dintre nori un țel mă-mbie
Exaltîndu-mă mereu.
Chiar dacă durerea-mi crește
Și-un vînt aprig străbătu
În chilia mea hoțeste —
Lyda, mîngîie-mă tu.

MELODIE

Lydei

Lyda, iată ! îmbrățișându-se ca-n vrajă
Universul ține dragostea la sîn,
Cerul stă pămîntului de strajă,
Zvon și suflet într-o horă se mențin.
Susură-adieri, irumpe sunet —
Miră-te și bucură-te ! În zări
Suflete se regăsesc în tunet,
Suflete se știu în adieri.

Lîngă crîng o dulce ameteală
Leagănă fetița-n visul ei
De iubire ; pomii au beteală,
Cînt de seară-ngîină gîndăcei ;
Sar eroi din paturi, îi îmbie
Ca un frate-al nopții uragan ;
Ca să sfarme lanț și tiranie
Umblă-ncet pe-al spaimelor tăpșan.

Unde zac morminte sub coroane,
Unde viermii rod în negre răni,

Unde-n stînci cărunte și dușmane
Plînge corbul în pustii poieni,
Unde-al ciocîrliilor răsuflet
Suie clar, ori păstrăvii subțiri,
Se trezesc minunile din suflet,
Floarea fermecatelor iubiri.

Unde iese vulturul la pradă,
Unde țipă pajura pe stînci,
Unde zidul muced stă să cadă,
Unde bate crivăț hale-adînci,
Unde valu-nvins de negre raze
Clocotește iar răzbunător,
Inima enormă bea extaze,
Se alintă-n zvon lingușitor.

Cîntecul naturii-n mii de tonuri
Încălzește stînci ; mai dulce ies
De pe corzi vrăjitele ei zvonuri,
Dorul moștenit bate mai des,
Gingaș-temător, ca-ntr-o mireasă,
Sună vinele și parcă cresc,
Cînd în voia dragostei se lasă,
Sună glasul inimii frățesc.

Din privirea celui ce jelește
Naiul scoate lacrimi dulci și moi,
Trîmbița victoriei vestește
Bucuria, cînd e lupta-n toi ;
Cum furtuna-n crînguri de sulfină
Cînd se frînge-avîntu-n strune vii,
Răzbunarea dezmiardînd se-nchină
Dragostei din blinde melodii.

Ard cu mult mai gingaș trandafirii,
Suflă foc și purpuri pe poteci,
La șoptirea tainică-a iubirii
Jurământul leagă strîns, pe veci ;
Cîntece crăiești nicicînd cîntate
Ies din guri de cîntăreți străvechi,
Odele se-nalță mai bogate,
Cînd pătrunde cîntecu-n urechi.

Rar pășesc, întii peste colină,
Mîndre-apoi, cu pas de-nvingător,
Înălțate-n hale de lumină
Dragostea cîntînd triumfător ;
Trec apoi prin vaste labirinte
Se strecoară pe-ale morții văi,
Pînă le ies zorile nainte,
Pînă chiuie-n banchet de zei.

Ah ! și cînd pe zvonuri de cîntare
Sufletul iubitei vine blînd,
Revărsat în lacrimi de-ncîntare
Se atinge de al meu vibrînd,
Nu mă smulg din trup ca dintr-o coajă
Și spre țara harului mă-ndrept ?
Lyda ! Lyda ! îmbrățișîndu-se ca-n vrajă
Universul strînge dragostea lă piept.

PENTRU LYDA

Beat, ca-n zori de raze eteree
Timonierul pe oceanul său,
Fericirii-n Valea Elizee,
Dragostea mă-nfrăgezea mereu,
Vale și dumbravă renăscute
Pretutindeni, numai har sorbeam
Hei ! ales de ea, să mă sărute,
Timp și sorți trufaș batjocoream.

Dor mai nobil mă-mbăia-n cascade
Spiritul de dragoste-ntărit,
Parcă-mbrățișam, ah ! miriade,
Cînd cîntam iubirea, amețit ;
Vastă, clară, cer de mai, minune,
Pură ca și sufletul lucea,
Calmă ca izvor de-nțelepciune
Inima iubită-atunci de ea.

Am jurat adesea cu mîndrie
Jurămîntul inimilor, greu !

Lyda, mîntuire dată mie,
Și a mea, cum duhul meu e-al meu.
Despărțirea însă, scumpă fată,
S-a prelins, geloasă, ca un fum,
Pe întreg pămîntul niciodată
Nu ne mai topim în brațe-acum.

Pe sub cerul clar al dimineții,
Mută, pe sub struguri negri, treci,
Unde ochii, oglinda demnității
Tale, m-au legat de tine-n veci !
Primăvara noastră — iat-o moartă !
Dragostea mea crudă ți-a mușcat
Liniștea ! Unica mea, tu iartă
Ochiul meu de plîns întunecat.

Vrajei tale cînd m-am dat sub fire
Cerul și pămîntul au pierit.
Lyda ! Lyda mea ! Ce fericire !
Cum puteam să-mi fi închipuit ?

.....

IMN CĂTRE ZEÎȚA ARMONIEI

*Cu cingătoarea ei fermecată, Urania,
fecioara strălucită, ține laolaltă cosmosul
în spumegător extaz.*

ARDINGHELLO

Bucuros, parc-aș aduce fericire,
Mîndru, parcă stele mi s-ar închina,
Preaînalto ! te atinge cu-o privire
În curatul tău altar iubirea mea ;
Iar profetul, îmbătat de sfinte ape,
Din presimțul măreției prinde-avînt.
Ha ! de sacru-ți pîntec mai aproape,
Steaguri nalte rîd de timp și de mormînt.

Felurit, precum voința zeilor, adie,
Inspirația spre cîntărețu-nmărmurit ;
Fără margini este-a frumuseții bogăție,
Iar oceanul mărețiilor nețarmurit.
Însă eu, eu te-am ales în strălucire,
Dintre toate, deslușindu-te abia,
Și rostindu-ți jurămîntul de iubire,
Tu, regină peste lumi, Urania !

Tot ce dorul cel mai mîndru-al unor duhuri
Cucerește în prăpastie și-azur
Eu, prin tine, dobîndit-am din văzduhuri,
De cînd sufletu-mi te simte împrejur.
Nasc din tine mii de vieți și miriade,
Sînt doar raze din etericul tău spic ;
Fața, dacă ți se-ntoarce, totul cade,
Tremură, și lumea-ntreagă e nimic.

De pe tronul valurilor vechi din haos
Ai făcut abia un semn, zîbind măreț,
Și sălbaticile elemente s-au adaos
Unul altuia, îmbrățișîndu-se-ndrăzneț.
Bucuroase-n ora nunții-nfloritoare,
Dragi ființe cu ființe s-au unit.
O, stăpînă ! iată chipul tău, în zare
Și-n rotundul de țărînă, oglindit.

Revărsată este-acum a vieții cupă,
Sori, izvoare își încep cărarea lor,
Amoroase, văile se modelează după
Dealurile îmbătate de amor :
Mindrii munți la pieptul mamei se agață
Strălucind precum odraslele de zei,
Marea strînge tot pămîntu-n aspre brațe,
Fulgerîndu-l cu extazurile ei,

Adieri respiră-n aer calde, blinde,
Primăvara se alintă dulce-n văi,
Și dumbrăvi răsar pe rîpele flămînde,
Flori și ierbi răsuflă rozele-n văpăi.
Iată, cum din marea ritmic răsculată,
De pe dealuri și din mijloc de cîmpii
Se desprind, oștire-n marș, nenumărată,
Creaturile ce șiroiesc de bucurii.

Din dumbrăvi peregrinează prin ținuturi
Al zeiței fiu cu chipul îngeresc,
Tinărul pe care ea dintru-nceputuri
L-a ales, portret al ei, împărătesc :
Cu miresme ca din rai, de-ntreaga Fire
Salutat, el se oprește-n soare, blînd ;
Spre-a rosti făgăduința de iubire,
Îl întîmpină Urania cîntînd :

„Vino, vino, fiul meu, și mă iubește,
Tu — ales de-al zămislirii ceas bogat !
Sărutarea mea unirii te menește,
Duh din duhul meu ți-am insuflat.
Lumea mea în tine însuși ți se-arată,
Armonie, fiule, e lumea mea ;
Bucură-te ! semn de dragoste curată,
V-am născut cîndva, pe tine și pe ea.

Doar ruină-i haina mîndrelor ființe,
Cînd din cercul dreptei mele au ieșit.
Eu stîrnesc a frumuseților priințe,
Eu — oceanul măreției nesfîrșit.
Mie doar să-mi mulțumești pentru vrăjita
Dragoste, pentru plăceri și bucurii !
Plînsul tău, pornirea ta, neistovita,
Doar sărutul creator le face vii.

Ți-am dat forța și-ndrăznelile rebele
Chipul meu să-l vezi în tine arzător,
Să scrutezi poruncile domniei mele
Și să fii izbînzii mele născător.
Doar ca umbră mă zărești, dar nu deplină ;
Ci iubește-mă adînc, nu iscodi !
Numai dincolo mă vei zări-n lumină,
Dincolo iubirea ta voi răsplăti.“

Spirite, acum în numele Zeiței
Care-n pragul vremii sure ne-a creat,
Fii ai săi, odrasle mindre ale spiței,
Moștenind avutul ei străluminat,
Spre solemnă și extatică slăvire,
Cu putere sufletească, vă-avîntați,
Și cu cea mai radioasă-nsuflețire
Celei pururi creatoare să jurați.

Ca talazul mării liber și puternic,
Pur ca-n Cîmpii Elizei pîriu-n salt,
Fie-i cîntu-n pragul templului cucernic
Și slujirea adevărului înalt.
Jos cu tot ce s-a vădit deșertăciune !
Iar minciunii — numai moarte și blestem !
Proslăviți stindardu-i vast de-nțelepciune !
Celor drepți — vestiți triumf și cînt suprem !

Ha ! minciuna — ce izvor în lincezire !
Doar izvoru-nțelepciunii curge plin !
Duhuri ! Frați ! izvoru-acesta e iubire !
Paradisul crește-n jurul lui senin.
Limpezit de zgura vieții muritoare,
Har divin presimte cugetul suav ;
Luminate de-a iubirilor licoare,
Suflete spre Creatoare suie grav.

Duhuri ! Frați ! să strălucească jurămîntul
De magia dragostei, arzînd spumos ;
Pura dragoste hrănească-ne avîntul
Spre înalte armonii, prietenos.
Pe-ai tăi fii să-nnobileze-n clare raze,
Pace să le dea, curaj și braț de-oțel,
Sufletul să lăcrimeze în extaze,
Cînd Urania se-apropie de el.

Au pierit trufii și vrajbe hămesite,
Viclenii și vechi minciuni au amuțit ;
Luminosul, de-ntunerice despărțit e,
Adevăru-n sanctuar e curățit.
Aspra luptă trece-n liniște cerească,
Stinse sînt ale dorinței încleștări ;
Iar pioasa închinare preoțească
Răsplătită-i cu divine cumpătări.

În iubire întăriți și-n fericire,
Cerul inimii îl contemplăm uimiți.
Ca serafii ne-nălțăm, într-o plutire
De înalta armonie absorbiți.
Să vestească-a lirei coardă nu-i în stare
Ce este pentru profeți Urania,
Cînd și nopți și nouri pier din zare,
Și se uită sufletul pe sine-n ea.

Intonați cu toții cîntul jubilării,
Voi, căroră dragostea vi-i dată-n dar !
Milioane, voi croiți-vă prin naltul zării —
În triumf către Regină drum de har !
Iar voi, zei de pe pămînt, zvîrliți cununa !
Jubilați, voi milioane, pentru ea !
Orioni, voi fiți ecou ca-ntotdeauna :
Sfîntă veșnic, sfîntă e Urania !

IMN CĂTRE MUZA

Mult prea slab ca-n cînt să se deschidă
Laudei regești, sfios și mut,
Harul tău, o — falnică Pieridă !
Ca-n altar în piept l-am reținut ;
Dar, în fine, va vesti pe coarde,
Pentru-a face nodul și mai strîns,
Dragostea ce sufletul mi-l arde,
Acest cînt de slavă, ție-ntins !

Sus pe culmi, pe oblice ponoare,
Unde lacrima-mi venea tiptil,
Răsufierea ta de vrăjitoare
Mi-adia obrazul de copil ;
Oare sînt, eterică Regină,
Milă-a Zeilor, ah ! vrednic sînt
De îmbrățișarea ta deplină,
Descărnat de tot ce e pămînt ?

Ah ! dacă-aș ajunge-n triumfale
Lupte cu puterea ta, în dar

S-ating granițele-mpărăției tale,
Să pronunț, ce tu creezi prin har !
Iată ! la suflarea ta, eonii
Aripile-n colburi le depun,
Vrajei tale se prostern demônii,
Praf și nalte slăvi ți se supun.

Unde ochiul vulturesc nu mai străbate
Și-n aripi speranțe lincezesc,
Cresc din hăuri viață, libertate,
Ascultînd un semn al ei, regesc ;
Cele mai dulci roade i le-mbie
Adevărul, țara fără țarm ;
Dragostei, izvor de apă vie,
Ea spre-nțelepciunea-i dă îndemn.

Tot ce vînd nepoți ca marfă vană,
Tot ce-n malul Lethei stă uitat,
Ne apare-n haină suverană
De-al ei sunet magic — deșteptat ;
Tot ce-n cort și-n vatră-a strălucirii
Din vechi vremi au plîns și-nfăptuit
Sufletele mari ale-omenirii.
Ea cu nemurire-a răsplătit.

Iată-n spini al rozei roșu cîntec,
Primăvara l-a-ncălzit cu vis —
O, Pieridă ! în maternu-ți pîntec
Floarea omenirii s-a deschis ;
Pe obrazul cu zulufi, sălbatic,
Ea așează un sărut divin,
Cîntul lui dintii cu foc extatic
De plăceri spirituale-i plin.

Cerul blînd coboară în podgorii,
Viață suflă-n trupuri triumfal,
Și se-apropie nemuritorii
În vestmînt curat, auroral.
Exultanța prin dumbrăvi, departe,
Își înalță-n aer templul său,
Și eroii-mpresurați de moarte
Nălță ochii înspre Elyzeu.

Stă cîmpia goală și sterilă,
Dacă florile la jugul legii trag ;
Dar cînd Muza în regeasca-i milă
Își ridică magicul toiag,
Holdele se umflă brusc de lapte
Și se pîrguie-ndrăzneț pe-ogor.
Iute și măreț speranțe, fapte,
Neamurile-n perfecțiunea lor.

Umple-te de plînsul fericirii !
Sufletul celui entuziast
Spumege-n bețiile iubirii !
Muză ! lasă-mă să laud, cast !
Iată ! la suflarea ta, eonii
Aripile-n colburi le depun,
Vrajei tale se prostern demòonii,
Veșnic vreau și eu să mă supun.

Idolilor li se-nchine gloate ;
Din altar goniți, pe dragii tăi
Prigonească-i ură și păcate ;
Flacăra, în slăbiciunea ei,
Clatine-și minciuna, pîngărească,
Surpe-n colburi tot ce te-nfrupta ;
Dacă toate-or să mă risipească,
O, această inimă-i a ta !

Arsă de-al iubirii cald răsuflet,
Ride inima de secoli reci ;
Savurată în adînc de suflet,
Clipa face cît eoni întregi ;
Vai de cel pe care zorii vieții
Cu iubiri și haruri nu-l uimesc,
Căruia, robit de griji tristeții,
Forțele plăcerii se sleiesc.

Preoții tăi, falnică Pieridă !
Saltă-n vînt toiag de pelerini ;
Tu, cu scut puternic, în obidă
Ca o mamă-i mîngii, îi alini ;
O, Natura magic vin oferă,
Spumegînd, celor aleși de-Olimp ;
Care beți de-a frumuseții sferă
Rid în voie de noroc și timp.

Liber filfiie în cînt de slavă
Spiritul lor nobil prin dumbrăvi ;
O, îmbrățișarea ta suavă
Îi aprinde spre regești isprăvi !
O, pîndească mercenarii prețul !
Lasă-i, suspinînd pentru virtuți,
Să-și cerșească cei din jug nutrețul !
Nobilii-n curaj și faptă sînt avuți !

Ah ! suit de tine, doar prin tine-i
Cugetu-ndreptat spre țel suprem —
Preoție veșnică Reginei
— Ascultați, pămînt și cer ! — jurăm !

Haideți ! dulce și fratern vă leagă
Și, de suflul ei înnobilați,

Milioane, voi — din lumea-ntreagă,
Unei noi meniri sînteți chemați !
Piară josnicele amăgiri de-a valma !
Tot ce-al spiritelor ochi a măsurat
Nu se poate măsura nicicînd cu palma !
Închinați-vă la ce-i frumos și minunat !
Savurați ce-a pregătit Natura ; toată
Viața credincioși Pieridei fiți ;
Dragostea cărarea dreaptă vă arată,
Pentru frate, patrie — iubiți, muriți !

IMN LIBERTĂȚII

Ca pe-o pajură din cuib de stîncă
Un sălbatic dor înspre țării,
Către-un imn de-o maiestate-adîncă
Mă aprinde-un val de bucurii ;
Noua viață, negustată,-mbie
Noi vigori încinse, tot mai sus !
Ah, să-ntreci iluzii și trufie,
Dulce desfătarea-i, de nespus !

De cînd brațul ei m-a smuls din colburi,
Inima-n cerești plăceri mi-o scald ;
Ars de-ale sărutului ei volburi,
Mi-e obrazul strălucit și cald ;
Orice zvon din gura-i de poveste
Îmi hrănește nobilul nesaț —
Duhuri ! ascultați a Muzei veste !
Și-ascultînd, Stăpînei vă-nchinați !

„Pe cînd dragostea-și ivea făptura
Pură,-n haine de păstor, prin flori,

Și, la sinul mumei lor, Natura,
Oamenii-atîrnau surîzători,
Jude groaznic, semeția-n lanțuri,
Oarbă, nu clintea din jilțul ei ;
Bucuros schimbam cu zeii-n danțuri
Raiul blind călcat de pruncii mei.

Dragostea chema orice pornire
Tinără, spre rod de fapte mari ;
Orice germen izvodea-n iubire,
Beat de raze și de foc, lăstari ;
Dragoste, pe-aripile-ți senine
Zei-și pogorau surîsul drept ;
Imnuri detunau — și mai divine
Inimile lor băteau în piept.

Fiii mei primit-au pe-ntrecute-a
Bucuriei amforă — să bea ;
În vestmînt numai al ei, virtutea
Frumusețea nu și-o cunoștea ;
Cumpătații-n umbra dulce-a tije
Înflorite, pe colini, trăiau ; —
Aripile vrajbei și-ale grijei
Undeva, departe, filfiiau.

Însă, vai ! se-nfioară paradisul !
Vămile vestesc blestem urît !
Cu priviri de uliu, din abisul
Negrei nopți, trufia-a coborît ;
Vai ! atunci cu dragostea plecat-am
Și cu inocența-n cer, plîngînd. —
Floare, ofilește-te, strigat-am,
Nu mai înflori de-acum nicicînd !

Legea-și naltă varga — să imite
Ale dragostei cerești lucrări ;
Ah ! de-o grea trufie biciuite,
Mor în piept divinele chemări.
Și de-un duh ce-n uragane cheamă,
De-un județ răzbunător prin fier
Învățat-au robii să se teamă,
În micimea lor trăiesc și pier.

•
Reveniți la cinste și iubire —
Spre plăceri, de-atîta timp lipsiți,
Iar ne-atrage-a dragostei pornire —
Prunci ! la sînul mumei reveniți !
Dat uitării-n veci, în colb s-ajungă
Ce-am jurat spre zei, cu surd ecou ;
Dragostea curmat-a vrajba lungă,
Regi ai Firii ! stăpîniți din nou !“

Mare ți-e, Regină, vestea sfîntă !
Gînd și faptă fie-ți imn slăvit !
Noul ceas al Creațiunii cîntă,
Bobul greu de har a și-ncolțit :
Maiestuos, ca astre triumfale,
Și trezit de-oceanu-ntins cît vezi,
Strălucești spre noi din vămi regale,
Liber veac, ce-abia te-nfiripezi !

Naltul trunchi uimit se vede iarăși,
Zeci de neamuri se-nfrățesc cu drag ;
Mîndri și-nfocați stau noi tovarăși
Răbdători, pe strămoșesc meleg ;
Precum iederi blînd cățărătoare
Suie pe stejari către-nălțimi,
Veșnic înfrățite urcă-n zare
Sus, pe socluri de eroi, mulțimi.

Sufletul cel liber niciodată
Pe-amăgiri de rînd nu pune preț !
Dus de-a Muzei mîină delicată,
Zei și-i apropie-ndrăzneț ;
Muza cu vrăjite gesturi grave
Îi aduce în vestmînd frățesc,
Și-ntărit de bucurii suave
Soarbe el superbul calm zeiesc !

Viața naltă bucuros își rîde
De vîrtejul ameteții, timp ;
Pragul perfecțiunii îi deschide
Pieptul mîndru, peste vămi și timp —
O, Zeiță ! vechi rușini tu spulberi !
Bunul vechi e azi răscumpărat !
Lanțurile ruginesc în pulberi,
Iar trufia-n iad s-a scufundat.

De pe dulci, recucerite-amvonuri
Cînd pornește-al roadelor alai,
Cînd tirani se surpă de pe tronuri,
Iar slugoii lor sînt putregai ;
Cînd iubiri și sînge vor fi pară
În frățesc, eroic legămînt —
Muza mea, atunci cînta-voi iară,
Cîntul meu din urmă-am să ți-l cînt.

CANTONUL SCHWEIZ

Prietenului Hiller

Fii, în trudnică odihnă, aici, în chemarea dulce-amăruie,
Aici unde-i inima mea, și gîndu-i mai nobil ca toate,
Că doar amintirea-mi întinde aici fermecata ei cupă
Plină, spumînd, și înalta plăcere-a icoanelor care se-ntorc
Aripi ațipite-mi trezește spre cîntecul scump.

Frate ! un zeu al iubirii scînteia divină mi-o dete,
Cugetul gingaș și pur spre-a pîndi măreția, frumosul ;
Inima ta libertății străluce, simplității — copile —
Frate ! vino și soarbe odată cu mine din cupa vrăjită.

Acolo, unde amurgu-aurește norii apusului,
Într-acolo îndreaptă-ți privirea și de dor lăcrimează !
Ah ! acolo păseam amîndoi ! acolo-n răsfăț zbură ochiul
Pe sub înalte splendori ! — și pieptul întreg se lărgea
Cer să cuprindă și sfere ! — și-obrazul ca-n flăcări ardea
Blînd stîmpărat de-adierile zorilor, cînd printre cînturi
Zürich pierea-n depărtare din luntrea ușor lunecînd !
Iubitule ! dreapta mea cald tremurîndă ai strîns-o,
Grav, pătimaș m-ai privit lîngă tunetul falnic al Rinului !

Dar fericită, ca tine, o zi la izvoarele libertății
Sărbătorește nici una nu ne-a cuprins din văzduhul cel
rumen !

Presimț umfla inima. Demult răsunase clopotul grav
Al mănăstirii în sărbătoare. Colibele calme piereau
Sub culmi copleșite de flori, lângă torentul cu vuiet,
Sub pinii din vale, unde-n sfinte vechi vremuri, străbunul
Moștenire nepoților săi potrivit socotise pământul.
Noaptea ne-ntîmpina cu răcoare și spaimă din codrii cei
veșnici.

Ne-am cățărat înspre piscul abrupt și statornic,
Cerul de noapte-aducea strîmtorare-ntre munții gigantici.
Mult mai pieziș atirna cărarea drumeților singuri.
Chiar la dreapta sălbatic tuna riul pădurii turbat :
Numai tunetul lui îmbăta cugetul. Valuri în spumă
Ascundeau crînguri pe stînci și brazi putrezind pe costișe,
De vifore smulși. — Acum de pe munte-ntunerice sticlea
Fioros și fantastic, și duhuri plutind, de eroi, peste Lego,
Norii în luptă veneau către noi peste-ntinderea ninsă.
Viscol și ger se-nălțau din prăpastie. Dusă de vînturi,
Pajura-n zbor după pradă țipa aruncîndu-se-n vale.
Rupt era vâlul norilor negri, și-n zale ca bronzul
Naltă, Mythen venea, maiestuoasă cupolă de cremeni.
Uimiți am trecut mai departe. — Părinți ai celor liberi,
o ! voi,

Sfîntă cohortă ! acum în jos ne uitam și iată — se împlinea
Făgăduința celor mai cutezate presimțuri, tot ce odată
Purul entuziasm mă-nvăța, cînd goneam în vestmînt de
copil
La păstorul din crîngul lui Mamre, la mîndra fecioară-a-
lui Laban.

Ah ! cum se-aprinde pieptul meu iarăși ; — pacea Arcadiei,
Mai pură, mai tainică, și tu, simplitate preasfîntă,
Ce schimbate-nfloresc bucuriile-n razele voastre !

De pîngăritoare mărire, trufie și datini slugarnice
Păzită de veșnicii paznici ai ei, uriașele creste,
Valea cea sfîntă zîmbea, ea — libertății sorginte.
Lacul clipea amical de departe ; spaimele brațelor lui
Le-ascundea-n întuneric prăpastia neagră din munte :
Mai bucuros, din adîncuri, priveam printre ramuri cu flori
Straniu ascunse, copilărește-voios de o turmă în chiot
Și de iarba naltă din jur, la colibele pașnice.
Cu drag alergat-am la vale ; am gustat surîzînd
Pe potecă măcrișul și ștevia răcoritoare, pe cînd
Fiul inspirator al ciorchinelui negru italic ne aștepta,
Cu zîmbet servit în coliba de bucurie trezit-a
Viața cea nouă în noi, și-nspumate pocale ciocnind
Cu voioase cîntări celebrat-am apoi libertatea.
Iubitule ! cum ne-am simțit ! — la asemenea ospețe
simțirea
Nimic nu-ți mai cere pe lume și puterile toate irump.

Iubitule ! iute-a trecut ziua încîntătoare ; ne-am despărțit
În răcoarea de-amurg, am trecut apoi pe la bătrîne altare
De libertate-n tăcere evlavioasă, și fericiți,
Ne-am recules, le-am binecuvîntat, ne-am despărțit !

Rămîneți cu bine, voi fericiților ! acolo în pașnica vale,
Vatră de jurăminte, cu bine rămii ! astre-au dat chiot,
Cînd în noaptea cea sfîntă-ai fost gazdă legămîntului sacru.
Munți minunați ! unde tiranul pal în zadar porunceă
Slugilor sale să aibă curaj, blînd lingușindu-le — aprig
Contra trufiei porni răzbunarea severă și dreaptă. —
Cu bine, munte frumos ! pe tine sînge de jertfă
te-a-mpodobit,
Al omului liber — tatăl cel singur opritu-și-a lacrima.
Moaște eroice, dulce dormiți ! dacă și noi acolo dormire-am
Somnul tău aspru, de fier, patriei jertfă aduși ca
Ortaci ai lui Walther și Tell, pentru libertate luptînd !

Dacă-aş putea să te uit, o, ţară a libertăţii din ceruri !
M-aş bucura ; prea ades mă cuprinde-nfocata ruşine,
Şi grija, de-aceea mi-e gîndul la tine, la luptătorii cei sfinţi.
Dar zadarnic atunci mi-ar surîde pămîntul şi cerul
Cu iubire voioasă,-n zădar ochiul de pară al fraţilor.
Ci n-am să te uit ! eu sper şi aştept ziua în care
Ruşinea şi grija, în fapte de bucurie se schimbă.

IMN OMENIRII

Granițele posibilului în ordinea lucrurilor morale sînt mai puțin înguste decît credem. Slăbiciunile noastre, viciile noastre, prejudecățile noastre sînt cele care le îngustează. Suferințele de rînd nu cred deloc în marii oameni : sclavii cei josnici surid bajocoritor la cuvîntul libertate.

J. J. ROUSSEAU

Bătu și-această oră gravă ;
Simțirea-mi cere ; drumul e ales !
Nori fug, și astre noi apar în slavă,
Rîzînd în cale Hesperide-mi ies !
Se stinse calma lacrimă-a iubirii,
Cea pentru tine, neam al meu, din piept !
Ție-ți sacrific ; ceasul mîntuirii
Mi-e martor ! sacrificiu-i drept.

Bolțit e, spre plăceri mai pure
Privirii,-al frumuseții-altar ;
Îngăduim adesea să ne fure
Sărutul ei spre-un Elizeu de har ;

Pentru-a simți, ca ea, plăcerea dulce-a
Creației, gingașul simț e sluga ei ;
Magic, pe corzi lăsăm să ne inculce-a
Maestrei melodie, cînt de Zei.

Am și deprins mai bărbătește
Să înțelegem astre și iubiri ;
Firesc, ne-ntindem mîinile frățește,
Pe drum spiritual pășim, oștiri ;
Batjocorim ale trufiei schime,
Cortina ce desparte, vâl precar ;
Pe vetrele plugarilor, sublime,
Se-ncrede sieși omenirea iar.

Sub flamurile libertății
Tineri se simt, ca Zeii, mari și buni,
Și ah ! spre-a-i da pe desfrînați cetății
Se sfarmă lanțuri, idoli și minciuni.
Puternic, aprig bate din aripă
Chiar geniul adevărului nenvins,
Și vulturul cu foc în gheare țipă
De tunetul răzbunător cuprins.

Cum știu că, de otrăvi ferită,
Floarea din Elizei dă magic rod,
Că sorii și eroii nu ezită,
Că Orellana n-o să piară-n glod,
Tot ce-n iubire-ncepem, și-n putere,
Întru-mplinirea sa se va bolti ;
Nepoți vor strînge rodul cu plăcere,
Pe noi cu lauri ne vor răsplăti.

În jos, atunci, cu-a tale fapte
Și dulci speranțe, o, Present ! Ceresc,
Sămînța noastră scoate spic de lapte !
Jos, unde luptătorii odihnesc !
Răsare din cavourile sfinte
Mai naltă gloria a tot ce-i mărginit,
Zidindu-și Elizeul pe morminte,
Noi forțe cresc spre Zeii din zenit.

Spre-a legăna în melodie
Un spirit sună-al corzii farmec doar ;
Sfînta Natură înspre faptă-mbie
Virtuțile, ca ea, plină de har ;
Prisos de chipuri lesbice s-arată,
Elan, spre tine din izvor suav !
Pe-ntinsul plai al frumuseții — iată
Viața sfidează poftetele de sclav !

Tinere pajuri întărite
De dragoste nu obosesc în zbor ;
Pe noii Tindarizi în slăvi mărite
Îi suie grav prietenia lor ;
Mai nobil crește-a tînărului pară
Cu-avîntul încercatului bătrîn ;
Cărările, de pași străbuni se-nfioară,
Ca ei devine îndrăzneț și bun.

În harul forței lui palpită,
Trăiește-n ea ca-n elementul său.
Tîlharilor li-i patria răpită.
A lui e-acum, ca sufletul, mereu.
Țel van instinctul sacru nu-i smintește ;
Zadarnic poftete-l vor îmbia ;
Mîndria, dragostea ce-l dogorește,
Cerul, și moartea lui — e patria.

Pe tine te-a ales drept frate,
Sfințit de gura ta-n sărut aprins,
Iubire ți-a jurat, fidelitate,
O, geniu-al adevărului nenvins !
Maturizată-n raza ta cerească,
Dreptatea arde minunat, cumplit
Pe fiecare față vitejească —
Zeul din noi ca domnitor este sfințit.

Sunați triumful în extaze
Pe care glas nicicînd nu le-a cîntat !
Am presimțit — și împlinită azi e
Ce nici o forță-n veci n-a cutezat —
Din gropi străbunii noștri ies, oștire,
Spre-a-ntîmpina regești nepoți cu drag :
Tării anunță-a colbului cinstire,
Iar omul trece-al perfecțiunii prag.

IMN FRUMUȘETII

(Versiunea a doua)

*Prin formele frumoase pe care le con-
ține, natura ne vorbește în parable, iar
putința de a dezlega scrisul ei ascuns ne-a
fost dată — este simțul nostru moral.*

KANT

Oare Zeilor nainte,
Muză naltă ! nu ți-am dat
Jurământul meu fierbinte
Pînă-n pragurile sfinte
Unde Orcus stă-ncruntat ?
Ha ! cutreier fără riscuri
Prin iubire, îndrăzneț,
Spre acele grave piscuri
Unde vulturi țin în pliscuri
Lauri pentru cîntăreți.

Peste Orioni durată,
Unde tac polii pustii,
Rîde, acordînd răsplată
Demonilor buni în ceată,

Frumusețea cea dintii ;
Să mă scald acolo-n rază,
Către Mumă să mă-ndrept
Dor trufaș mă-nvăpăiază,
Ah ! căci celui ce cutează
Fericire-i varsă-n piept.

Entuziasme mai curate
Soarbe sufletul în zbor ;
Chinul vieții-ntunecate,
Piere-n noua voluptate,
Pier deodată noapte, nor ;
Cînd la judecata cruntă
Axa lumilor s-a frînt,
Aici dragoste profundă,
Măreții, plăceri și nuntă
Cast grăiesc pe chipu-i sfînt.

De și-ar arăta Stăpîna
Luminosul ei obraz,
Ah ! ar învia țărîna,
Grija și-ar nălța bătrîna
Aripă pîn' la extaz ;
Vindecate prin iubire,
Ura, vrajba de nespus
S-ar topi în fericire,
Și ființe-n vasta Fire
S-ar simți cu-un prag mai sus.

Încă-aici, pe cîmp, plăcerea
I-am gustat de timpuriu ;
Prins de gura ei ca mierea,
I-am sorbit inițierea
Cu sărutul străveziu ;

Pruncului încă străină,
Mă urma prin codri, văi
Silueta ei divină —
Ha ! și-am cunoscut deplină
Forța farmecului ei.

În vilcea, pe culmi, într-una,
În Natură, i-am aflat
Eu, ales să-i cînt cununa
Chiar de către ea, Preabuna,
Urma, pur, transfigurat ;
Peste deal, unde-o pădure
Șesu-mbrățișa duios,
Unde-n vadurile sure
S-aruncau izvoare pure,
M-am simțit măreț, frumos.

O, surîzi, podoabă-a feței,
Ochi divin, curat și blînd !
Cîntecului dă-i noblețe,
Dănțuie și se răsfețe
Antiphila mea cîntînd ! —
Mumă, dragostea copilei
Te dezvăluie în ea ;
Chiar prin văluri dulci, fragile,
În frumsețea Antiphilei
Te-am simțit, Urania !

Delectează blînd, ca tine,
Inimă și simț în toți
Muritorii, cu senine
Opere, de vrajă pline,
Harnicii tăi sacerdoți,

Laudă mistuind, măiastră
Cum lui Bachus place — fii
Dintr-o stea entuziastă,
Gust divinitatea voastră !
Gust și chiuiesc beții.

Naltă, mută preoțime !
Pîlc ales de țelul greu !
Cerc al vostru, pe-nălțime,
Crește-n horile sublime
Auritul Elizeu ; —
Sfinților ! aduceți vie
Alinare ! Ușurați !
Dușmăniți de tiranie,
Propriul vostru har vă-mbie !
Cînd lingăii beau — răbdați !

Doar semințele slujite-n
Fumul jertfei au rodit ;
Bucurii — nembătrînite,
Risete — de Zei păzite —
Ah ! de mult le-am presimțit !
Să mă scald acolo-n rază,
Către Mumă să mă-ndrept,
Dor trufaș mă-nvăpăiază,
Ah ! căci celui ce cutează
Fericire-i varsă-n piept.

Proslăviți, precum la alte
Vetre, acest pîlc de har,
Fraților ! Iubiri să salte,
Aduceți-i Muzei nalte
Fapte și curaj în dar !
Închinați-vă ! căci numai

Bunătatea ne-a rămas ;
Legea lumii ei, acuma
O vestește însăși Muma,
Ascultați cerescu-i glas :

„Oare-n timp ce-o sorbi. licoare.
Nu te-ndeamnă, să le-nvii
Înlăuntrul, fiecare
Dulce loc din raiu-mi mare,
Ale lumii armonii ?
Cei ce nobile icoane
Poartă-n inimi sînt ai mei ;
Lepădați de pofte vane,
Numai haruri diafane
Cer în viață lîngă ei.

Tot ce-n limburile-aride
Legii aspre i-a răspuns,
Crește — fruct de Hesperide,
Bunătății se deschide,
Doar de raza mea pătruns ;
Robii, cei năimiți de lege,
Vor simbrie de la zbiri —
Fiul meu, divinul rege,
Cîntul celor drepti și-alege,
Delectarea din iubiri.

Pur, cum sună-aceste stele,
Cum armonic suie-n slăvi
Laude cu-aripi fidele,
Inima odraslei mele
Mă urmează prin dumbrăvi :
Arde dragostea — mai pură !
Plînsul gurii tace-nchis !
Spiritu-mprejur murmură
Și din sinul tău, Natură !
Rîde naltul Paradis.“

IMN LIBERTĂȚII

Jos, la Orcus, am cîntat extaze,
Instruit-am umbrele-n beții,
Căci Zeița mea, pe-un nor de raze
Am văzut-o, singură-ntre mii ;
Cum năierii-oceanul, năluciții,
După nopți cu ceru-mpurpurat,
Și-elizee crînguri fericiții,
Te privesc, miracol adorat !

Pajura și șoimul cu vibrante
Aripi venerau văzduhul ei,
Și, struniți în friu de diamante,
O purta un cuplu dîrz de lei ;
Fluvii tinerești în desfătare
Se opreau, ca inima mea ; chiar
Viscoalele se pierdeau în zare,
Iar pămîntul devenea altar.

Drept răsplată corzilor fidele,
Muza dreapta-i blindă mi-a întins,

Și-ntr-un chiot cugetele mele,
Magic luminate, s-au aprins.
Tot ce-a zis, stăpînă a cununii,
Ea, pe veci în suflet mi-a rămas,
Veșnic pe tărîmul Creațiunii, —
Duhuri, ascultați al Mumei glas :

„Pe vechi mări de Haos clătinată,
Ca o preoteasă-n bahic rit,
De-a juneții vinuri înșelată,
Muză-a libertății m-au numit ;
Dar stihii în vrajbă, nenfrîmate,
Ceas de prăbușiri vesteau pe lunci ;
Legea mea, spre legămînt de frate,
Infinitul l-a chemat atunci.

Legea mea plăpîndei vieți nu-i smulge
Nici curaj, nici bucurii din piept,
Știu cu toții datoria dulce
De-a iubi, și-nflăcăratu-i drept ;
Mîndră, calmă, falnica vigoare
Umblă drumuri largi, cu sprinten mers ;
Dulce năzuind spre-mbrățișare
Cei mai slabi s-aruncă-n univers.

Pot să-mi surpe pajura titanii ?
Tunetul se teme de vreun zeu ?
Pot opri al mării val tiranii ?
Mersul stelei să-l abată-n hău ?
Chiar de-aleșii-i idoli neatinsă,
Dîrz fidelă propriului său grai,
De-a iubirii dulce lege-ncinsă,
Viața lumii, liberă, e rai.

Mulțumit în dreapta-i strălucire,
Orion nu fulgeră din scut
Către *Tindarizii*-n înfrățire ;
Chiar și *Leul* le-a trimis salut ;
De ursita bucuriei sale
Helios surîde, liniștit,
Izvodind mlădițe virginale
Din rotundul lutului iubit.

Chiar de-aleșii-i idoli neatinsă,
Dirz fidelă propriului său grai,
De-a iubirii dulce lege-ncinsă,
Viața lumii, liberă, e rai ;
Unul doar, căzînd, pe frunte poartă
Al rușinii semn ; destul de brav
Spre-a păși prin cea mai mîndră poartă,
Omul se tîrăște-n jug trîndăv.

Mai divin, între făpturi, ca toate !
Tu, Natură, nu te-ntuneca !
Forța de erou, păstrată,-l poate
Minunat și grabnic vindeca ;
Hai, grăbește, ceas al deșteptării !
Rîzi tu, ev de aur, peste noi !
Cu credință, infinitul zării
Lung sărbători-te-va apoi !“

Frații mei, mai zăbovi-va ceasul ?
Pentru cei născuți întru rușini,
Pentru mii ce-și neacă-n lacrimi glasul,
Pentru cei de noi speranțe plini,
Pentru forța sfîntă și măiastră,
Moștenită de la Zei măriți,
Fraților ! pentru iubirea noastră,
Regi ai mărginirii ! vă treziți !

Zeu al timpurilor ! ca zefirii
Mîngîierile-ți ne răcoresc ;
Pe cărări cu spini, ca trandafirii
Chipuri dulci din fugă ne zîmbesc ;
Cînd cu cinstea vremilor bătrîne
Ultimele libertăți se șterg,
Plînsul despărțirii arde-n mine
Și spre-o lume mai frumoasă-alerg.

Tot ce timpul și-a ales ca pradă
Înflorește iar a doua zi ;
Primăvara pe ruini dă mladă,
Dintr-un val Urania ieși ;
Cînd se pleacă stele ca feștile,
Scapără Hyperion cu-avînt ;
Putreziți voi, robi ! se nalță zile
Libere pe-al vostru sterp mormînt !

Minos, de mult timp, sub bolți severe
A primit dreptatea ce plîngea ;
Iată, își sărută cu plăcere
Fiul pămîntean care-o dorea ;
Ah ! triumful manilor lui Cato
Azi în Elizeu îl recunoști ;
Flamura juneții mîndre — iat-o !
Slava sfîntă răsplătește oști.

Leneșa trufie nu-și mai trage
De la bunii Zei nici un folos ;
Tinere secerătoare-atrage
Ceres, scînteind, în lan mănos ;
Pe-nsoritul deal cu vii, în pripă
Suie, chiuind, culegători ;
Nentinați de-a grijilor aripă
Fiii bucuriei cresc ușori.

Dragostea pogoară din eteruri,
Bărbăția, cugetul e viu ;
Și zeiești amiezi aduci din ceruri,
Foc intîm ! al simplității fiu !
Scumpă e credința ! salvatorii
Celor dragi, ca cedrii nalți, apun,
Și-n triumf pășesc răzbunătorii
Patriei spre-un viitor mai bun.

Doarmă-atunci, în cripta lor îngustă,
Ale mele oase, doarmă lin !
Pieptul meu, de mult, speranțe gustă,
Zori frumoși m-au desfătat deplin !
Ah ! și-acolo,-n depărtări albastre,
Libertatea-mi face semn spre ea !
Sus, cu voi, încoronate astre,
Sune mai solemnă lira mea !

IMN PRIETENIEI

Lui Neuffer și Magenau

Împrejur, Natura-n floare
Stă și-ascultă pașnic ceas ;
Inima cutezătoare-i
Plină de-al frăției glas ;
Lin foșnesc frunze-n dumbravă,
Pîlpii zefiri ușori,
Cînd sub stelele din slavă
Ținem grave sărbători.

Ah ! de dulce mulțumire
Murmură-n pîlcuri părinți ;
Morți prieteni dau rotire
La ierbos altar, cuminți ;
Tindarizii rîd în zare
Frățește, cu ochi vioi,
Bucuroși, slăvită noapte !
De serbare, ca și noi.

Para lor din piept, mai sfîntă
Niciodată n-a părut,

Tu, prietenie blindă !
Ai sfințit-o prin sărut ;
Nu goni plăcerea, lasă
Să cinstim aici, în timp,
Nimbul grav, cea mai frumoasă
Măreție din Olimp !

Cînd dorința-n duhuri clare
Se-mplini, și ceas bătut,
Îmbrățișată de Ares
Cytherea te născu ;
Cînd Zeița veni-n lume
Și văzură cei de jos
Cingătoarea sfintei mume,
Boiul tatălui vînjos,

Atunci de pe culmi solare,
Zbor de vulturi nezărit,
Cei aleși de Zei, cu mare
Zor și dragoste-au pornit ;
Naltă zbura biruința,
Pacea se-nălța mai sus,
Grijile și suferința
Te-au slăvit zîmbind supus.

Cei născuți de tine, steagul
Biruinței, sîngerat,
Prin furtuni l-au dus, pe pragul
Apelor cu glas turbat ;
Uriășii tăi în arme
Zuruiiau vijelios —
Vraja ta-ncepea să darme
Porțile lui Orcus, jos.

Beți, de parcă din potirul
Hebei au băut noroc,
Gustau jertfa, elixirul,
După-al zilei trudnic foc ;
Cel ce-un prieten răzbunase
Părea zeu, cînd își lăsa
Lacrima-n cupa spumoasă,
Bînd pentru izbînda sa.

Tihna cobora slăvită
În Arcadia, cînd umblai
În ceresc penaj gătită
Cu păstorii în alai ;
Mame-și împleteau suflarea
Prăznuindu-te cîntînd,
Fii îți cunoșteau umblarea
După sunetul tău blînd.

Ah ! la sînul tău se-nchină
Dor străin și chin mărunt ;
Doar în cerul tău s-alină
Patima cu viscol crunt ;
Inocent se scaldă-n Fire
Cugetul pios pe văi,
Peste-orgolii și iubire
Biruie aleșii tăi.

Mulțumiri binecuvîntă
Haruri, voluptăți cerești,
Apriga beție sfîntă
Din mărite nopți frățești ;
Pentru tot ce-n mîngîiere
Și speranță ne resfiri,
Pentru sprijin în durere ---
Lăcrimate mulțumiri !

Iată — fructe, crengi se pleacă,
Stinci în fluviul-timp se cern ;
Geniu mut o să ne facă
Semn din praguri de Infern ;
Dar trăiască ce-n țărină
Nalt, ceresc s-a scuturat,
Tindarizi ! aici rămînă
În văpăi de foc curat !

Suie spre nemărginire
Spirite-n zbor suveran,
Tot mai plini de presimțire
Înfruntăm acest ocean !
Spre-a ta naltă voluptate
Din furtuni și-amurg suim,
Viață — tu — de miriade !
Prietenie ! Țel sublim !

Unde-n propriul său răsuflet
Spiritul soarbe azur,
Sufletul se varsă-n suflet
Mult mai cald, mai viu, mai pur —
Acolo striga-vom între
Sfere muzicale — cînt
Reginei celei mai mîndre-a
Duhurilor, pe pămînt.

IMN IUBIRII

Beți de dulce văz, cîmpia
O cutreierăm zglobiu ;
Crezul nostru-i bucuria,
Iar natura — templu viu ;
Nu mai fie-acum privirea
Tulburată de nevoi !
Bucure-i pe toți iubirea
Nengrădită, ca pe noi !

Rîdeți, plini de-nfumurare,
De toți sclavii, frați, surori !
A Cîntărilor Cîntare
Chiuiți-o-n strînse hori !
Ochii de pe deal colinde-n
Zare, peste vii, pe văi !
Doar iubirea pretutindeni,
Peste tot — aripa ei !

Rouă-n roza încă verde
Varsă dragostea, din zori ;

Scoală vîntul să dezmierde
Maiul amețit de flori ;
Sateliți așează-n briuri
Orionilor în jur ;
La porunca ei, iuți rîuri
Sar în mări din țarmul sur ;

Pe sub crînceni munți presară
Văile cu blînd popas ;
Stîmpără soarele-n pară
În oceanul fără glas ;
Iată ! sfînt văzduhul cere
Gura veșnicei țărîni ;
În furtună, de plăcere
Tremură ai mumei sîni.

Dragostea străbate praguri
De oceane rînd pe rînd ;
Sîngerează-n sfînte steaguri
Slava Patriei cîntînd ;
Sfarmă stîncile, ne-mbie
Ochii cu-arătări de rai,
Inocența reînvie
Primăveri cerești pe plai.

Ah, prin dragoste din lanțuri
Ne desprindem, sîntem tari ;
Spiritele-ating în danțuri
Aștrii, libere și mari !
Sub sărut și jurăminte
Timpul leneș l-am strivit,
Pe cînd sufletul îți simte
Desfătarea, Infinit !

IMN CĂTRE GENIUL TINEREȚII

Slavă ! somnoroasa-aripă
S-a trezit din nou la zbor,
Triumfal în mine țipă
Duh măreț și iubitor ;
Cu văpăi și bucurie,
Cu puteri cerești inspiri,
Domn pe sacra seminție !
Vama falnicei iubiri.

Ce frățească grijă cură
De pe chipul tău cel blînd !
Armonioasa ta făptură
N-o sorbiră ochi nicicînd ;
Cîte pajuri o-nconjoară,
Cum îi joacă păru-n vînt ! —
Maiestate-atît de rară
Mai există pe pămînt ?

Frumosul, de sus, zîmbit-a
Troienitului hotar,

Și Natura, adormita,
S-a trezit, iubește iar ;
Eu dau chiot prin fînețe
Și pe dealuri, cînd zăresc
Bucurîndu-se-n ospețe
Geniul tău împărătesc !

Ah ! aceste lunci divine
Cu surîsul pe obraz !
Tot ce văd și simt devine
Doar iubire și extaz !
Șoimii peste stînci în uiet
Sorb, ca mine, dulci plăceri, ,
Scot stejarii-n codru vuiet —
Robi aceleiași puteri.

Cu-amoroasă dezmierdare
Se lipește val de val ;
Rozele te simt în floare,
Te presimte mirtul pal ;
Mii de vieți înnoadă Ceres
Pe-al ei piept de verzi dumbrăvi ;
Chiotele de plăcere-s
Vestitorii tăi în slăvi.

Dar a inimii făclie
Ce din milă mi-ai aprins,
Domn pe sacra semînție !
Tot mai nalt, mai blînd m-a prins ;
Primăverile se curmă,
Multe lucruri dragi pălesc ; —
Cum ardeau cu ani în urmă,
Pieptul, fruntea-mi strălucesc.

Chiar și rugămintea mută
Cald mi-o răsplătești mereu ;
Bucuria ta sărută
Chiar pelerinajul meu ;
Dulci speranțe-ntinzi, balsamuri
Răcorind deschise răni,
Și iluzii joacă-n ramuri
Prin uscatele poieni.

Dăruită doar nobleței,
Lesbicelor arătări,
Cade-n fața frumuseții
Viața beată de-ntîmplări ;
Multe lupte-am dus prostește ;
Totuși dragostea din piept
Numai dulci torturi rîvnește,
Numai harul tău cel drept.

Ochiul meu încă-l desfată
Cinstea marilor părinți,
Faptele de altădată
Mă-mboldesc spre țel, fierbinți ;
Nu, puterea n-am pierdut-o,
Drumu-ales voi urmări,
Pînă cînd cernitul Pluto
Grija mi-o va odihni.

Unde Zeus își degustă
Biruînța-n cupe vii,
Unde pajură-i augustă
Cade-n somn, de melodii,
Unde ghirlande senine
Pe eroi îi întrețin,
Sufletul, născut de tine,
Simte aburul divin.

Domn al demonilor — slavă !
Rege al Naturii — cînt !
Chiar și-a Zeilor dumbravă
O-nflorește harul sfînt ;
Dacă ochii tăi de norul
Furiei umbri-s-ar, beți —
Ah ! ei n-ar mai bea izvorul
Veșnicelor frumuseți !

Eos, de plăceri rănită,
Care iubind se-nteți,
Îmbătrînind și pierită,
De Tithon s-ar despărți ;
Phoibos, ce-n regeasca-i grabă
Străbate slava zîmbind,
Și-ar simți săgeata slabă
Și curajul său murind.

Ares, în iubire, ură
Și dorinți risipitor,
Ar simți cum somnu-i fură
Forța de-a fi-nvingător ;
Chiar supremul Zeu cu tunet
Ar bea moartea din pahar ! —
Cer, pămînt cu jalnic sunet
Ar pieri-n haos amar.

Dar de pure haruri bete
Lumi te prăznuiesc etern,
Veșnic spiritele-n cete
Tinererii se prostern ; —
Chiar cînd flacăra pălește-n
Inimă și-orice ecou
Al puterii dulci descrește,
Tu le-nfrumusețezi din nou !

UNUI TRANDAFIR

Mereu ne poartă-n pîntecu-î de mamă,
Regină dulce-a cîmpului, pe noi
Natura ce la viață toate cheamă,
Tăcută și măreață, pe-amîndoi.
O, trandafir ! podoaba noastră pică,
Furtuni ne smulg petalele subțiri ;
Sămînța însă veșnic se ridică
Statornică — spre alte înfloriri !

LUI HILLER

Prietene, tu ai trăit ! — Dar cine
Relicva dulce-a Paradisului,
Regescul fruct de aur al iubirii
N-a recoltat, ca tine,-n viața sa ;
Cui nu i-au picurat nebune lacrimi
În singele preasfintei vițe,-alături
De tineri liberi, adunați în cercul
Unei prietenii suav de aspre ;
Și cine n-a sorbit, ca tine, cupa
Într-una plină, pură, a Naturii
Curaj, iubire, forță, bucurie,
Acela n-a trăit nicicând, chiar dacă
Un veac pe umeri ar purta povară. —
Prietene, tu ai trăit ! puțini sînt
Cei pentru care zorile vieții
Au înflorit la fel ca pentru tine.
Nevinovate-n simplitate, inimi
Asemeni ție ai găsit, și nobile,
Și multe toamne de tovărășie
Cu rod ales îți fură hărăzite ;
Iar desfătarea caldă-nnobilat-a
Inima ta, ea — fiica înțeleptei

Singurătăți ; și pentru fiecare
Din farmecele văii și colinei,
Și pentru grațiile primăverii
Un ochi deschis și limpede avut-ai.

Pe tine, fericitul, în brațe
Helveția te-a ținut, uriașa fiică-a
Naturii fără-greș-plăzmuitoare ;
Acolo, unde Rinul falnic, liber,
Bătrîn dar încă viguros coboară
Cu tunet de pe vîrf de stîncă, stat-ai
Și-ai chiuit în grandiosul vuiet.
Acolo unde stinci și codri-o blîndă
Și fermecată Arcadie-nconjoară,
• Și munți înalți cît cerul, cu zăpadă
Eternă pe-al lor creștet de milenii,
Precum moșnegi cu păr de-argint pe frunte,
Înconjurați în zbor de nori și vulturi
Se-ntind cît vezi cu ochii-n depărtare ;
Acolo, unde sfintele-oseminate
Ale lui *Tell* și *Walter* dorm în sînul
Naturii primitor, nepîngărite,
Și apriga cenușă spulberată-a
Eroilor în adierea serii
Se naltă peste-acoperișul stînei ;
Acolo tot ce-i mare și divin ai
Simțit, ți-a strălucit de fericite
Nădejdi, de aurite vise pieptul ;
Iar cînd te-ai despărțit de sfînta țară
A simplității, liberelor arte,
Atunci, e drept, ți se-nnorase fruntea ;
Dar, cu toiag de vrăjitoare, amintirea
Curînd ți-a făurit bogate ceasuri.

Ce grav răsună ora despărțirii ;
Căci, vai ! ea ne vestește, nendurata,

Că tot ce adorăm se ofilește,
Că tinerețea veșnică nu crește
Decît dincolo,-n Cîmpii Elizei ;
Ea ne separă, inimă de frate !
Așa cum pînza și catargul navei,
Zdrobite, uraganul ne scufundă.
Și poate că, în timp ce insondabil
Pe noi, aceștia, semnul Prepomenei
Ne vîntură-n pustietăți sau raiuri,
Tu zbori spre-o lume tînără, mai bună,
Privind în zare țarmul filadelfic,
Voios, rîzînd, pe mări îndepărtate ;
Dar poate, totuși, o suavă vrajă
Te leagă încă, strîns, de lumea veche !
Căci, ah ! enigmă-i inima umană !
Ades s-aprinde, mare, nenfrînată,
Dorința de-a cutreiera întinsul ;
Și-ades ne pare că-ntr-o strîmtă arie
Soția, o colibă, un prieten
Ar fi de-ajuns spre-a stinge-orice dorință.
Ci smulgă crudul ceas al despărțirii,
Cum vrea, pe cei ce-s una prin iubire !
Căci, stîncă și altar, prietenia
De timp și de distanțe nu se teme.
Noi ne cunoaștem, dragul meu ! — Rămîi cu bine !

CĂTRE GENIUL ÎNDRĂZNELII

UN IMN

Cine ești tu ? S-a-ntins dezmarginirea
Ca după pradă-n fața ta pe jos.
O, lira mea îți însoțește coborîrea
Spre Pluto, spre palatul lui întunecos ;
Așa zburau pe-ale Ortigyei cascade
Cînd viscolul cîntărilor spărsese nori
Cu zeul strugurilor ametește Menade
Sălbatic chiuind prin rîpi și văi cu flori.

Și ție ți-au țîșnit, cîndva, ca mie,
Limpide flăcări libere din dulci scînteii,
Așa ai clocotit, în tinerească bucurie,
Urlînd prin noaptea grea din codrii tăi,
Cînd îndrumat de doamna ta, Necesitatea,
Măciuca-n brațul nedeprins ai vînturat
Și, primului invins răpindu-i maiestatea,
Pe umeri blana cea de leu te-a-nfășurat. —

Cum au ajuns acum să se măsoare
Eroica putere cu Natura-n viu război !

Ah ! spiritul, beat de triumfuri, în uitare
Zvirlit-a tot ce este muritor în noi !
Superbii tineri ! Îndrăzneții ! Cei ce-n lanțuri
Legară tigrul și pornind apoi într-un elan
Cu uluiți delfini care săreau ca-n danțuri
Au pus căpestre-mpărătescului ocean.

Ades aud vuind apele tale,
Și bucuria, o ! tu, zeu al celor îndrăzneți !
De-a-i urmări pe-ai tăi în marșuri triumfale
Îmi varsă-n piept puterea unei alte tinereți ;
Însă pe tine blînzii lari mai mult te-mbie,
O lume de artiști ce dau viață îndrăzneț
Și unde-un spirit nobil țese văl de poezie
În jurul invizibilului cel măreț.

Spiritul cosmic, marea-i plinătate
Fiul lui Meon pe cărare sfîntă-a salutat ;
Natura veșnică și strălucind în gravitate
În fața lui, lipsită de vestmînt, a stat ;
Din sumbrul plai al duhurilor, cu-ndrăzneală
A scos-o, și zîmbind, în cor de bucurii,
Ieși zeița fără nume la iveală,
Parcă mai mîndră-n haina celor vii.

El a văzut regiunile crepusculare
În care inima își caută suprem alint,
Speranța, el a presărat-o, dulce floare,
În lumea fără-ntoarcere, în Labirint.
Acum acolo-n blîndă, rumenă lumină
Lucește-al păcii și iubirii sanctuar,
Acolo el sădi a Hesperidelor grădină,
Acolo se purifică elizeienii, de amar.

Ci fioros, o! zeu al cutezanței !
Era cuvîntul tău, cînd noaptea-n somn și scrum,
Veneau solii luminii veșnice, și ai speranței,
Și adevărul doboră înșelăciunea-n drum ;
Cum Tunătorul fulgerele își abate
În nopți de viscol peste văile ce plîng,
Așa ai arătat mulțimilor degenerate
Cum cad titanii și popoarele se sting.

Sever ai cîntărit, cînd aspra spadă
În schimbul togei ai lăsat-o. Ai grăit,
Iar ei, Sardanapalii, ei stăteau să cadă
Cînd spumele miniei tale i-au lovit ;
În van încearcă-mbătrînitul întuneric
Să-ți sperie areopagul, ca un tigru furios,
Tu ascultai al inocenței glas eteric,
Sfintei Nemesis aducînd un grav prinos.

Nu părăsi cu pavăza-ți zeiască
Pe cei nevinovați, o, tu — inspirator
Al îndrăznelii ! Tinerii-n triumf să crească
Iubindu-te, să fii învățătorul lor !
Nu zăbovi ! ci muștră, învinge, pedepsește !
Mereu asigură maiestuosul adevăr !
O, pînă ce din leagănul de secole păsește
Eterna pace, fiica zeilor din cer.

GRECIA

(Versiunea a treia)

Pentru St.

Dacă-n umbră de platani, la blinda
Undă-a lui Cephisus scinteind
Unde tinerii-și visau izbînda
Și Socrate-i cucerea grăind,
Unde-Aspasia prin mirții-n floare
Rătăcind, din agora prindea
Aprigă-a mulțimilor suflare,
Unde Platon raiuri zămizlea,

Unde vara aromind de cinturi
Strălucea, și — cinste aducînd
— Protectoarei — se sfărmau avînturi
Seara de-al Minervei munte sfînt —
Unde-n mii de ore dulci cu-Apollo
Viața dispărea, părăind un vis,
De te-aș fi-ntîlnit, iubite,-acolo
Cum, cu ani în urmă, mi-a fost scris ;

Ah ! te-aș fi cuprins cu totul altfel ! —
Mi-ai cînta din corzi slăvind eroi,

Și din ochii tăi entuziasme
Surizînd s-ar revărsa-ntre noi,
Zvon de glorii ți-ar spori mîndria,
Fruntea ta sub lauri n-ar simți
Vipia pe care bucuria
Prea puțin o poate răcori.

Oare steaua dragostei îți scade
Și ca roze junii ani pălesc ?
Ah ! în dans, sub aurul Eladei,
N-ai simți cum orele gonesc ;
Foc al Vestei, ard acolo-n pace
Dragoste, curaj și ochi semeți,
Fruot al Hesperidelor, se coace
Gustul nesfîrșitei tinereți.

Ah ! răpînd ațelor zile rodul
Inima ți-ar fi bătut cu spor,
Mare și frățească, în norodul
Iute-n lacrimi recunoscător !
Dar așteaptă ! vine ceasu-anume
Ce desparte Vămile de hău,
Mori ! în van rîvnești aici în lume,
Spirit nobil, elementul tău.

Atica, măreața, e pierdută ;
Unde dorm străvechii fii de zei,
Pe ruina marmurilor, mută,
Stau cocorii, întristați și ei ;
Primăvara iar surîde-n cale,
Nu-și mai află însă frații buni
La Ilissus în sfințita vale —
Zac sub mărăcine și cărbuni.

Alt tărîm vrea sufletu-mi să simtă
Cu Alceus și Anacreon,
Mi-ar plăcea să dorm în casa strîmtă
Lîngă sfinții de la Marathon ;
Fie-mi asta lacrima ce-o stoarce,
Ultima, Elada — plai visat !
Sune, sune-mi foarfecile, Parce ;
Inima mea morților s-a dat !

LUI NEUFFER

Martie, 1794

Se-ntoarce încă dulcea primăvară-n mine,
Voioasa inimă încă n-a-mbătrînit,
Roua iubirii-n ochii mei tot mai revine,
Speranța care m-a-mbătat și chinuit.

În ochi cu blinde desfătări încă mă-mbie
Albastrul cer și cîmpul verde unduios,
Divina cupă-amețitoare-a bucuriei
Natura încă mi-o întinde prietenos.

Fii liniștit ! își merită durerea-această viață,
Cît încă soarele divin ne-așteaptă-n prag,
Și chipul unor vremi mai bune ne răsfată,
Și, ah ! alături plînge ochiul celui drag.

DESTINUL

προσκυνουντες την ειμαμενην, σοφοι
ESCHIL

Cînd de pe-al păcii sfînt coclaur,
Unde iubiri țeseau povești,
Se duce vîrsta cea de aur
Mai sus, la nunțile zeiești,
Cînd marea Doamnă, Silnicia,
Dreapta Destinului avar,
Impune unui neam urgia
Unui război prea lung și-amar ;

Atunci din leagăn el se scoală,
Citește urma prin păduri
Înspre vîrtutea triumfală,
El — fiul veșnicei Naturi ;
Ca dar al unor nalte duhuri,
Virtutea ia puteri de leu .
Cînd frînge monștrii în văzduhuri
Vlăstarul cel plăpînd de zeu.

¹ Cei ce venerază în genunchi Destinul sînt fericiți (elină).

Plăcerea holdelor se strînge
Numai sub asprul foc solar,
Și luptătorul doar prin sînge
E liber, mîndru, temerar ;
Triumf ! se surpă paradisuri,
Ca fulgere din nori greoi,
Ca sorii falnici din abisuri,
Din viscole se nasc eroi.

Plăceri irump din Silnicie ;
O, mie-mi înflorește doar
Din jale nalta bucurie,
Al omeniei dulce har ;
Astfel, crescînd în val și umbră,
Fără s-o vadă cineva,
Surîde calm din apa sumbră
O mîndră floare — Cypria.

Uniți în Silă, beți de nurii
Juneții lor ca de scînteii,
Jurară moarte Dioscurii,
Schimbară armele-ntre ei ;
Precum doi vulturi, în grămada
De luptători au fost sorbiți,
Ca leii-și împărțiră prada
De nemurire-ndrăgostiți.

Doar Silnicia zvîntă plînsul,
Și tînărul pe drumul drept
O simte fulgerînd printr-însul
Văpaie-n duh, curaj în piept ;
Ea pumnii slabi i-ntinerește ;
Ca fulgerul din cer căzînd,
Doboară munții, își croiește
Un drum printre titani, rizînd.

Ea, Sila, cu nenduplecare,
Cu aprigile-i grindini reci
Creează într-o zi sub soare
Mai mult ca veacurile-n veci ;
Și dacă-n crunta ei furtună
Un Eliseu întreg a stins
Și lumi se clatină, cînd tună —
Ce-i sfînt și mare stă nenvins.

Tu — care chemi coloși la joacă,
Natură, gata de-a lupta,
Tot ce titanii vor să facă
A încolțit în școala ta.
Ce-i drept, Arcadia pierit-a ;
Al vieții rod suprem e stors
De mîna bravilor, mărita,
Necesitatea cea de bronz.

Pentru-ale mele zori de aur
O, Prepomène,-ți mulțumesc !
Tu mi-ai dat lira, și tezaur
De vis și griji ce mă-ndulcesc ;
Furtuni și limbi de foc haine-mi
Cruțară Eliseul pur,
Doar pace și iubiri senine-mi
Scrumiră inima-mprejur.

Ci-n focu-amiezii înflorească,
În chin și lupte pieptul meu,
Pe trunchi fără sfîrșit să crească
Ca mugur al lui Dumnezeu !
Iar spiritul, răpit în norii
Furtunii, smulgă vieții-n veac
Ale virtuților victorii,
Dacă norocul mi-e sărac !

În cea mai sfintă vijelie
Să piară-al cărnii mele scut,
Iar sufletul mai nalt să-nvie,
Mai mare-n limb necunoscut !
Aici zac multe aripi rupte ;
Acolo — chin și lupte-aș vrea !
La cel din urmă soare lupte,
Sorbînd triumf, inima mea.

DORINȚĂ DE PRIETEN

Pentru Rosine St.

Cînd de primăvara blindă
Amețit și-n zori scădat,
Sufletul meu treaz la pînda
Amintirilor stă, beat ;
Cînd, ca-n vetre-ndepărtate,
Ride soarele-n poieni
Și cu razele străbate
Și pămînt și pămînteni ;

Cînd sub sălcii, lingă apă,
Zguduit, sufletul meu
Cu plăceri și chin s-adapă,
Cugetă, visînd mereu ;
Cînd vagi duhuri bat islazuri,
Cînd al lunii palid scout
Încrețește calme iazuri,
Eu te văd și te sărut.

Suflet nobil ! slava toată
Și pămînt ți se cuvin ;

Muma-aproape-depărtată
Ți le-a dăruit din plin.
Cu iubirea ta frumoasă
Frumosul, doar cei Aleși
Îl iubesc, cum — credincioasă —
Vraja Naturii o țeși.

Răsune voios, ca tine,
Dumbrăvile-n drumul tău !
Lanuri s-așină senine
Unduite-n vînt mereu !
Flori iubite-n jur să-ți plouă,
Să-ți lucească-n ochii puri
Prin livezile cu rouă
Surîsul blîndeii Naturi !

Și-ades în calma dumbravă,
Cînd curate-n jur se scurg,
Toarcă-ți nimbul lor de slavă
Luminile din amurg !
Grijile inimii tale
Doarmă-n noapte liniștit,
Sufletul — spre siderale
Vămi plutească-ndrăgostit !

ZEUL TINEREȚII

De ți se-arată-n rază,
Cînd vara-n nopți tîrzii
Pupila ta veghează
Vagi chipuri străvezii,
Și azi încă-n văzduhuri
Ai prietenilor mani
Și, precum stele, duhuri
De scufundați titani ;

De ți se-alină chinul
Iubirii voluptuos,
Și azi, unde divinul
Se-nvăluie-n frumos ;
De-ți răsplătește-o pace
Strădaniile vii,
Și-n suflet se desface
Un arc de melodii ;

Pe-o vale înflorită
Alege-un crîng senin,

Din cupă aurită
Să verși un strop de vin !
Căci primăvara vieții
Te scaldă încă-n ea,
Și Zeul tinereții-i
De-asupra ta și-a mea.

Precum la Tibru malul,
Cînd singur sub platani,
Poetul uita valul
Fugarnicilor ani,
Cînd îl umbreau frunzișuri,
Iar Anio-ntr-un alint
Uda din ascunzișuri
Suave flori de-argint ;

Precum lui Platon noaptea,
Cînd dulci privighetori
Slăveau în crîng cu șoapte-a
Iubirii stea spre zori,
Cînd fără vînt, de gîtiri
De lebădă furat,
Cephisus beat de mituri
Curgea sub mirți, curat ;

La fel frumoasă încă
E lumea ! Și-am pătruns
Natura-n pace-adîncă
Și farmecu-i ascuns ;
Mai ard pe boltă astre,
Și cîntă-n unison
Cu inimile noastre
Al primăverii zvon.

Pe-o vale înflorită
Alege-un crîng senin,
Din cupă aurită
Să verși un strop de vin !
Pămîntul frumuseții
Surîde ca o stea,
Și Zeul tinereții-i
De-asupra ta și-a mea.

NATURII

Pe cînd încă te pierdeam în voaluri
Și-atîrnam ca floarea-n trunchiul tău,
Și simțeam din inima ta valuri
Cum lovesc gîngăș în pieptul meu,
Pe cînd încă tare în credință
Și dorinți, ca tine, te priveam,
Și în tine loc de suferință,
Lume pentru dragoste găseam ;

Pe cînd încă inima-mi tînjea spre soare
Deslușindu-i sunetele greu,
Aștrii toți numindu-i frați în zare,
Primăvara — muzica lui Dumnezeu,
Cînd în vîntul ce sufla-n dumbravă
Suflul tău încă trăia, și bucurii
Palpatau în inima-mi suavă :
Ah ! trăiam doar zile aurii.

Cînd pe văi, unde sorbeam izvoare,
Unde verdele din crînguri tinerești

S-anina de stînci ametiitoare,
Iar prin crengi luceau lumini cereşti,
Unde nins de-a florilor făină
Mă-mbătam de răsuflarea lor,
Şi din strălucire şi lumină
Se lăsa asupra mea un nor ;

Cînd umblam pe şesuri ca ţăranii,
Unde în prăpastii în amurg
Fluvii bubuiau precum titanii
Şi dulbini de nori vedeam cum curg ;
Cînd furtuna cu talazuri sumbre
Se scurgea spre munţi, vuind pe plai,
Şi-n văpaie mă spălam de umbre,
Suflet al Naturii, apăreai !

Mă pierdeam adesea, mîndră Lume !
În preaplinul tău, plîngînd de-alean,
Cum aleargă fluviile-n spume
Rătăcind în drum către ocean ;
Ah ! atunci cu mişuneala Firii
M-azvîrleam din timpul solitar
Chiar în braţele Nemărginirii,
Ca un pelerin înspre altar.

Slavă, vis de aur din pruncie,
Sărăcia vieţii mi-ai ascuns,
Ai făcut seminţele să-nvie,
Dîndu-mi ce nîcîcînd n-aş fi ajuns !
O, Natură ! raza frumuseţii tale
Fără chin mi-a pîrguit, cînd adia,
Fruitele de dragoste, regale,
Ca recolte din Arcadia.

Moartă-i Muma care-mi dete lapte,
Moartă — lumea tinereții — acum ;
Sînul ce umplea un cer de noapte
Mort e, gol, ca miriștea de scrum ;
Primăvara, ah ! mă mai răsfată,
Ca pe vremi, cu cîntecul iubit,
Dar s-a dus a vieții dimineață,
Primăvara inimii s-a ofilit.

Veșnic scumpa dragoste-i în luptă,
Doar o umbră e tot ce-am iubit ;
Cînd a tinereții vrajă-i ruptă,
Pentru mine falnica Natură a murit !
Biată inimă, în fericiri scăldată,
Nu știai cît de departe-i țara ta :
Întrebînd nu vei afla-o niciodată,
E destul dacă visezi la ea.

NECUNOSCUTEI

O cunoști pe cea care, departe,
Ca o stea, de-nvolburări deșarte,
Stăruie-n frumsețe, nencetat,
Arc al inimii-ndrăzneț ca leii
Peste zborul liber al Ideii,
Ca o zi pe vulturi, săgetat ?

Ea, care ne scaldă-n foc ca-n valuri,
Și ne bîntuie cu idealuri,
Trimițînd porunci, parcă din cer,
Care pe-nțelepții gravi îndrumă,
Ca-n taifunul orbitor de spumă,
Către răsărit, pe-un corăbier.

Ea, ce din belșug ne-mbie miere.
Care dă voințelor putere,
Spiritelor — chibzuința lor,
Ce dispune viața-n melodie,
Și măsură-n calm și-n hărnicie
Numără, prin duh mijlocitor.

Care, cînd ne soarbe clipa goală,
Magic ne-nroșește fața pală,
Inima ne-o-ntinerește-n vis,
Iar pe răbdătoru-nvins de mare
Năzuind Ithaca-n depărtare
Îl întoarce plaiului promis.

O cunoști pe cea care cu lauri
Și cu bucuria altor plauri
Ne încoronează, cît trăim ;
Pirguie ce dragostea-nfiripă,
Și-mplinește, simplu, într-o clipă,
Tot ce-am început noi mai sublim.

Ea, care-nturnînd copilăria.
Trece-n duhul, semizeu, solia
Zeilor respinși de el pe rînd,
Îmblînzește soarta, nemiloasa,
Și descheie-n bătălii cuirasa,
Ura-n pieptul nostru stîmpărînd.

Ea, care Unicu-n pază-l ține,
Urmărit prin evi, la vămi senine,
Prin furtuni, ori sus în piscuri reci,
Cel nenăscocit de mintea iute,
Și nici dobîndit de vreo virtute,
Rodul aurit al sfintei păci.

LUI HERCULE

Ca metalu-n munți, în somnul
Virstei dulci stam îngropat ;
Slavă, Hercule ! tu — omul
Din copil l-ai deșteptat ;
Copt pentru regescul scaun,
Faptele-mi din norul des
Al adolescenței, ca un
Fulger al lui Zeus, ies.

Cum acvila puii cheamă,
Cînd sînt plini de-un foc mocnit,
La cutreier fără teamă
Prin eterul fericit,
Tu din leagănul cel moale
M-ai răpit, din sîn matern,
În văpaia luptei tale,
Falnic semizeu etern !

Carul tău, zadarnic oare-mi
Uruia-n auz prin evi ?

Muncile tale amare
Mi-au nălțat sufletu-n slăvi ;
Da, plătit-a scump școlarul ;
Dureros mă ard și-acum
Razele tale, ca jarul,
Fără să mă facă scrum.

Dacă-n valuri de destine,
O, semeț înotător !
Te-au crescut puteri divine,
Oare eu — cui sînt dator ?
O, cu ce-și hrăni orfanul
Ce-n săli sumbre aștepta
Înspre mării Zei elanul,
Cutezînd măsura ta ?

Ne jucam plini de zăbavă ;
Ce m-a smuls din joaca lor ?
Cine-a ridicat spre slavă
Trunchiu-acestui pomișor ?
Nici un grădinar, de anii
Tineri, nu s-a ocupat,
Doar eu singur, prin strădanii,
Înspre cer m-am avîntat.

Tu, nepot lui Cronos ! iată :
Merg roșind cu tine-n rînd !
Falnicul Olimp ți-e pradă :
O vom împărți curînd !
Deși sînt născut în tină,
Sufletul meu și-a jurat
Nemurirea, și-o să-și țină
Jurămîntul lui curat.

STEJARII

Din grădini vă ies vouă-nainte, ginți ale munților !
Din grădini, unde natura răbdător și domestic domnește
Îngrijind, îngrijită ea însăși, laolaltă cu oamenii harnici.
Însă voi, Măreților, vă-nălțați ca un popor de titani
Într-o lume supusă, și-apartineți doar vouă și Cerului
Care-n timp v-a hrănit și crescut, și Pământului-mumă.
Dintre voi încă nimeni n-a umblat la școlile omului,
Din adinci rădăcini voios vă-mbulziți voi și, liberi, \
Laolaltă în sus, și-apucați, precum vulturul prada,
Cu puternice brațe întinsul, și-n sus înspre nouri
Îndreptată cu licăr măreț vi-e coroana-nsorită.
Dintre voi fiecare-i o lume, și-asemeni cereștilor stele
Trăiți, fiecare un Zeu, laolaltă în nesilită frăție.
De-aș putea să-ndur cît de cît sclavia, n-aș pizmui
Codrul acesta, bucuros mlădia-m-aș după viața din obște.
De viața obștească dacă nu mi-ar fi inima-ncătușată,
Nesătulă de dragoste, bucuros aș locui aici, printre voi !

ETERULUI

Sincer și plin de iubire, ca tine, nimeni din oameni și zei,
Tată al Slavei ! nu m-a crescut ; încă nainte ca mama
Să mă ia și să-mi deie să sug de la sânul ei lapte,
Tu delicat m-ai luat și mi-ai dat din licoarea divină
Sufletul tău sfânt mai întâi în pieptul abia-nmugurit.

Nu cresc ființele numai din hrană terestră,
Însă pe toate tu le hrănești cu nectarul tău, Tată !
Și din belșugul tău veșnic se-adună și curge
Aerul ce-nsufletește, prin toate țevile vieții.
De aceea ești drag tuturor și toate se luptă și tind
Mereu către tine, în sus, în extatice creșteri.

Tată ceresc ! nu te caută planta cu ochii,
Nu-ntinde-arbustul spre tine sfioasele brațe de jos ?
Sparge sămînța captivă-nvelișul, să te găsească,
De tine-mboldit, să se scalde-n vîrtejele tale
Codrul își zvîrle zăpada ca pe o haină prea grea.
Chiar și peștii ies din adînc, saltă cu poftă pe luciul

Rîului, parcă ei înșiși din leagăn s-ar cere
Spre tine ; și pasul vietăților nobile-n humă
Capătă aripi, cînd dorul puternic adesea,
Dragostea-ascunsă de tine-le-ncearcă, le trage în sus.

Calul semeț sfidează țărina, gîtul ca spada-ndoită
Tinde spre nalt, cu copita abia dacă-atinge nisipul.
Numai în glumă cerbii strivesc cu copitele iarba,
Saltă, ca vîntul, peste pîriul ce curge în spumă la vale,
Încoace și-ncolo, abia se zăresc nălucind prin tufișuri.
Dar favoritele slăvilor, ele, fericitele păsări
Stau și se joacă voios sub streșina cerului veșnic.
Loc e destul pentru toți. Iar drumul nu-i scris nimănui.
În casă cei mari și cei mici se foiesc după pofta lor, liberi.

Cîntă deasupra și inima mea jînduiește de-asemeni
Puternic spre ele ; de-acolo adesea-mi vin semne
Ca dintr-o patrie dulce, și sus pe-ale Alpilor piscuri
Aș vrea să colind și să chem de acolo pajura iute,
Și ea, cum cîndva pe băiatul ferice din poala lui Zeus,
Din lanț să mă zmulgă răpindu-mă-n lăcașul Tăriei.

Hoinărim ca nerozii mereu ; ca vița rătăcitoare,
Cînd îi lipsește aracul pe care se-nalță spre cer,
Mereu ne lățim în țărină, scormonim în cutreier
Pămînteștile zone, o, Tată al Slavei ! zadarnic,
Căci pofta ne mină spre cuibul rîvnit din grădinile tale.

În mări ne-aruncăm, pe cîmpiile cele mai libere
Lacomî ca tine, și valul mereu se-nfășoară pe chila
Noastră, se bucură inima-n brațele zeului mării.
Dar tot nu-i de-ajuns ! căci oceanul mereu ne ațîță,

Unde e valul cel mai ușor — oh ! de-am putea într-acolo,
Spre țărături de aur să-mpingem corabia hoinară !

Însă pe cînd eu visez la o tulbure zare departe
Unde tu-mbrățișezi străinele maluri cu unda albastră,
Vii chiar tu, susurînd, din coroane-nflorite de pomi,
Tată al Slavei ! și singur îmi stingi năzuința din piept,
Și iarăși trăiesc fericit, ca nainte, cu floarea țării.

CĂLĂTORUL

Stam singuratic privind spre zbîrcitele cîmpuri
Africane ; ploaie de foc se scurgea din Olimp.
Pînă departe răzbea deşiratul munte, schelet ambulant,
Tristă, pleşuvă, stingheră-i scliffea căpăţîna-n zenit.
Ah ! aici nu ţîşnea cu verdele-i proaspăt umbroasa
pădure-n

Sus, în splendid şi bogat sîmătorul văzduh.
Nu chiuiiau tinerii-aici, nici pîraiele repezi,
Cu drag, cu speranţă-n virginile văi prăvălite.
Nici o casă lucind nu se îţea prin mireasma copacilor
prietenii

Albă ca luna din gingaşii nori ca argintul.
Nici o turmă nu-ntîrzia la fîntîna cu zvon în amiază,
Nu-i rătăcea spre niciunde ciobanului calul focos.
Pasăre mută, sfioasă, şedea sub o tufă cu teamă,
Stolul de stîrci călători se grăbea peste marginea zării.
Nu pentru apă te chem, o, Natură, în geana pustiei,
Apă-mi păstra cu credinţă cămila cea blindă,
După imagini, cîntări din dumbravă, culori ale vieţii
Ah ! jinduiam răsfătat de pămîntul patriei mele.

Frumuseţe voiam ; Natura-mi răspunse cu glume,
Frumuseţe — dar ea, drept răspuns, mi-a dat groaza.

Chiar la Polul de gheață am fost ; acolo se-adună-n cumplită
Devălmășie, unii curgînd peste alții, ghețarii,
Moartă-n găoacea zăpezii dormea viața în lanțuri,
Somnul de fier în zadar aștepta răsăritul de ziuă.
Ah ! aici Olimpul nu încălzea în brațe pămîntul,
Așa cum Pigmalion cu brațul cuprins-a iubita.
Nu-i deștepta cu privirea-nsorită simțirea,
Nici nu-i vorbea prietenește prin ploaie și rouă.
Mumă Țărîină ! strigat-am, iată ești văduvă,
Greu, fără prunci hălăduiești prin zăbavnice vremuri.
Ah ! nimic să nu naști, nici să-nconjuri cu drag și cu grijă,
Îmbătrînind să nu te revezi în copii, aceasta e moartea.

Însă cîndva încălzi-te-va poate raza cerească,
Din nevoiașul tău somn alinta-te-va suflu-i discret,
Și, ca sămînța, vei sparge-nvelișul de bronzuri,
Și lumea cu muguri gingaș răsuci-se-va-n aer.
Forța ta strînsă irumpe-n primăvara bogată,
Ard trandafirii și vinul țîșnește-n zgîrcitele Norduri.
Însă pămîntul tăcea la minunea promisă de mine,
Vorba de flăcări ce-nvie-n zadar fu rostită.
Iată de ce mă îndrept iar spre Rin, spre frumoasa mea țară,
Și, ca de mult, mă mîngîie ușoare atingeri de vînt !
Inima neliniștită mi-o potolesc familiarii,
Pașnicii arbori care, cîndva, mă purtară în leagăn,
Verdele sfînt, martor al veșnic-frumoasei vieți a
Lumii, mă-mprospătează, mă face iar tînăr.
Iată, de mult sînt bătrîn, cărunțit de-nghețatele poluri,
Focul din Sud mi-a pîrlit furtunoasele plete.
Însă, precum Aurora pe Tithon, în floare-ți cuprinzi
Ca mai demult, voioasă și caldă, Țărîină a Patriei, fiul ;
Țară ferice ! în tine nu crește măcar un deal fără viță,
Plouă în iarba umflată belșugul de roade al toamnei.
Veseli își scaldă piciorul în fluvii munții de pară,
Nimbul de ramuri și mușchi răcorește-le fruntea-nsorită,
Și, așa cum copiii pe umărul aspru-al bunicului,
Sue cetăți și colibe în sus pe costișele sumbre de munte.

Pașnic se-arată din codri un cerb în lumina amiezii,
Șoimul planînd în azur își rînduie preajma.
Numai în vale, unde-n izvoare flori se adapă,
Satul se-ntinde pe pajiști și-n sine surîde.
Pace-i aici, vuieste departe cu rîvnă o moară,
Roata în lanțuri scrișnește mereu dinspre munte în jos.

Dulce se-aude coasa bătută, țaranii cu strigăt
Scurt, conducîndu-și la plug taurul, pașii,
Cîntecul mamei plăcut, care șade în iarbă cu pruncul,
Ca somnul lui dulce să-l mîngîie-un soare de mai.
Jos, lîngă lac, unde ulmii acopăr cu verde
Poarta curții bătrînă și tufa de soc de sub gard,
Acolo mă-ntîmpină casa și tainica umbră-a grădinii,
Unde cîndva, printre plante crescutu-m-a tata,
Unde ca veverița voios mă jucam printre ramuri,
Și-mi îngropam visător în aroma finului fruntea.
Natură a Patriei ! tu mi-ai rămas mereu credincioasă !
Cu-aceeași cucernică grijă-l întîmpini din nou pe fugar.
Piersica încă mă-mbie, și darnici se leagănă încă
La geam ca pe vremuri, parfumații struguri spre mine,
Ispititoare încă roșesc fructele dulci de cireș,
Spre mîinile care-o culeg se oferă singură creanga.
Ca mai demult, mă atrag-e-n frunzișul vast al pădurii
Din grădină cărarea, sau în jos spre izvoare,
Unde cîndva-n răcoroasele crînguri, în calmul amiezii
Citeam despre ostrovul Tahiti sau Tinian.
Și tu-mi pîrgui cărările, mă-ncălzesc și îmi joacă
Pe ochi, ca demult, Soare al Patriei ! razele tale ;
Duh și văpaie sorb din prietenoasa ta cupă,
Nu lași să cadă în somn cărunțitul meu creștet,
O, tu ce-mi trezeai din somnul prunciei simțirea
Și cu blînde puteri mă-ndemnai tot mai sus, mai departe,
Soare mai gingaș ! la tine mă-ntorc mai fidel, mai cumințe,
Pașnic să fiu și-ntre flori bucuroși de repaos.

DIOTIMA
(Versiunea intermediară)

Demult moartă, sub lăcate,
Inima salută iar
Lumea : crengile-i uscate
Înfloresc muguri de jar.
M-am întors din nou la viață,
Ca și florile în vînt
Și luminează, cînd le-nvață
Din adînc impulsul sfînt.

Toate s-au schimbat ! Pe strune,
Tot ce-am evitat, urînd,
Prinde-n viața mea să sune
În acorduri, rînd pe rînd ;
Ceasul ce bătînd mă-mbie-i
Sol ceresc, menit să-mi dea
Aurul copilăriei,
Cînd o cunoscui pe Ea.

Diotima, sfîntă ființă !
Prin care spiritul meu,

Liberat de suferință,
Cîntă tînăr ca un zeu !
Cerul nostru e-n durată !
Noi, ca rude, neștiut,
Fără-a ne vedea vreodată,
Lăuntric ne-am cunoscut.

Cînd, copil robit luminii,
Continuam să mă scald
Sub coroanele grădinii,
Pașnic, pe pămîntul cald,
Cînd din frumuseți senine
Inima mi se năștea,
Duhul Diotimei spre mine
Ca zefirul adia.

Ah ! și cînd, ca o povește,
Vraja vieții mi s-a stins
Și, ca orbii, n-aveam veste
De nimic din necuprins,
Cînd mă-ncovoia povara
Timpului, și-mpalidat
Aș fi vrut demult spre țara
Umbrelor să fi plecat :

O, atunci din ideale
Vămi, precum din ceruri vin
Dulci virtuți, razele tale
Mi-au ars noaptea, chip divin !
Ca să te gălesc, slăvită !
Mi-am lăsat din nou, tîrziu,
Luntrea vieții adormită
Pe oceanul azuriu.

Astăzi te-am găsit, frumoasă
Cum nu bănuise nici
Dragostea cea mai aleasă —
Nalto, buno ! ești aici.
O, sărmana fantezie !
Numai tu țeși în azur
O eternă armonie,
Natură fără cusur !

Precum fericiții-n slavă,
Unde bucurii erup,
Unde frumusețea suavă
Arde veșnic fără trup,
Ca Urania ce străbate
Melodic vrajbe și vămi,
Ea în sfință puritate
Domină ruini de vremi.

Pe sub mii de laude sfinte
Duhul meu s-a tot zbatut
Fără-a izbuti să cînte
Zborul ei ce l-a-ntrecut.
Vipii și răcoare blindă,
Pace și vrăjbi care cresc
Pieptul meu mereu perindă
Cînd văd chipu-i îngeresc.

Multe lacrimi sfinte-n fața
Ei, din inimă. am plîns ;
Felurită-n cîntec, viața
Cu-al frumoasei ton m-a strîns ;
Fulgerat pînă-n străfunduri
Am cerut milă ades,
Cerul ei cu sfinte prunduri
Luminat mi s-a ales ;

Cînd în liniște bogată
Geniul ei mi-ncredința
Prin priviri și glas deodată
Roadele, tăcerea sa ;
Cînd în ea pe Zeul care
Mă ardea-l vedeam mereu,
Și, cuprins de admirare,
Deplîngeam nimicul meu ;

Atunci cu jocuri sfioase
Brațele ei dulci m-ațin,
Și, sub vrajă, cad voioase
Lanțurile ce mă țin ;
Atunci îndîrjirea moare,
Uitarea vrajbei înveți,
Și natura muritoare
Umblă printre zeități.

Aici, unde nu mai poate
Nimic a ne separa,
Devenim Unul și Toate,
Aici este sfera mea ;
Unde uităm timp și zgură,
Și cîștigul cel mărunt
N-are palma drept măsură,
Aici, aici știu că sunt.

Precum steaua tîndaridă
Care-n fastul ei nimbat
Trece, ca și noi, limpidă
Prin văzduhu-ntunecat,
Se scufundă, clară, mare,
Din boltitul cer abrupt
În vârtej adînc de mare,
Suptă-n liniști, dedesubt ;

O ! entuziasm, în tine
Fericit mormînt găsim ;
Calmi și jubilînd ne ține
Valul tău, și ne topim,
Pînă cînd noi zori ne cheamă
Și, ca astrele, semeți
Iarăși luminăm la vamă
Noaptea scurtei noastre vieți.

CĂTRE SFĂTUITORII ÎNTELEPȚI

Să nu-mi pîrlesc în lupta vieții pleoapa
Rîvnind la frumusețile dintii,
Să-nalț un cînt de lebădă la groapa
Unde zoriți să ne-ngropați de vii ?
Cruțați-mă, lăsați dorința-mi vie,
Cît valul ei în mare nu s-a-ntors,
Voi, vraci, lăsați ca viața să mă-mbie,
Cît Parca nu-mi retează firul tors.

Via nu crește-n valea de răcoare,
Grădina Hesperidelor dă rod
De aur numai mistuită-n soare,
Cînd raze-n inima țărînii rod ;
De ce-o struniți, cînd mîndră, nentreruptă,
Inima se-nfierbîntă temerar,
Celui desăvîrșit numai prin luptă
De ce-i răpiți văzduhul lui de jar ?

O, nu în joacă-a luat în mînă armă
El, judele-osîndind bătrînii evi,

Nici n-a purces din sfera lui să doarmă
El, spiritul, coborîtor din slăvi ;
El arde, zguduie, ca meteorii,
Alină, liberează nencetat,
Pînă cînd carul său cu-nvingătorii
Prin porți cerești pătrunde-nflăcărat.

Voi vreți să-l țineți pe răzbunătorul
Cel brav, duh poruncind cu drept de zei,
Să-și mlădie slugarnic pasul, zborul
Pe nendurarea voastră de plebei ?
Din balamucuri faceți tribunale
Să-l judecați pe cel măreț și bun,
Zeul din noi, ah ! pentru voi scandal e,
Și viermele i-l hărăziți stăpîn. —

Cîndva cei visători mureau pe cruce,
Și-adesea omu-n luptă, ca un leu,
Piereau-n vîrtejul unor vremi năuce,
Iar dreptul lui era învins mereu ;
Ah ! ca un soare se surpa-n tăcere
Cel ce-și pornise opera luptînd,
Cădea, și iar strălumina în sfere
Ca zorile, prin dragii lui, curînd.

Azi înfloresc noi arte de-a ucide
Simțirea ; azi pumnalu-a devenit
Un sfat al celui înțelept, ce rîde,
Iar rațiunea — un călău cumplit ;
Momit de voi spre calm, frumosul spirit
Al tinerilor moare rușinos,
Ah ! pier în smoala nopții, fără merit,
Atîtea minunate stele-n jos.

Chiar dacă pier cei care merg în frunte
Și marile virtuți tînjesc pe brînci,
Frumosul se va naște-n lupte crunte,
Iar ziua zilelor — din nopți adînci ;
Voi, morți, puteți să vă-ngropați, deci, morți !
În timp ce-i însoțiți cu luminări,
Inima noastră poruncește sorții :
O nouă lume, mult mai bună, crește-n zări.

CĂTRE DIOTIMA

Frumoasa mea viață ! trăiești, precum iarna plăpînde
flori,
În lumea-mbătrînită trăiești, închisă în singurătate.
Spre cerul de-afară tînjești, să te scalzi primăvara
în soare,
În el să te-ncălzești, tinerețea lumii în raza-i s-o cauți.
Dar soarele tău a apus, și frumoasele vremuri s-au stins,
Și-n noaptea grea de ger se aud doar viscole-nversunate.

DIOTIMA

Vino și îmblinzește-mi, precum alinai cîndva elementele,
Desfătare a Muzei cerești, haosul vremii !
Împacă lupta turbată cu melodiile Cerului, pașnice,
Pînă ce-n pieptul fragil vrajba s-astîmpără iarăși,
Pînă ce vechea natură-a oamenilor, măreață și calmă,
Din vuietul vremii nălța-se-va senină, puternică !
Întoarce-te-n inima săracă-a poporului, frumusețe-ntrupată,
Întoarce-te la masa cea primitoare, întoarce-te-n templu !
Căci, asemenea florilor gingașe iarna, trăiește Diotima,
Bogată în propriu-i duh, ea caută totuși spre soare.
Dar soarele spiritului, lumea cea naltă, s-a scufundat,
Și-n noaptea de ger se aud doar viscole-nversunate.

TIHNA

Fără griji ațipește simțirea, se-odihnesc încruntatele
gînduri.

Ies pe pajiște unde din noi rădăcini, ca izvorul, îmi curge
Iarba, unde gingașele buze-ale florii îmi suflă, tăcute,
Dulci adieri, și din mii de crengi din dumbravă,
ca-n sfeșnice-aprinse-mi

Strălucește văpaia vieții, roșietică floare, și unde
În izvoru-nsorit se-mbulzește puhoiul de pești, mulțumit,
Unde trec ca săgeți rîndunici printre cuiburi cu pui
prostănaci,

Și se bucură fluturi și-albine ; acolo-n mijlocul forfotei
Lor mă vîntur și eu ; mă așez în vilceaua scăldată în tihnă,
Ca un ulm iubitor, și ca vița-ncărcată sălbatic de struguri.
Se-nfășoară în jurul meu tandru-ale vieții mirifice jocuri.
Și adesea privesc către muntele care din nori își așează
O cunună pe creștet și-n vînt își agită umbroasele coame.
Iar cînd el mă ridică puternic pe umerii lui de verdeață,
Și cînd aerul mult mai ușor îmi vrăjește deodată simțirea,
Și cînd valea cea fără de capăt s-așterne adîncă sub mine
Ca un nor colorat, mă preschimb într-un vultur și, smulsă
din colburi,

Viața-n Totul Naturii atunci mi-o strămut, ca nomazii
sălaşul.
După-aceea cărarea mă-ntoarce-ndărăt să trăiesc între
oameni.

De departe orașul clipește mărunț, ca un scut de aramă,
Chiar de oameni durat împotriva puterii ascunse din ceruri,
Licărește în sus, maiestuos, și-mprejur stau culcate cătune,
Înroșite-n lumina de-amurg, dorm olanele împresurate
Prietenos de domesticul fum ; și grădini grijuliu îngrădite
Se-odihnesc, răsturnat doarme plugul pe cîmpul cu holde
tăiate.

Dar în razele lunii se-nalță coloanele-n ierburi surpate,
Și portice de templu izbite cîndva de cumplitul, ascunsul
Duh al neliniștii, care-n sînul țărinii și-al marilor oameni
S-agită și fierbe, bătrînul, nebiruitul cuceritor,
El, care sfișie-orașe ca mieii, și care-asaltat-a odată
Olimpul, și care urnește și-azvîrle afară văpaia din
cremeni,

Care smulge pădurile din rădăcină, străbate oceane,
Nimicește corăbii, dar, ah ! niciodată nu iscă-ndoiala
În ordinea veșnică, nici de pe tablele tale nu șterge
O silabă măcar, care este și el fiul tău, o, Natură !
Din plămada *acelui*și pîntec născut ca și spiritul păcii.
Dacă acasă apoi, unde copacii-mi foșnesc sub fereastră,
Unde razele-mi joacă în vînt, despre-a Aticei viață
obștească

Am citi pîn la capăt o pagină nemuritoare, o, Viață !
Viață a lumii ! Iată : te-ntinzi înaintea-mi ca un codru
fără de moarte !
Zic atunci, și să ia, cine vrea, un topor să-ți doboare copacii,
Eu în tine trăiesc fericit
... ..

POPOARELE TĂCEAU, ÎN AMORTIRE...

Popoarele tăceau, în amortire, atunci Soarta
Făcu să nu adoarmă chiar de tot, și se ivi
Năiertătorul, aprigul vlăstar al
Naturii, vechiul spirit al neliniștii ;
El se porni, ca focul ce mocnește-n
Rărunchii lumii, care zguduie ca niște pomi
Cu rod orașele bătrâne, care sparge
Masivele de munți, și-nghite stîncile, stejarii.
Și oști, ca marea-n fierbere, se zbuciumară,
Și duhuri mari, ca zei marini, le cîrmuiau
Și le struneau aprinsa-nvălmășeală.
Mult sînge înfocat a curs pe cîmpul morții —
Și orice dor și forță omenească se spărgeau
De Unul, pe-un gigantic cîmp de luptă,
Încît de la albastrul Rin la Tibru
Neîntrerupta bătălie, ani de zile,
Cutreiera-ntr-o ordine sălbatică.
Joc temerar juca în vremea-aceea
Cu muritorii toți cumplita Soartă.

... ..

Și roade aurite-ți scapără din nou,
Ca blînde stele clare-n noaptea rece,
Grădinile de portocali ale Italiei.

BUONAPARTE

Sfinte pahare sînt poeții,
În care vinul vieții, duhul
Eroilor, se păstrează.
Dar spiritul acestui tînăr,
Cel iute, oare n-ar sparge,
De-ar vrea să-l țarmurească-n el, paharul ?
Neatîns să-l lase poetul, ca pe un duh al Naturii.
Atare temă face din maestru-nvățăcel.
El nu poate trăi și dăinui în poezie.
Trăiește și dăinuie-n lume !

ODE EPIGRAMATICE
(1798)

CĂTRE PARCE

Numai o vară îngăduiți-mi, Amarnicelor !
Și o toamnă-n care să se pîrguie cîntu-mi,
Ca inima mea, bucuroasă, de dulcele
Joc săturată, să-mi moară apoi.

Sufletul, care zeiescul său drept nu și-l primește
Pe pămînt, nici jos nu-și află odihna, în Orcus.
Dar mie odată divinul, ce-n inimă-mi
Zace, Poemul mi-a fost izbutit,

Fii lăudată, deci, pace din lumea duhurilor !
Mulțumit voi fi, chiar dacă-al corzilor sunet
Cu mine-n adînc n-a căzut ; căci o *dată* ca
Zei am trăit, și mai mult nu rîvnesc.

RUGĂMINTE DE IERTARE

Sfântă ființă ! ades tulburatu-ți-am pacea
De aur divină, și multe dureri
Mai adinci, mai secrete-ale vieții
Ah ! ai ajuns să le-nveți de la mine.

Uită, și iartă ! asemenea norilor bolții
Curgînd peste pașnica lună, eu trec,
Însă tu-n frumusețea ta iarăși
Calm strălucești o ! tu, dulce lumină !

ODINIOARĂ ȘI ACUM

În anii mai tineri bucurie mi-era dimineața,
Seara plîngeam ; acuma, cînd sînt mai bătrîn,
Ziua mi-o-ncep cu-ndoială, dar
Sfînt și senin mi-e sfîrșitul.

CONCIZIUNEA

„Pentru ce te-ai oprit ? Nu-ți mai place acum,
Ca pe vremuri, să cînți ? și totuși, tînăr, sub cerul
Vrăjit de speranțe, ai pus tu,
Vreodată, capăt cîntării ?“

Ca norocul, mi-e cîntecul. — Vrei în crepuscul
Să te soalzi fericit ? S-a stins, și pămîntul e rece,
Iar pasărea nopții îți zboară
Cu aspru zvîcnet prin față.

LAUDA OMENEASCĂ

Nu e oare inima mea sfîntă și mult mai frumoasă
Acum, cînd iubesc ? de ce mă cinsteați voi mai mult
Atunci cînd eram mai semeț și mai crud,
Mai plin de cuvînt și mai gol ?

Vai ! mulțimii-i este pe plac tot ce se caută în piață,
Iar sluga cinstește numai pe siluitor ;
În cele divine aceia doar cred
Ce înșiși asemenea sînt.

,

PATRIA

Bucuros se-ntoarce pescarul la molcomul rîu
Din pierdutele insule, de la culesul bogat.
Mult aş dori să-mi revăd şi eu Patria iarăşi ;
Însă ce altceva, decît jale,-am cules ?

Delicate ţărmuri, pe care-am crescut surizînd,
Alinaţi voi durerea iubirii ? şi, ah ! o să-mi daţi
O, voi, păduri ale copilăriei, acumă,
Cînd revin acasă, liniştea sfîntă din nou ?

CREDINȚA CEA BUNĂ

Frumoasă viață ! bolnavă, tu zaci, și-n inima
Mea obosită de plîns set spaima mijește ;
Și totuși, nu pot să cred că moartea
Te paște, cîtă vreme iubești.

CĂTRE POETII TINERI

Iubiții mei frați ! arta noastră se pîrguie poate,
Cînd, tinereții asemeni, îndelung fermentează,
Curînd întru liniștea frumuseții !
Fiți doar evlavioși, cum au fost Elinii !

Iubiți-i pe Zei ; fiți, cu cei muritori, plini de grijă !
Uriți beția, ca gerul ! învățați, nu descrieți !
Iar dacă maestrul vă înspăimîntă,
Cereți vastei Naturi să vă dea povață.

POETII FĂȚARNICI

Voi, ipocriți fără suflet, să nu mai vorbiți despre zei !
Voi vă-nchinați Rațiunii ! nu credeți în Helios,
În Cel-care-tună și-n zeul marin ;
Moartă-i Țărîna, cine mai stă s-o cinstească ?

Dar mîngîiați-vă, Zei ! căci podoabă cîntării sînteți,
Chiar de s-a stins respirul din numele voastre ;
Iar dacă-i nevoie de-un mare cuvînt,
Mumă Natură ! gîndul se-ndreaptă spre tine.

APUS DE SOARE

Unde te-ai dus ? De-ntreaga ta desfătare răpit e
Sufletul meu luminos ; căci abia
Auzit-am cum, plin de sunete de-aur,
O mîndră zeiască mlădiță

Cîntecul său de-amurg îl cînta cu lira-i cerească ;
Dealuri, păduri răsunau împrejur,
Ci departe, spre norii cucernici și-nalți,
Ce încă-l cinstesc, pogorît-a.

SOCRATE ȘI ALCIBIADE

„Pentru ce îl cinstești mereu, sfinte Socrate,
Pe tînăru-acesta ? Ceva mai măreț nu cunoști ?
Pentru ce ochiul tău îl privește
Cu dragoste, ca pe un zeu ?“

Cel ce-adînc a gîndit, mereu viața iubește,
Înalta virtute-o-nțeleg cei ce-n lume-au privit,
Și se-ntîmplă că-ades Întelepții
La urmă tînjesc spre Frumos.

VANINI

Te-acuzau că rizi cu dispreț de zei ? cu blesteme
Inima ta-mpovărară, și-n lanțuri
Te-au pus, aruncîndu-te pradă văpăii,
Sfîntule ! o, pîntu ce n-ai venit

Îndărăt din cer în văpăi, să fulgeri cumplit pe
Cei ce huleau, și-n furtună să spulberi
Cenușa barbarilor — fără de țară,
Fără sălaș să rămîină pe veci !

Dar Natura sacră, pe care trăind ai iubit-o,
Și te-a primit, muribundule, uită
Purtările lor, și dușmanii tăi, ca și
Tine, în pacea străbună se-ntorc.

PERIOADA HOMBURGHEZĂ
(1798—1799)

CÎNTECUL DE URSITĂ AL LUI HYPERION

În lumină înaltă umblați
Pe un fraged tărîm, fericite, voi Genii !
Strălucite, zăcești adieri
Ușor vă ating,
Cum degetele femeii la harpă
Sfintele strune.

Fără ursită, precum adormitul
Copil, respiră Cereștii ;
Cast ocrotit
Într-un mugure simplu
Înflorește de-a pururi
Spiritul lor,
Iar ochii, preafericiții,
Privesc în tăcuta
Pe veci claritate.

Ci nouă nu ni-e lăsată
Nicăieri alinarea,
Se petrec și se surpă

Chinuți muritorii,
Orbește-azvîrliți
Dintr-o oră în alta,
Ca apa din cremeni
În cremeni căzînd.
Mereu în abisu-ndoielii.

CÎND ERAM COPIL...

Cînd eram copil
Adesea un zeu mă scăpa
De nuiăua și strigătul oamenilor ;
Ferit mă jucam atunci și frumos
Cu florile crîngului,
Și zefirii din cer
Se luau cu mine la joacă.

Și-așa cum tu verși bucurie
În inima plantelor,
Cînd spre tine-și întind
Delicatele brațe,

Tot așa mi-ai bucurat inima,
Părinte Helios ! și, ca Endymion,
Iubitul tău fost-am,
Preasfîntă Lîna !

Voi, credincioșilor,
Zei milostivi !

Dacă ați ști cât de mult
V-a iubit sufletul meu !

Ce-i drept, pe-atunci nu vă strigam
Încă pe nume, nici voi
Nu mă chemați nicicînd, cum se cheamă-ntre ei oamenii,
Ca și cînd s-ar cunoaște.

Vă știam totuși mai bine
Decît i-am știut vreodată pe oameni,
Înțelegeam tăcerea Eterului,
Cuvintele lor — niciodată.

M-a crescut armonia
Foșnitoarei dumbrăvi,
Și printre flori am deprins
Ce este iubirea.

În brațele zeilor m-am făcut băiat mare.

AHILE

Mindră odraslă de Zei ! cînd iubita pierdut-ai,
Jos, la țărmlu mării te-ai dus, peste ape jelind,
Tînguindu-se inima ta năzuia spre prăpastia sfîntă,
Spre liniștea-n care, departe de zgomotul navelor,
În adînc, sub talazuri, în pașnica grotă adastă
Thetis albastra, ocrotitoarea zeiță a mării.
Ea era mama flăcăului, puternica zee, pe care,
Copil încă fiind, cu iubire, cîndva-l alăptase
Pe stîncile insulei sale, și-n cîntec de aspre talazuri
Și-n băi ce-ntăresc îl creștea ca să fie erou.
Și mama auzind tînguirea flăcăului, ca un mio
Nor, de pe fundul mării, jelind, s-a-nălțat,
Cu blîndă iubire-alinînd suferințele dragului,
Iar el auzit-a cum ea, mîngîios, i-a promis ajutor.

Fiu al Cereștilor ! o, dacă aș fi ca tine, și eu
Aș putea să-mi suspin vreunui zeu tănuita durere.
Dar nu se cuvine, și eu doar rușine îndur, parcă n-aș fi
Al celei ce totuși cu lacrimi gîndește la mine.
Zei milostivi ! însă voi auziți ruga șoptită a omului,
Ah ! cuvios și adînc te-am iubit, preasfîntă lumină,

Toată viața pe tine, țărână, cu pădurea și apele tale,
Tată Eter, și pe tine, curat și cu dor te-a simțit
Inima-aceasta — o, alinați-mi voi, Bunilor, chinul,
Să nu-mi amuțească de vreme vai ! prea de vreme
simțirea,
Să trăiesc, și vouă, Înalte puteri ale cerului, să vă
Mulțumesc, cucernic cîntînd încă-n ziua fugară,
Pentru binele vechi, pentru bucuria tinereții pierdute,
Și-apoi generoși să-l primiți la voi pe cel singuratic.

ZEII ODINIOARĂ UMBLAU...

Zeii odinioară umblau ca oamenii, mărețele Muze
Și tînărul Apollo, vindecînd, însuflețind ca și tine.
Și tu-mi ești, ca ei, parcă unul din cei fericiți m-ar
Fi trimis în viață, așa umblu, și umblă cu mine

Chipul eroinei mele, unde rabd și creez, cu iubire
Pînă la moarte ! aceasta am învățat și am de la tine.

Să trăim, o, tu ! cu care-mpreună sufăr, cu care
Lupt cu drag și credință-ntr-o vreme mai bună.
Noi doar sîntem ! și dacă în anii ce vin vor mai ști de
Noi amîndoi, cînd geniul din nou va avea-nsemnătate,
Vor zice : cîndva singuraticii și-au făurit din iubire
Numai de zei cunoscuți, lumea lor mai secretă.
Cei ce rîvnesc doar la trecătoarele bunuri, mulțimea,
Stinși sînt în Orcus, dar ei drumul ce duce spre zei
au găsit.
Ei, care adîncii iubiri credincioși și divinului spirit,
Sperînd și răbdînd și tăcînd triumfat-au asupra Ursitei.

EMILIA ÎN AJUNUL CUNUNIEI

EMILIA CĂTRE CLARA

Aseară-am fost cu tata în pădure,
Chiar pe cărarea, cunoscută ție
Prea bine din trecuta primăvară.
Pe margini înfloreau frumos măcieșii
Iar de pe stînci ne învelea cu umbră
Un stejăriș cu creștetele-n soare ;
De sus, din bezna fagilor compactă
Curgea o apă limpede, fugară.
Adeseori, iubita mea, acolo
Am stat privind-i firul printre arbori
Pînă departe-n jos, unde devine
Pîriu, devine fluviu, și-aș fi vrut
Să merg cu el, ah ! cine știe unde ?

Adeseori tu m-ai muștrat, că sînt
Mereu cu cugetul absent, mi-ai spus
Adeseori că nu prea am astîmpăr
Să stau cuminte între oameni, și că-mi
Împrăștii sufletu-n văzduh, că-adesea
Cu-ai mei sînt rece. Rece — eu ? o, Doamne !

O fi frumos și bine să rămii,
Să te scufunzi într-o prezență dragă,
Cînd un preanobil suflet cunoscut
Încrezător îți zăbovește-n preajmă,
Te-nvăluie, încît, chiar fără casă.
Te simți adăpostit.

O, credincioaso !
Tu ai dreptate: Nu te am pe tine ?
Și-apoi, nu-l am pe el, pe scumpul tată,
El, încă-n sacră tinerețe, și-ncercat
De multe, care ca un zeu tăcut
Pe-un nor întunecos lucrînd în taină
Deasupra lumii lui stă nemișcat ?
Chiar dacă el mai multe știe,-n timp ce
Eu pot numai să bănuiesc ce-ascunde
Un suflet de bărbat, el mă respectă
Cu dragoste, și bucuria lui,
Și vorba lui îmi dau mereu alt suflet.

Atunci aș vrea ca binecuvîntarea,
Dată de el, s-o-mpart cu cineva iubit,
Însă sînt singură — și n-am fost totdeauna !

De fratele meu Eduard îți amintești ?
Ți-aduci aminte serile senine,
Cînd stam cu toții-n liniștea grădinii
După-o frumoasă zi de vară, cînd
Aerul respira prietenie
În jurul frunții lor înseninate,
Și floarea slăvii strălucea de-asupra ;
Cînd el ne povestea despre cei vechi,
Cei mari, cum se-nălțau în bucurie
Și-n libertate, ei, maeștrii lui ?
O, vocea lui suna atunci mai tare,

Cînd mînios, cînd plin de-o dragoste
Înlăcrimată, ne vorbea ! și, vai !
În seara ultimă, atunci cînd fapte
Mărește-l așteptau, era mai calm,
Ba chiar cu cîntece, plăcute nouă,
La țiteră, pe noi, cele-ntristate,
Ne-a desfătat !

Îl văd cum a plecat.
Nici cînd n-a fost mai mîndru, sufletul
Îi strălucea-ndrăzneț pe frunte, apoi
Evlavios s-a îndreptat spre tata.
„Urează-mi fericire, i-a grăit,
Tu, sfînt bărbat ! urează-mi-o pe cea
Mai mare dintre toate“, și bătrînul
Meu tată a părut foarte mișcat.
„Așa să fie, ți-o doresc“, răspuns-a.
Stăteam de-o parte, m-a privit apoi
Plecînd, cu jale, și-a strigat puternic,
Și toată m-am înfiorat, și el atunci
Cu gingășie, însă bărbătește,
M-a strîns în brațe și mi-a întărit
Simțirea, și apoi, cînd cu privirea
L-am căutat, el, dragul meu, fugise.

„Un nobil neam trăiește-aici în Corsica,
Scria cu bucurie-n ultima-i
Scrisoare — ca un cerb domesticit
Care se-ntoarce între-ai săi în codru
Să-și întîlnească frații, așa sînt ei
Aici, și pieptul meu, de bărbătescul
Război e exaltat, încît mă vindec
De orișice durere omenească.

Tu cum o duci, o, suflet scump ? și tata ?
Aici, sub cer albastru, primăvara
Nu-mbătrânește repede, iar toamna
Resfiră-n aer roadele de aur ;
Pe-această bună insulă ne vom
Vede-a cîndva ; aceasta mi-e speranța.

Strategul nostru-mi place. L-am văzut
Adeseori în vis, de-aproape,-ntocmai
Așa cum e, pe Paolo al meu,
Chiar înainte de-a mă bucura de
Prietenia lui, chiar înainte
Ca el cu gingășie să mă-aleagă
Între cei preferați, așa cum tatăl
Pe fiul cel mezin, cel care simte
Nevoie de-o atare-ncurajare.

Și trebuie să mă rușinez de ceialaltți,
Tineri tăcuți, de-o mare gravitate.
Ți se par triști la joacă sau odihnă ;
Șterși sînt, așa cum e privighetoarea,
Cînd tace ; însă-n zi de bătălie
Îi recunoști. Ducem o viață-aparte ! —
Cu soarele odată,-n cîntec sacru
Suim pe deal, și steagurile saltă
Peste vîlcea în vîntul dimineții,
Și jos pe șes, departe, se agită
Mulțimea către noi, ca o stihie
Dospind, și ne simțim cum jubilăm,
Cu cită măreție ne iubim ;
Sub corturile noastre și pe valuri
De bătălie ne primește zeul
Care ne ține laolaltă.

Vom
Înfăptui ce trebuie, și vom duce
Pină la capăt misiunea noastră.
Apoi voi săruta-veți încă-o dată
Pământul patriei, cel trist, pe urmă
O să trăiți aici, cu noi alături,
Emilia ! — Ce strașnic o să-i placă
Bătrînului părinte-al nostru lîngă
Oameni în floarea vîrstei, iarăși tînăr
Va deveni, și-o să se odihnească,
La moarte, în pămînt nepîngărit.

Ți-aduci aminte cîntecul de consolare,
Emilia, pe care l-a cîntat
Romanul calm cetății sale scumpe,
Cînd a căzut ? Eu mi-amintesc o parte.

Nu mai jeliți ! veniți în noua țară !
Așa cînta. Oceanul ce-nconjoară
Cîmpiile ne-așteaptă. Noi tărîmuri
De fericire, insule bogate
Vom căuta, acolo unde-ogorul
Dă roade anului, fără de pluguri,
Și via înfloarește nelucrată,
Și creanga de măslin se-nalță-n voie,
Și-nmugurind smochina-mpodobește
Coroana, unde se prelinge miere
Din scorburi de stejari, iar printre stînci
Vuiesc ușoare ape, — multe încă
O să mai admirăm noi, fericiții. —
A lui Saturn odraslă a păstrat
Unui pios popor aceste plaiuri,
Pe vremea cînd cu fier amesteca
Veacul de aur. — Draga mea, cu bine !“

A doua zi, alesul căzu-n luptă,
Alături de-un prieten ; azi împarte
Cu el aceeași groapă.

Corsica !

Frumoaso ! el se odihnește-n tine !
Și codrii tăi îl răcoresc, și vîntul
Îl mîngîie-n splendida zi de toamnă,
Amurgul tău movila-i aurește.

Acolo-aș vrea să plec, dar ce folos,
L-aș căuta, ca și aici. Acolo
M-aș desobișnui de el cu mult mai greu.
Cu el alături am crescut, și-mi vine
Să plîng și să surîd, cînd mă gîndesc
Ce greu mi-era odinioară să
Alerg în urma lui, cînd el, sălbatic,
Nu mai voia să-ntîrzie la joacă.
Te-ai dus, iubitule ! și n-am la ce
Să mai rămîn, căci ochii mei nu văd
Realul, Doamne ! Numai cu fantasme
Se chinuie mereu, se consolează
Sufletul meu acum, însinguratul.
Tu, dulce fată ! nici nu știi cît sînt
De fără minte. Îți voi spune totul.
E dimineață ! Somnul dulce vine,
Și iată — sînt asemeni cu copiii
Care, după ce plîng, adorm mai bine.

--
EMILIA CĂTRE CLARA

De jale, tata n-a mai scos o vorbă
De zile-ntregi ; și mă feresc adesea
Să-mi vadă suferința ; ies, mai bine,

Afară pe coline, sufletul
Să se deprindă cu văzduhul liber.
Adeseori, mă cam mustram, că nu
Îmi aflu locul nicăirea-n casă.
Cindva, eram de toate mulțumită
Și toate-mi izbuteau ușor. Acuma
Mă-nfricoșez adesea ; îmi vedeam
Încă de treabă, însă fără viață,
Mută pînă-n adîncuri de tristețe.

Era ca-n lumea umbrelor, în casă.
Un tată mut, și-o fiică și mai mută !

Dacă-am pleca într-o călătorie,
Fetițo ! mi-a zis tata într-o zi.
Am și plecat, și iată-ne la tine.
În țara-aceasta, lîngă blîndul Neckar
Al tău, acolo pentru-ntîia oară
O bucurie liniștită s-a
Trezit în mine. Cît de des stăteam
În licărirea serii pe colină
Cu tine, ne uitam în valea verde,
Unde-ntre munți, pe coaste, crește viața.
Pe lîngă multe sate, printre pajiști,
În jos spre noi, sub vaporease sălcii
Calm se scurgea șuvoiul ca de aur
Al fluviului ! Ce drag îmi este locul
Unde-am trăit atîtea mîndre zile !

Voi, șesuri ale Mainului, senine
Și libere, și-nfloritoare ! — acolo
Unde voiosul fluviu, favoritul
Semețului meu tată, îl salută
Cu ape limpezi pe bătrînul Rin !

Și voi, care-mi sînteți acum prieteni,
Din suflet nu mi se va șterge calda
Recunoștință ; cu durerea-alături
Îmi crește-n piept și bucuria vie.

Voiam să-ți povestesc, dar niciodată
N-am ochiul limpede, cînd mă gîndesc
La el. De visele-î copilărești,
Atît de dragi, mi se-nfioară încă
Și astăzi inima.

Apoi ne-am dus
Prin alte părți, în țara văii Varus,
În umbra deasă-a munților sălbatici
Și sfinți am petrecut zile de vară,
Și bucuros vorbeam despre eroii
Ce locuiseră aici, ca zeii.

Și într-o zi, nainte de-a pleca
Din locu-acela, am ieșit din codrul
De vechi stejari al muntelui, și stam
Pe-un nalt platou în răcorosul aer.

„Aici în vale dorm, îmi spuse tata,
Romanii cu germanii împreună,
Și cei născuți în libertate, mîndri
Și taciturni, s-au împăcat în moarte
Cu-nvingătorii lumii, măreția
Și slava coborîră în țărîină.
Unde sînteți voi, morții mei ? Încă trăiește
Spiritul oamenilor, zeul limbii,
Bătrînul Braga, și-nverzește încă
Hertha pentru copiii ei, Walhalla

Boltește-albastră peste noi văzduhul
Acestei patrii. Dar pe voi, icoane
Zeiești, acuma nu vă mai găsesc.“

Priveam în jos, și inima în mine
Se-nfiora încet, și mă gîndeam
La marii oameni, generoșii, care
Trăiseră aici odinioară.

Și-un tînăr care, nevăzut de nimeni,
Se odihnea-ntr-un crîng nu prea departe,
Se ridică atunci de jos. O, tată !
Trebuie că-am strigat, e Eduard !
— Vino-ți în fire, fiica mea ! răspunse
Uitîndu-se la tînăr ; poate că
Și el a fost surprins, căci m-a luat
De mîna repede, m-a tras deoparte.
Dar n-am putut să nu privesc napoi.
Era chiar el, și nu era ! Semeață,
Plină de forță îi era statura,
Asemeni celui dispărut, și ochiul
Și fruntea lui și pletele ; atîta
Că-avea privirea mult mai iute, ca un
Pur vâl, o gravitate calmă
Plutea pe chipul lui. Și mă privea.
Parcă-mi zicea : Da, du-te, du-te, du-te,
Astfel se duce pentru mine totul,
Însă eu rabd, eu rabd, și-am să rămîn.

În seara-aceea-am și plecat. Trăsura
Încet și trist ne legăna pe cale,
Tot mai departe printre munți sălbatici.
Se tot schimbau prin vălurile ploii
Și ale ceții arbori și tufișuri

Și codru-apropiat. Tata dormea,
Iar eu visam în jale-apăsătoare,
Și-abia de mai mijea ceva în suflet,
Abia atîta cît să socotească
Timpul care curgea încet.

Privirea

Mi s-a trezit pe-un rîu frumos ; în luntri
Ședeau vîslașii lingă țarmuri. Caii
Pășiseră cumînți pe plută ; astfel
Ne-am îmbarcat în liniște. Și noaptea
Era senină, fulguia pe valuri
Și pe colibe de plugari, blajine,
Din zarea-albastră licărirea lunii ;
Și totul era pașnic, fără grijă,
Cîntat în vis de stelele din ceruri.
Doar eu voi fi de-acuma fără pace,
Pierdut printre străini, fără speranță,
Sufletul tinereții mele ! Ah ! simțeam
Abia acum tot ce mi se-ntîmplase.
Ca vulturul ce zboară printre nouri
Îmi apărea și-mi dispărea din nou
Semețul chip al mîndrului străin
Care-mi cutremurase inima,
Și încercam zadarnic să-mi revin.
Cum ai dormit, copilo ? bunul meu
Părinte îmi grăia, și bucuroasă
Aș fi dorit să-i pot răspunde. Însă
Mi-era de lacrimi vocea înecată
Și m-am făcut că urmăresc pe apă
Ceva, spre-a fi în stare să-mi ascund
Înlăcrimatul chip.

O, fericito !

Tu care n-ai trecut nicicînd prin asta,
Nu te mîndri în fața mea. Nici tu,

Și cine oare-n lume ? n-ai să poți
Rămîne-aici sub soare a ta însăși !
Des mă gîndeam că nu trăim decît
Ca să murim, și să ne dăm ca jertfă
Pentru-altceva. O, da ! să mori frumos,
Să te sacrifici plină de noblețe
Și nu-n zadar, nu fără rost, iubito !
Aceasta poate fi aici pe lume
Chiar pacea zeilor.

Compătimește-mă,
De vrei ! dar, buno ! nu mă dojeni !
Umbre-i numești pe cei care-mi sînt dragi ?
Încă de cînd ieșisem din pruncie,
Încă de cînd mă deșteptam la viață,
Cu ochiul proaspăt și deschis luminii
Și cerului, încă de-atunci bătea
Inima-mi crudă pentru frumusețe ;
Și am aflat-o în apropiere ;
Cum s-o numesc acum, cînd pentru mine
Ea nu mai e ? Lăsați ! Iubi-voi morții,
Pe cei îndepărtați, iar vremea totuși
Nu mă va birui. Al meu sau nu !
Tu tot ești minunat, eu nu slujesc
Deșertăciunii, desfătării orei,
Nu țin de efemer, eu altceva
Iubesc ; nemuritor e ceea ce
Ești tu acum, de mine n-ai nevoie
Spre-a fi măreț și bun și-ncîntător,
Tu, spirit nobil !

Voi lăsați-mă
Semeață în dureri și mînioasă,
De cîte ori ați vrea ca să-l reneg ;
Altminteri, sînt atît de răbdătoare,

Și gura mea nu prea rostește vorbe
Răstite de bărbat. Destul îmi este
Că ți-am mărturisit acum un gând
Pe care de mult timp ți-l ascunseseam.

EMILIA CĂTRE CLARA

Îți mulțumesc, iubita mea ; mi-ai cîștigat
Încrederea, încît ți-am spus, în fine,
Tăcuta taină ce-o purtam în suflet.

Acuma sînt mai calmă — cum să-ți spun ?
Și mă gîndesc la zilele frumoase,
Cînd mă plimbam cu fratele meu, sus,
Pe deal. Stăteam alături, mină-n mină,
Privind în jur, mă bucuram nespus,
În cîmp și pe șosea, priveam mirată
Arțaru-n umbra căruia tăceam.
Zilele-ntîiilor speranțe înfloreau
În noi, zilele așteptării.

Gingași zori !

Ce minunat e cînd Natura bună
Și-ademeneste-odraslele la viață.
Mamele noastre ne îngînă numai
Tîrziu un cînt de leagăn, dar cîntarea
Din zori nicicînd nu trebuie să ne-o cînte.
Ne-o cîntă ceealaltă mumă, buna,
Ea, minunata ce ne suflă-n piept
Plăcerea vieții, care ne deșteaptă
Cu dulci făgăduieli.

Nu știu ce am,
Iubita mea. Azi pot să mă gîndesc
Numai la tinerețe.

Iată, astăzi,
E-o zi senină. Dis-de-dimineată,
Șed la fereastră, susură zefiri
Ușor spre mine, razele privesc
Prin pomii mei ce mi-au crescut aproape
Și-acum treptat mi-ascund cu flori ținutul,
Încît sînt nevoită să mă-nchid
Ca-n temniță, și-abia mă mai strecor
Pe ici, pe colo. Reste ei s-alintă
În zboruri rîndunele, ciocîrlii
Și cîntă-ntr-una dulci privighetori
Și toate celelalte voci alese
Ale-anotimpului frumos ; le-aș da
Un nume florilor, la fiecare,
Cînd pașnice trimit miresme din
Răsaduri negre, strălucind spre mine
Asemeni unor juvenile stele.

Totul trăiește, crește și se bucură
De ceasu-apropiat al pîrguirii !

Își află totuși fiecare locul,
Casa și hrana ce-l îndestulează,
Și fiecăreia tu-i dăruiești
Chiar binecuvîntarea ei, Natură !
Fiindcă tu ești însuși rostul lor,
Tu le hrănești, le porți spre bucuria
De-a înflori, și-apoi spre roadă, buno !
Iar tu,-ntristată inimă, plîngeai
De-atîtea ori, și îți pierdeai credința,
Și nu știai să mulțumești, și nici
Nu te gîndeai, crezînd că fapta ta
E prea mărunță, că-i un dar pios
Pe care tu-l aduci, ca alții, vieții,
Mărinimos, asemeni unui cîntec

De ciocîrlie intonat spre noi
Din generoase slăvi de bucurie.

Acum mă duc pe cîmp, ca să adun
Flori pentru tata, un buchet în care
Sînt florile ce cresc pe rîu la vale
Și cele din grădină ; mă pricep
Să-l fac așa încît să-i placă. Ție ?
Ție-ți aduc destule noutăți.
Mereu se-ntîmplă altceva. Acum
Dau sălciile-n floare,-acum pe pajiști
Se varsă aurul, acum începe
Verdele fagului, acum stejarul —
Acum — cu bine, pînă una alta.

EMILIA CĂTRE CLARA

Cerule ! el a fost. Ești tu în stare
Să crezi ? — Iubito, dacă-ai fi aici !
El ! Mîndrul și temutul ! și iubitul !
Cutremurată inimă, n-ai vrut-o ?

Mă întorceam așa, cu flori în mînă,
Privind poteca, roșie-n amurg,
Tăcută și-mpăcată, și trecutul
Dormea în pieptul meu ; copilăroasă,
Doar o speranță respira în mine,
Cum între somnul dulce și trezie
Stau ochii-ntredeschiși, așa eram
Eu, oarba. Iată-l ! chiar în față
Stătea eroul meu, iar eu, sărmana,
Eram ca moartă ; lui îi strălucea
Ca unui zeu pe față bucuria.
„Emilia !“ acesta-i fu salutul

Cuviincios. Ah ! dorul meu întreg
Mi l-a trezit, și toată suferința
Nespus de dulce-n care rătăceam,
Cuvîntul tinărului. N-am putut
Să-mi smulg din colb privirea ! O silabă
N-am cutezat ! Și cîte-aveam de spus !

Dar ce mă plîng, iubito ? — Lasă-mă !
Acum am voie, nu mai e prostie,
Și totul e frumos, cînd suferința,
Cu sora ei plăcerea, se împacă
Mai înainte de-a se risipi.

O, revedere ! E mai mult, iubito !
Decît o nouă înflorire-a luncii,
Decît un murmur de izvor —

Adesea

L-am căutat, ades mi-am interzis-o,
Vrînd totuși să-l cinstesc în amintire.

Chipul tovarășilor mei de joacă
În iarba verde din copilărie
Le-ntrezăresc în suflet ah ! pe toate,
Și-această nobilă-arătare, nu ?
Inima mea din piept, nemuritoare,
Nu uită, iată ! și un duh, adesea,
Prietenos aduce laolaltă
Pe-ndrăgostiți, să-nceapă-o nouă zi,
Un nou Mai dulce să serbeze-n suflet.

O, ce minune pentru mine ! El !
Iubitule, de unde ai descins,

Nainte de-a primi ce ți se cade,
Nainte ca mireasa fericită
Să-ți binecuvinteze gloria
Cea bărbătească ? Totuși, ai murit
Frumos, și-adesea auzit-am că
Cei îndrăgiți de ceruri mor devreme,
Spre-a nu cunoaște jale, chin, noroc.
Eu niciodată nu te voi uita.
Iar el te va cinsti. Am să-i arăt
Portretul tău, cînd va veni ; cînd, mîndru,
Se va mira că se afla la mine,
Eu îi voi spune că e altul, însă
Unul pe care el e obligat
Să-l îndrăgească. O, și o va face !

EMILIA CĂTRE CLARA

Iată, mi-a scris. Da, scumpa mea ! chiar el
E cel pe care-l căutam. Un tînăr
Care mă umilește și mă-nalță !
Citește, însă ! „Iată-te din nou,
Te-am salutat și te-am găsit și încă
O dată-am tulburat evlavioasa
Ta liniște, copil ceresc ! Dar nu, Emilia !
Căci tu mă cunoșteai. Să-ntreb nu pot.
Noi sîntem cei, care-nrudiți-demult,
Sînt logodiți de Domnul, și așa va
Rămîne, cît stă soarele pe boltă.
Suflet frumos ! sînt plin de bucurie,
Și neobișnuit cu muzici noi.
E-un cîntec diferit decît acela
Pe care Parca însăși îl îngîină
Adolescentului, pînă ce-n fine
Acesta-l cîntă-n pura-i armonie ;
Atunci i se îngăduie să-audă,
Tu, liniștito, tonul tău cel dulce,

Cel mai iubit, unicul. Tu — a mea ?
O, iată ! tu ai să preschimbi efortul
Meu în plăcere, și-n iubire sfântă
Toate poruncile ce nasc în piept.
Și de-am luptat cu imposibilul vreodată
Și pieptul întru pace și credință
Mi-am oțelit, tu-l încălzești cu pură,
Cucernică speranță, ca să bată
Mult mai deprins acuma cu triumful.
Iar când originarul arhetip,
Care ca zorii-mi strălucea din norul
Întunecat al vieții, îmi dispăre,
Eu te zăresc pe tine și, frumoasă
Solie-a zeilor, tu-mi amintești
Zîmbind din nou pe falnicul meu Phoebus ;
Iar când mă supăr, tu mă îmblînzești.
Atunci îți sînt elev, ascult și-nvăț.
Din gura ta îmi iau, o, vrăjitoare !
Darul convingerii atît de dulce
Spre-a-nfrînge prietenește orice duhuri ;
Și după ce mă-ntorc din depărtare,
La tine, ca rănit sînt, și mă vindecî,
Pace-mi redai prin cîntec, blîndă Muză !

Emilia ! ne-am revăzut acuma !
Odinioară ne-am zărit, și-acuma
Tu nu mai fugi de mine, mi-ești aproape !
Ce bucuros pieri trufașu-ți chip
De gingaș pelerin curat, cînd tu,
Preasfîntă frumusețe !-ai fost departe !
Ci-adesea te vedeam, cînd singuratic
Pășeam în faptul serii pe potecă
Și cînd, străin, tăceam închis în casă.

Și-acum ! salută tu pe bunul tată
Din partea mea ! Îl știu prea bine ; îmi știe

Chiar numele ; avem străvechi prieteni.
Eu nu ştiam cine-i, întâia oară
Cînd v-am văzut, şi mult timp după-aceea
Nu am aflat. Deci, pe curînd, şi sper
Să te salut mult mai frumos. — Armenion.“

EMILIA CĂTRE CLARA

Miine vor sta de vorbă, mi-a spus tata.
Miine ! Şi nu părea prietenos.
Acuma stau aici, iar ochii mei
Nu se-odihnesc ; nu dorm — ah ! mi-e ruşine
Să plîng în faţa ta — abia oleacă
Mă liniştesc, că mă trezeşte-un sunet ;
Cuget, mă rog, şi nu ştiu ce, dar multe
Aş vrea să-ţi spun. Dar sufletul mi-e mut.
O, cum aş vrea să-ntreb aici copacii
Cei fără griji, şi raza nopţii blîndă,
Şi umbrele, cum or să se petreacă
Pînă la urmă toate.

Mult prea calmă
Îmi pare-această noapte minunată ;
Şi adierea ei nu mi-este blîndă
Ca altădată. Ce năîngă sînt !
Cît timp mi-era departe, îl iubeam ;
Acum sînt rece, şi ezit, mă supăr
Pe mine şi pe ceilalţi !

— Nici aceste

Cuvinte, scrise-n ora-aceasta rea,
Nu le iubesc, şi tot ce ţi-am mai scris
Cîndva, de el, acuma îmi displace.
Oare ce-o fi ? Aproape că doresc

Să nu-l fi întâlnit nicicînd. Mai bună
Îmi pare-a fi acum trecuta pace.
O, suflet scump ! sînt tare tulburată,
Și sînt altfel decît eram, atunci
Cînd îl plîngeam pe cel pierdut. Acuma
Eu nu mai sînt, nu sînt, nu ! nu sînt bună,
Și, pe deasupra, parcă fără suflet.
Frica, urîta, îmi alungă tihna.

O, dacă zorii-n aur mi-ar aduce
Odihna iarăși, propria mea viață ! —

Să am răbdare. Dacă tatăl meu
Nu-l va cînsti, și n-o să mă mai lase
Să-l văd, pe scumpul meu, mai bine tac,
Să nu-mi rănească inima prea tare ;
Îl pot cînsti, și să rămîn ce sînt.

EMILIA CĂTRE CLARA

Îmi vine astăzi să zîmbesc de negrul
Presimț de-acum o noapte. Și, ți-am scris ?
Altfel gîndesc acum.

El a venit,
Și sufletul din mine tresălta
Văzînd cum umblă, admirat de lume,
În semeția lui ! și cum vecinii
În taină-l lăudau ; el a-ntrebat
Pe-un băiețaș, unde e casa noastră !
Nu m-am plecat afară, izbuteam
Să-l văd destul de bine stînd la masă,
Și cînd l-am auzit suind pe scară,

Și-apoi alți pași, și tata i-a deschis
El însuși ușa, și s-au salutat
Afară, în tăcere, ncît o vorbă
N-am auzit, atunci eu, proasta, ah !
Ce teamă am simțit ! Și multă vreme
Au stat doar ei în cealaltă odaie,
Că nu mai înduram, și m-am gîndit :
Da, aș putea să intru, să-l întreb
Pe tata despre lucruri cunoscute,
Și-atunci, din ochii lor, aș și pricepe
Ce soartă am. Dar m-am oprit la ușă,
Și-apoi m-am îndreptat înspre grădină,
Acolo unde altădată timpul
Mi-l petreceam în pace printre plante.

Voioase străluceau, ca îmbibate
De roua zorilor, în ziua clară,
Sub ochii mei ; cum un copil iubit
Se-nghesuie în mama întristată,
Așa mă-nconjurau și flori și muguri
Și porți frumoase-mi arcuiau de-asupra
Copacii.

Nu puteam să fiu atentă
Acum la ei ; din ce în ce mai gravă,
Mai grea, cu zvicnet tot mai surd, simțeam
În pieptu-mi inima, și ca o slugă
Trăgeam, doar de departe, cu urechea
S-aud de sint chemată ; ah ! bărbații !
Nu mai voiam să văd nimic în jur,
Și m-am ascuns într-un umbrar și-am plîns
Cu mîini pălite-acoperindu-mi ochii.

Atunci, aproape, vocea blîndă-a tatei
Am auzit ; ștergîndu-mi ochii încă

I-am deslușit, pe amîndoi, alături
De mine, sub umbrar. „Ce faci, copil ?
Te-ai supărat, de teamă, zise tata,
Că l-am răpit pe oaspetele nobil ?
Acum e-al tău ; chiar el să ne împace,
Dacă-am greșit.“

Așa mi-a spus. Ne-am dat
Cu toții mîinile, în timp ce tata
Ne surîdea cu-o mută bucurie.

„Omul pe care-l iei e minunat,
Copil ! zise-apoi. Și-a ta e, fiule !
Femeia-aceasta sfîntă, iubitoare.
Minune, bucurie-nlăcrimată
Sinteți voi pentru mine : înfloriți-mi
Voi, împreună, ca o floare rară !

Căci nu întotdeauna reușește
Un om să-și afle semenul. Să poarte
Și să jertfească-o mare fericire
Dă Zeul unora ; în timp ce alții
Primesc puțin ; dar le-a rămas speranța.

Pe noi, cei muritori, ne însoțesc
Oriunde-am merge-n lume două duhuri,
Speranța și recunoștința. Prima
Alătura de cei săraci și singuri
Pășește veșnic trează ; cealaltă-i
Conduce pe cei fericiți pe cale
Ferindu-i de necaz. Adeseori,
Cînd ea lipsește, ei în bucuria
Lor s-au nălțat cu mult prea sus, și-atunci,

Răzbunătoare, îi ajunge iute
O nechemată suferință.

Însă
Inima liberă-și împarte bucuria
Ca soarele care iubind dă zilei
Lumina sa dintr-un belșug de aur ;
Și-ades în jurul celor buni se vede
Un nimb de raze și plăcere, cît trăiesc.

O ! primăvară a copiilor mei ! înflorește
Acum, și nu îmbătrâni prea repede,
Și dă frumoase roade !“

Bunul tată
Așa vorbi. Și poate încă multe
Voia să spună, căci i se-nălțase
Sufletul ; însă nu găsea cuvinte.

Cu-o binecuvîntare, mi l-a dat
Pe el, apoi s-a dus.

Zefiri cerești !
Ce-ades m-ați răcorit mîngîietor,
Suflați acum în jurul fericirii
De aur și sfințiți-ne !

Acuma,
Schimbate erau toate, cînd alături
De el, iubitul meu, și fericitul,
Eu, fericita, ridicat-am ochii

Spre soarele frumos, spre tatăl nostru !
Nu mi se-ntuneca acuma ochiul,
Ca mai demult, și scînteia de dor ;
Acum deschis te-am salutat, lumină
Trufașă ! Surîzînd, tu zăboveai,
Apoi veneai la el împodobindu-l
Și-ncununîndu-i tîmplele cu roze,
Prietenoaso !

Iar copacii mei
Ca dar ales au așternut îndată
La sărbătoarea mea prisos de flori !
Adeseori mergeam acolo ; vai !
Inima mea se-adăpostea-ntre plante,
La ele zăbovea, îmi erau dragi ;
Și totuși nu mă linișteau, și parcă
Nici sufletul nu era-n mine-acasă.

Ca un izvor, cînd tinerește saltă
Din munți natali, și tremurînd își află
Făgașul, și aleargă, și ezită,
Și rătăcește peste pajiști, parcă
Ar vrea încă să stăruie, și plin de dor
Și de speranță curge totuși molcom :
Așa eram și eu ; dar cu iubire
Semețul rîu a luat-o pe fugară,
Și liniștită curg, căci el mă duce
Neșovăind spre limpede liman.

ODE

OMUL

Abia-ți răsăriseră, Mumă Țărină, din ape
Culmile munților tineri, cu poftă sorbind
Miresmele, pline de crînguri mereu înverzite,
Din hăul cel sur al Oceanului

Întiile Insule dulci ; și al Soarelui ochi pe
Plante,-ale veșnicei lui tinereți
Ucenice, privirea-și lăsa, bucuros, pe copiii
Zîmbind ce din tine născutu-s-au.

Atunci pe o insulă, cea mai frumoasă, în care
Aerul calm învelea în tăcere dumbrăvi,
Stătea printre struguri, din noaptea domoală, născută-n
Crepusculul palid al zorilor,

Odrasla ta cea mai aleasă, o, Mamă Țărină !
Tandru privea spre părintele Helios, sus,
Copilul, și treaz alegea sfînta viță, cercîndu-i
Preadulcile boabe cu buzele,

Ca doică a sa ; şi curînd el crescû ; şi-l temură
Fiarele ; o, căci o altă făptură decît
Jivinele-i Omul ; nici ţie, nici Tatălui — seamăn .
Nu-i e, căci e aprig şi unic al

Tatălui suflet înalt şi a ta bucurie-n
El ; cu durerea-ţi din veci, o, Țărîină,-i unit.
Naturii, a zeilor Mumă, ce totul cuprinde
În sine, ar vrea el să-i semene !

De-aceea-l alungă din inima ta semeţia-i,
Mumă Țărîină ! şi marile-ţi daruri rămîn
Departe, şi-i sînt legăturile tale firave ;
Mai-binele-ar vrea el, sălbaticul !

Din pajişti suav mirosînd, de pe țărmuri senine,
Omul se-ntoarce în apa lipsită de flori,
Şi, chiar de-i luceşte ca bolta-nstelată dumbrava,
Cu fructe de aur, el scormone

În grotele munţilor duri, iscodeşte în puţuri,
Fuge de razele Tatălui Soare, la fel
De necredincios, care rîde de griji şi pe robi îi
Lipseşte de marea sa dragoste.

Căci pasărea-n codri respiră mai liberă, dacă
Omul măreţ îşi înalţă simţirea ; iar cel
Ce vede în timp viitorul obscur, desluşească
Şi moartea, şi singur să tremure.

Și arme-mpotriva ființelor poartă, în pururi
Vai ! temătoarea-i mândrie el — Omul ; mereu
Se cheltuie-n vrajbă, iar florile păcii, plătînde,
Abia înflorite se scutură.

Au nu este el dintre toți încercații vieții
Cel mai ferice ? Ci mult mai adînc, mai cumplit
Se-nfige destinul, pe toate cumpănindu-le,-n pieptul
De flăcări al celui puternic.

CAPRICIOȘII

Chiar dacă-aud de departe, cînd singur mă jelui,
Strune și cîntece, totuși inima-mi tace brusc.
Ci iar mă schimb, cînd gîlgîi tu,
Vin purpuriu, ce mă-mbeți cu raze.

Jos, sub coroana pădurilor, unde-un puternic
Soare de-amiază străluce blînd prin frunzișuri, stau
La umbră, întins, în pace, cînd
Tare mîhnit de jigniri cumplite,

Vin rătăcind de pe cîmpuri. — Se minie, totuși,
Prea mult, Natură, Poeții tăi ! Se jelesc și plîng
Ușor, fericiții ; prunci crescuți
Prea drăgăstos de o mamă bună,

Iată-i, ursuzii, stăpîniți de-o mîndrie cu toane,
Trec liniștiți pe cărare ; iată-i deodată iar
Stîrniți, din senin, la drum, se smulg
Brusc din făgaș, și îți stau în față.

Totuși, abia de-i atingi amical, Iubitoareo !

Pașnici, pioși sînt din nou ; ascultă cuminți, iar tu,

Stăpîno ! cu frîuri moi, pe toți,

Tu îi conduci încotro ți-e voia..

MOARTEA PENTRU PATRIE

Iată-te — o, bătălie ! Aleargă
Tinerii-n jos, de pe culmi către vale, jos,
De unde suie-ndrăzneți ucigașii cu
Brațul sigur, dibaci și greu ; dar mai sigur

Vine asupra-le-al junilor suflet ;
Dreptii lovesc precum magii, iar cîntul lor
De luptă, cîntecul aprig al Patriei.
Taie gleznele celor fără onoare.

Luați-mă, luați-mă-alături cu voi, ca
Astfel să nu mor de-o moarte de rînd, o, nu !
Să mor zadarnic nu-mi place, îmi place să
Cad pe culmile unde-a fost sacrificiul.

Patriei — sîngele inimii mele,
Patriei — o, și curînd s-a-mplinit ! La voi
Sosesc, Iubiților, care-nvățatu-m-ați
Să trăiesc și să mor, la voi, în adîncuri !

Cît am tinjit să vă văd în lumină,
O, voi, eroi, voi, poeți din străbune vremi !
Acum întindeți voi mîna străinului
Nensemnat, și-l primiți alături, frățește.

Vin vestitorii izbînzii : A noastră-i
Lupta ! Trăiește, o, Patrie, sus, pe culmi,
Iar morții — nu-i număra ! Pentru tine,
Preaiubito, zadarnic nimeni nu cade.

SPIRITUL TIMPULUI

De prea multă vreme te-ații tu asupra-mi,
În norul tău negru, Dumnezeuule-al timpului !
Prea aspru, prea groaznic e totul în jur, și
Se sfarmă, se clatină toate, oriunde privesc.

Ah ! ca un copil, adesea, mă uit în țărină,
Caut în peșteri scăpare de tine și, prostul
De mine, aş vrea să găsesc ascunzișul
Unde tu, Atotzguduitoarele, să nu fii.

Îngăduie, Tată, să stăm, în sfârșit, față-n față !
Oare nu tu, cel dintîi, deșteptat-ai în mine
Spiritul, cu fulgerul tău ? oare nu ești tu, Tată,
Cel ce la viață, cu gestul măreț, m-ai adus ?

Desigur, din tînăra viță ne tragem și noi sfînta putere ;
Cu blînde-adieri, muritorilor le iese-nainte,
Și-atunci cînd, încet, prin dumbravă colindă,
Înseninîndu-i, un Zeu ! ci tu mai tare trezești

Sufletul limpede-al tinerilor, iar celor
Bătrini meșteșuguri înțelepte le dai ; doar răul
Se face mai rău, spre a sfîrși mai devreme,
Cînd tu, Zguduitoarele ! de umeri îl prinzi.

FANTEZIE DE SEARĂ

În fața colibei, șade cuminte la umbră
Plugarul ; cumpătatului îi fumegă vatra.
Primitor îi răsună drumețului, din
Cătunul pașnic, clopotul serii.

Acuma se-ntorc în port și pescarii din larguri ;
S-alină în orașe depărtate vacarmul
Agitat al pieții ; sub boltă zvonește
Bogată cina bunilor prieteni.

Dar eu — încotro ? Din trudă trăiesc muritorii,
Și plată ; osteneala pe-odihnă schimbîndu-și,
Ferițiți sînt cu toții ; atunci, ah, de ce
Nu scade-n pieptu-mi ghimpele aprig ?

Pe ceru-n amurg răsare încet primăvara ;
Puzderii înfloresc trandafiri ; pilpîie lumea
Aurită ; acolo luați-mă, nori
De purpură ! sus, acolo-n lumină

•
Și vînt să se stingă, dragoste și suferință !

Dar, vai ! parcă-alungată de ruga-mi neghioabă, vraja

Se împrăștie ; seara se lasă, și iar

Sub cer sînt singur, ca-ntotdeauna.

Ci vino, acum, somn blînd ! căci prea multe rîvnește

Inima ; dar cîndva, și tu te stingi, tinerețe,

Visătoare și fără astîmpăr ! Atunci

Senină, calmă e bătrînețea.

DIMINETII

Lucește pe pajiște roua ; tresaltă
Mai iute izvorul treaz ! mestecănu-și pleacă
Creștetul alb ; licărește ușor,
Dulce foșnește frunzișul ; pe marginea

Cărunților nori roșietice flăcări
Ca vagi prevestiri țîșnesc, străine de zgomot ;
Tălăzuiesc, precum valuri pe țărm,
Sus, tot mai sus Nencetat-schimbătoarele.

O, vino acum, însă nu prea grăbită,
Tu, Zi aurie, către culmile zării !
Ochiul îmi zboară mai viu, mai deschis,
Aducătoareo-de-har, să te-ntîmpine,

Cît timp tinerește-ți privești frumusețea,
Și nu strălucești prea aprig, nici prea trufașă ;
Pururi ai vrea să alergi ; de-aș putea
Și eu, Ceresc pelerin, să gonesc ; însă

Tu rizi de dorințele celui ce, mîndru,
Ar tinde să fie-asemeni ție ; mai bine
Fapta-mi fugară sfîințește-o, mereu,
Buno, senine să-mi fie cărările !

.

RIUL MAIN

Aş vrea nendoios să colind multe țări pe-acest viu
Pământ, și adeseori zboară inima mea prin
Văzduh, și dorințele mele plutesc
Pe mare, spre țărmuri, care nainte

De altele, cunoscute, lăudate mi-au fost ;
Ci una, din zarea departe, nu-mi este dragă
Ca țara de lacrimă, unde-odihnesc
Odraslele Zeilor, ca Elada.

Ce mult aş dori ca, odată, la Sunium pe țărm
S-ajung, și coloanele tale,-Olympion, acolo,
Să-ntreb, înainte ca vîntul din nord
Molozul de temple ateniene

Și aşchii de zei peste tine s-adune morman ;
Căci stai solitară demult, mîndrie a lumii,
Ce nu mai există ! — și, Insule, voi
Din Ionica mare, unde o briză

Aprinsele țărături astîmpără, freamătă lin
În crîngul de lauri, cînd vița arde în soare,
Și, ah ! unde-o toamnă de aur în cînt
Suspînul poporului jalnic preschimbă,

În timp ce pe cei amăriți, în dîmbrăvi de lămii,
Copacul cu rodii, cel plin de mere roșcate,
Și țitere, și tamburine, și vin
Îi cheamă la sacrul dans labirintic.

La voi, poate, Insule,-ajunge-va totuși cîndva
Un bard fără patrie ; căci i-e calea sortită
Mereu din meleag în meleaguri, și chiar
Pămîntul, cel liber, trebuie, vai ! să

Îi țină de *Patrie* loc, cîtă vreme e viu,
Iar cînd va muri — dar nicicînd, oricît de departe
Aș merge, o ! Main minunat, n-am să uit
De tine, de țărării tăi, fericirii !

Semețule ! tu bucuros m-ai primit, și ades
În ochiul străinului raze dulci revărsat-ai,
Cu cîntece blînd lunecînd m-ai deprins,
Cu viața ce curge-ncet, liniștită.

O, calm împreună cu stele, tu, fericit,
Cutreieri din zori spre amurgul tău, fără tihnă,
Spre fratele tău, înspre Rin ; și apoi
Cu el bucuros cobori către mare.

PRINȚESEI AUGUSTA DE HOMBURG

La 28 nov. 1799

Duios zăbovind se desparte de ochiul tău anul
Și hesperic de blînd strălucește
Cerul de iarnă boltit peste pururea
Înverzitele tale grădini.

Pe cînd meditam la serbările tale, gîndind ce
Să-ți ofer mulțumindu-ți, alături
Flori respirau, bucuroase să mîngîie
În suave cununi fruntea ta.

Dar ție, o, spirit preanobil ! ceva mai măreț îți
Pregătește-acest anotimp, căci furtuna
Iată ! în văi se topește, și limpede,
Precum astrele calme, răsar

Din lungi îndoieli luminate figuri, mi se pare,
Încît singură n-o să mai fie
Inima liber-născutei în propria-i
Fericire, căci vrednic de ea,

Sub lauri, eroul acum i se-alătură, mîndru
Împlinit, generos ; şi-nţelepţii
Noştri sînt demni ; ei se uită în linişte
Din nălţimea vieţii, bătrîni.

Mărunt se socoate poetul visînd, şi cu lira-i
De prisos e, întocmai ca pruncii,
Cînd fericirea şi faptele nobile
Îl trezesc, ale celor mai mari.

Dar numele tău îmi cinsteşte cîntarea ; Augusta !
Mi-a fost dat să te cînt ; iar rostul
Meu e să laud sublimul ; căci inimă
Şi cuvînt mi-au fost date de Zei.

Fie ca-n ziua aceasta ferice să-nceapă
Şi-al meu timp, în sfîrşit ; să-mi răsară,
Vrednic de tine, o, nobilă inimă !
În dumbrăvile tale un cînt.

ASFINȚEȘTE, TU, SOARE FRUMOS...

Asfințește, tu, Soare frumos, prea puțin te-au cinstit,
Și, Sfîntule, necunoscut le-ai rămas,
Căci lipsit de efort, liniștit, îți era, peste cei
Trudind sub poverile lor, răsăritul.

Însă mie, Lumină, senină-mi răsari și apui,
Și ochiul, Stăpîne, te știe deplin,
Căci divin liniștit învățat-am să laud, de cînd
Diotima cugetul meu vindecat-a.

Tu, solie a Cerului ! cum te-ascultam însetat,
Diotima ! Dragoste ! cum se-ntorcea
Acest ochi după ziua de aur bogat strălucind
În sus mulțumindu-i. Și-atunci, mai vioaie

Susurau dulci izvoare, și florile negrei țărîni
Mai multă iubire spre mine suflau,
Și-ntețindu-și surîsul înalt peste norii de-argint
Tăria umplea necuprinsul de hăruri.

CÎNTECUL GERMANULUI

O, inimă sfîntă-a popoarelor, Patrie !
Atotrădătoare, ca pașnica Mumă Țărîna,
Și disprețuită, deși din adîncul
Tău străinii aleg ce-i mai bun !

Doar cugetul tău recoltează ei, Spiritul,
♣ Culeg bucurosi numai strugurii,-n timp ce de viața
Diformă, de tine, își rîd, căci orbește
Și nesigur zvîcnești pe pămînt.

.

Tu, țară a geniului grav, a sublimului !
Tu, țară a dragostei ! tocmai fiind dintre-ai tăi,
Adesea de furie-am plîns, că, sfioasă,
Tu te lepezi de sufletul tău.

Dar numai în parte mi-ascunzi frumusețile ;
Ades, cu privirea pierdută în fragedul verde,
În vasta grădină, plutind în văzduhul
Pur, din piscuri de-argint te-am văzut.

În albiile de ape șezut-am privind-te,
Cînd privighetoarea sfios își cînta melodia
În freamăt de sălcii, și-n vaduri umbrite
Unda limpede sta fără glas.

Pe țărîm, înflorite, zărit-am orașele,
Alesele, -n care a breslelor rîvnă e mută,
Știința, din care bogatul tău soare
Blînd inspiră severii artiști.

Cunoști tu copiii Minervei ? măslinul e
Copacul drag inimii lor ; îi cunoști ? Mai trăiește,
Ah ! sufletul calm al Atenei lucrează
Printre oameni mereu, cugetînd,

Deși înțeleapta grădină-a lui Platon a
Pierit de pe țărîm, și un om nevoiaș în cenușa
Eroilor ară, și sus pe coloană
Plînge pasărea nopții mereu.

O, sfîntă pădure ! o, Atica ! fulgerul
Lui crunt te-a lovit, și pe tine, nainte de vreme ?
Iar cei ce cîntînd te-au născut au zburat, prin
Flăcări sfînt-dezlegați, către vămi ?

Dar, ca primăvara, colindă și geniul
Din țară în țară. Și noi ? oare e, măcar unul,
Aici, printre noi, să n-ascundă în pieptu-i
O enigmă, un tainic presimț ?

Femeilor noastre prinos aducêți-le !
Căci ele-au păstrat, amical, al Cereștilor spirit,
Și pacea răscumpără limpede-acum
Zi de zi-nvălmășeala cea rea.

O, unde-s poezii căroră lăsatu-le-a
Cel Bun, ca strămoșilor noștri, voioasa credință ?
Și unde-nțelepții, incoruptibili,
Rezi și bravi, să rămână-ntre noi ?

Dar fii salutată, tu, nobilă Patrie,
Cu nume virgin, ca o rodie mătură-a vremii !
Iar tu, cea din urmă și-ntîia-ntre Muze,
Ia-mi, Urania, naltul salut !

Mai șovăi și taci, te absorbe doar opera,
La noua lucrare, unică, ți-e gîndul, ca martor
Să-ți stea, și, ca tine, născută să fie
Din iubire, și bună, la fel.

Ah ! unde e Delosul tău, și Olympia,
Cu toții să fim la marea serbare-mpreună ?
Dar cum să ghicească, Eterno, un fiu, ce
Tu, demult, pregătești alor tăi ?

PACEA

.....

De parcă ape bătrîne-ntr-o altă minie,
Mai cumplit răscolite-ar veni din nou
Să curețe totul, căci este nevoie,

Așa fierbea și creștea dintr-o vară în alta
Țîșnind mereu, inundînd îngrozitul pămînt
Bătălia cea surdă,-ncît fum și palori
Pluteau peste cete de oameni departe.

În sus, ca valuri, țîșnea a eroilor forță,
Și iar piereau, pe cînd tu le scurtaî sirguința,
Răzbunare ! chiar tu, cui slujiseră,
Și-acasă din nou aduceai luptătorii.

O, tu, cea fără de milă și nicicînd învinsă,
Lovești la timp potrivit chiar pe cel preaputernic,
Încît bietul lui neam se cutremură,
Sub fulgerul tău, pînă-n ultima-i spiță,

O, tu, ce minui în taină și biciul și friul,
Strunind și-apoi îmboldind, tu, Nemesis, oare-i
Pedepsești chiar pe morți ? în grădini dormeau,
Sub lauri, pe solul Italiei, pînă

Acuma anticiei cuceritori somnul păcii.
Nu-i cruți tu nici pe păstorii cei leneși, și poate
Că popoarele ah ! ispășiră-nde-ajuns
Acum somnolența lor plină de fasturi ?

Dar cine-a fost cel dintîi ? cine-aduse blestemul ?
Căci nu-i de azi, nici de ieri, și nici cei ce pierdură
Între primii măsura, părinții noștri,
Nici ei nu știau, duhul lor îi mînase.

Demult, demult muritorilor, ah ! le surîde
Să calce frunți, prea demult se sfîdesc pentru sceptru,
Temători de vecini, iar bărbații n-au
Odihnă și har nici în propria țară.

Și iarăși bîntuie,-aleargă haotice doruri
În urma-acestui popor agitat, și de-atîtea
Suferințe, sălbatică s-a făcut
Și plină de teamă, și rece viața.

Ci tu păsești liniștită-n orbita solidă,
Țărîna Mumă !-n lumină. A ta primăvară
Înflorește melodic, iar evii tăi
Se scurg împreună-adunați, tu — bogato !

Deci vino, tu, care Muzele toate și aștrii
Iubirii-aduci, și trezești tinerețea în toate
Și văpaia, o ! Pace, și-adu-ne-n piept
Un rost al vieții și-o inimă iarăși,

Mai nevinovată ! chiar și copiii sînt mult mai
Cuminți, ca noi cei bătrîni ; lor discordia nu le
Rătăcește, naivilor, cugetul,
Iar ochiul lor clar și voios se păstrează.

Și-așa cum, stînd lingă alți privitori, surizînd cu
Măsura, judecătorul privește-n arena
Unde tineri luptînd în cvadriga se-nțrec
Năvalnic, se zbenguie-n norii de pulberi,

Tot astfel stă și zîmbește asupra-ne Helios,
Și singur nu e vreodată divinul, voiosul,
Căci mereu locuiesc înflorind cu el
Eterul preasfintele-libere stele.

CĂTRE GERMANI

Nu mai rîdeți nicicînd de copilul care, naiv,
Pe-armăsarul de lemn se crede puternic și mare,
O, voi bravilor ! și noi sîntem
Nevolnici în faptă și aprigi în gînduri !

Vine, oare, ca fulgerul care vine din nori,
Pîrguită, din spirit și cugete, fapta ?
Rodul urmează scrisului mut,
Precum frunzișului sumbru-al dumbrăvii ?

E tăcerea poporului doar repaosul sfînt
Dinaintea serbării ? teama ce-anunță chiar Zeul ?
O, atuncea luați-mă, dragi
Prieteni ! eu ispăși-voi hulirea !

Mult prea mult e de cînd rătăcesc, un biet ucenic
Al bogatului spirit ce plăsmuie azi viitorul ;
Numai ce-a înflorit, recunosc,
Ce doarme-n cugete, nu sînt în stare.

Să presimți e plăcut, dar nu mai puțin dureros,
Și sînt ani de cînd stau aici, și trăiesc în iubire
Oarbă, de muritor, îndoit,
Mereu o pradă a duhului care

Din iubitoru-i suflet mi-aduce-aproape mereu
Neistovita lucrare, grav surîzîndu-mi mie,
Cel ce, biet muritor, mă sfiesc,
Spre copt purtîndu-mi curatele seve.

O, dar cînd, mai fertil, tu, spirit al neamului meu,
Pe deplin vei luci, o ! suflet al patriei mele,
Ah ! ca și mai adînc să mă-nchin,
Ca struna mea, mai șoptită ca toate,

Chiar și ea, să-amuțească nainte-ți, ca
Rușinat, doar o floare-a nopții, în tine, cerească
Zi, să pot bucuros sfîrși,
Cînd ei cu toții, aceia cu care

Mai demult mă jeleam, vor vedea orașele noi
Luminoase și treze, pline de-o pură văpaie,
Munții țării germane fiind
Coline sacre-ale Muzelor, cum pe

Vremuri fură măreții Parnas și Helicon și Pind,
Și de jur împrejur, sub bolta de aur a țării,
Clară și liberă stă luminînd
În duh suav fericirea divină.

Da, îngust, mărginit e răgazu-acestei vieți,
Cercetăm numărînd luminile anilor noștri,
Însă anii popoarelor, fu
Cîndva vreun ochi de țărină să-i vadă ?

Chiar cînd sufletul pur ți se-nalță plin de avînt
Peste vremea ta însăși, totuși mereu zăbovești
Întristat, pe un țarm geros,
Aici, cu-ai tăi, însă nu-i poți cunoaște ;

Chiar pe cei care vin, cei promiși de timp, chiar pe ei,
Oare unde-i zărești, ca mîinile lor amicale
Iar și iarăși căldură să-ți dea,
Să fii din nou grăitor unui suflet ?

Fără sunet îți rămîne-n sală mereu,
Preasărmane profet ! rîvnind ți se-ntunecă ochiul,
Și curînd în adîncuri adormi
Lipsit de nume și neplîns de nimeni.

Clare zori și, voi, ore-ale nopții ! O, cit de des
Și cît
.
.

Căci văzîndu-l
.
Triumfalul său car vedeau
. și prada,

Și vînatuți de soi în verigi de aur trăgînd,
Și cîntau sacerdoții păcii poporului drag,
Bucuriile Geniului său !
În verzi dumbrăvi ce slăveau primăvara !

ROUSSEAU

Ce strimte margini au zilele noastre.
Privim, ne mirăm, și-n curînd s-a-nserat.
De-acuma doar somn, și la mare distanță
Se scurg liniștit ai popoarelor ani.

Și mulți nu văd nici chiar vremea lor însăși,
Un zeu le arată zări libere lor,
Ci tu stai pe mal plin de dor, un prilej de
Minie-alor tăi, doar o umbră, și nu-i

Iubești nicicînd, însă ei, cei promiși,
Cei noi, oare unde-s, ca să te-ncălzești
La mîna de prieten, ca și tu, o dată,
Cuvînt solitar, să te faci înțeles ?

Sărman bărbat, fără sunet ți-e sala.
Și ca nengropații mereu rătăcești,
Pribeag fără vatră, și nimeni nu știe
Un drum să-ți arate, oricît de umil.

Fii mulțumit, deci !... copacul întrece
Pământul natal, dar își lasă în jos
Mereu iubitoarele, tinere brațe,
Și creștetul nalt și-l apleacă-ntristat.

Prisosul vieții, el — cel fără margini
Ce-n jur nu-l cuprinde nicicînd,
Și totuși trăiește în el, e prezentă,
Zîbind și-ncălzind, rodul iese din el.

Dar ai trăit ! și ție
Un soare din zare ți-a dat noi vigori
Cu razele sale din vremi mai frumoase.
Deschisă fu solilor inima ta.

Atent, sorbit-ai străina lor limbă,
Și sufletul le-ai tâlcuit ! Acest semn
A fost de ajuns doritorului, limbă
Zeiască sînt semnele încă din vechi.

Și minunat, parcă dintru-nceputuri
Al omului spirit ar fi cunoscut
Și faptă, și timp, și trecutul vieții,
.

O, chiar din primele semne cunoaște
El desăvîrșirea, și, spirit în zbor,
Ca vulturu-ntîmpină-n zare furtuna,
Semeț prevestind viitorii ei zei,

.

EMPEDOCLE

Tu viața o cauți, într-una, și-ți scapără brusc o
Văpaie divină adînc din pămînt,
Iar tu-nfiorat de dorință
Te-arunci în abisuri, în flacăra Etnei.

Așa topea nestemate în vin semeția
Reginei ; deși le iubea ! Doar să nu-ți
Fi jertfit, și tu, bogăția,
Poete, în cupa de piatră ce fierbe !

Ci sfînt îmi ești tu, omorîture aprig, asemeni
Puterii Țărîinii ce-n ea te-a răpit !
Și-aș vrea să-l urmez — dacă n-aș fi-n
Iubire ținut — pe erou în adîncuri.

HEIDELBERG

De mult te iubesc, și-aș vrea, spre nestinsa-mi plăcere
Mamă să-ți spun, dăruindu-ți un cântec firesc,
Tu, din orașele Patriei mele,
Cel mai sătesc-minunat, din câte văzut-am.

Cum pasărea-n codru zboară nalt peste vîrfuri,
Astfel plutind peste fluviul ce-alături îți stă,
Falnic, ușor se avîntă și podul,
Bubuie surd de trăsuri și freamăt de oameni.

Trimis ca de zei, un farmec mă prinse cîndva pe
Pod, cînd alene treceam, și-orizontul cu munți
Greu, ca de-o vrajă cuprins, strălucea în
Juru-mi, umplîndu-mi privirea toată de raze.

Iar tînărul, fluviul, ager pleca spre cîmpie
Trist-fericit, precum inima, cînd strălucind
Sieși, se-aruncă în undele vremii,
Ca prin iubire să-ncerce gustul pieirii.

Fugarului, tu — izvoarele îi dăruiseşi,
Umbre-n răcoare-i dăduseşi, şi maluri priveau
Toate-ndărăt către el, iar din valuri
Gingaş răsfrîngerea lor zîmbea tremurată.

Şi greu atîrna spre vale cetatea măreaţă,
Cea ştiutoare de soartă, rănită de vremi
Aprige care-i rodeau temelia,
Dar revărsa de pe boltă veşnicul soare

Lumina ce-ntinereşte spre tot-mai-bătrîna
Operă de uriaşi, şi-mprejur se-nălţa
Iedera vie ; păduri amicale
Jos, spre cetate-şi foşneau frunzişul şi umbra.

Tuşiş-nfloareau în jos unde-n calma cîmpie
Stînd pe coline sau ţărmuri verzui, preferînd
Străzile tale cu murmurul vesel,
Stau odihnind în grădini cu bolţi de miresme.

ZEII

Pașnic Eter ! veșnic îmi ții tu frumosul
Suflet în lacrimi, iar sînu-mi
De razele tale, o, Helios !
Răscolit, mai nobil în luptă se face.

Zei milostivi ! cel ce vă uită sărac e,
Pieptul în vrajbă-i tresaltă,
Și noapte i-e lumea, iar inima
De cîntare și bucurii e scîrbită.

O, numai voi, tineri mereu, revărsați în
Cei ce v-adoră, simțire
De prunc fără vină, iar geniul
Niciodată în griji nu-l lăsați să se piardă.

RÎUL NECKAR

În văile tale trezitu-s-a inima mea
La viață, și-n juru-mi jucat-au undele tale ;
Din toate colinele dulci, ce te știu,
Hoinarule ! una nu-mi e străină.

Pe culmile lor adierile bolții ades
De chinul robiei m-au desfăcut ; iar din vale
Ca viața-ntr-o cupă cu mari bucurii
Sclipea în albastru unda-argintie.

Izvoare de munte-alergau pe ponoare spre tine,
Cu ele și inima mea ; iar tu, către Rinul
Cu calmă mîndrie, ne luai coborînd
Spre-orașele lui, spre vesele-ostroave.

Frumoasă-mi părea încă lumea, iar ochiu-mi fugea
Atras de-al pămîntului farmec jos spre-auritul
Pactol, înspre țarmurii Smirnei, apoi
Spre codrii cei verzi ai Troiei. Asemeni,

Adesea voiam să debarc lângă Sunium, să-ntreb
De-ale tale coloane, Olympion, muta cărare,
Nainte ca vîrsta și vîntul cumplit
Molozul de temple ateniene

Și așchii de zei peste tine s-adune morman ;
Căci stai solitară demult, mîndrie a lumii
Ce nu mai există. Și, Insule, voi
Din Ionica mare ! unde o briză

Aprinsele țărături astîmpără, freamătă lin
În crîngul de lauri, cînd vița arde în soare ;
Și, ah ! unde-o toamnă de aur în cînt
Suspinul poporului jalnic preschimbă,

Cînd rodii se coc, cînd în nopțile verzi licăresc
Naramze, și-n pomi de fistic se scurge rășina,
Și mari tamburine și glas de țîmbal
Îndeamnă la sacrul dans labirintic.

La voi, poate, Insule,-odată, la voi, protector,
Un duh mă va duce ; dar nici atunci n-o să uite,
Fidelă, simțirea mea, Neckarul meu
Cu sălcii și lunci umbroase pe maluri.

IUBIREA

Dacă-i veți da pe prieteni uitării, dacă huli-veți
Pe-ai voștri poeți, pe toți, datornici fiindu-le,
Domnul vă va ierta ; dar cinstiți
Măcar sufletul celor cuprinși de dragoste.

Căci oare unde altundeva, spuneți, dăinuie viața,
Cînd grija servilă azi pe toate le-nlănțuie ?
O, de-aceea se plimbă demult
Un zeu, liber, umbrindu-ne frunțile.

Însă, oricît de sărac în cîntări, și nins, ar fi anul,
Cînd vine sorocul drept, pe albul cîmpiilor,
Lujeri pilpîie, goi și plăpînzi.
Și-ades cîntă o pasăre-n zare, singură.

Cînd se-nnoiește pădurea, cînd riul purcede,
Și dulce adie vîntul zorilor rumene,
Chiar în ceasul de taină ales,
Acest semn, vestitor de vremi mai proaspete,

Dîndu-i crezare, se-nalță destul de puternic,
Smerit, însă nobil, numai el, și din țarina
Aspră și rece, a dragostei vechi,
Fiică de zeu, biruie crusta zăpezilor.

O, lăudată să fii tu, cerească Plantă — de mine
Cu cîntec stropită ! Cînd virtutea nectarului,
Cea eterică, hrană îți dă,
Cînd, creator, fulgerul aprig te pîrguie,

Crești și te-nalță — pădure ! Urzește o lume mai vie,
De flori coplesită ! Limbă-a celor ce-n dragoste
Ard, să fie al Patriei grai,
Sufletul lor — sunet înalt al poporului.

•

•

BIOGRAFIE

Mărețul rîvnit-ai și tu, dar iubirea
Ne-ncovoie pe toți, durerea ne sîrpe mai tare ;
Și, totuși, nu în zadar arcul nostru
Se-ntoarce de unde pornit-a.

În sus ori în jos ! nu adie în noapte,
Cînd Natura tăcută gîndește la ziua ce vine,
În Orcus preacumpătutul, nu suflă
Și-acolo măsura și dreptul ?

Aceasta-am aflat. Dar pe mine, la fel ca
Pe maestrul de-aici, voi nu m-ați condus, mi se pare,
Voi, Zei cerești și atotziditori, cu
Prudență pe drumul cel neted.

Pe toate încerce-le omul, spun Zeii,
Ca, puternic nutrit, să dea pentru tot mulțumire,
Și-adînc să simtă-n el libertatea
Purcederii unde i-e voia.

VINDECAREA EI

Iată, dragostea ta, Natură, suferă, doarme, iar tu,
Vindecătoarea-a toate, tu șovăi ? sau nu mai sînteți,
Dulci adieri ale Slavei,
Izvoare-ale zorilor pure ?

Toate florile humii, toate fructele care-n livezi
Rîd, auritele, nu sînt în stare să vindece, Zei,
Viața aceasta pe care
Doar voi pentru voi ați născut-o ?

Ah ! respiră din nou plăcerea sfîntă a vieții, din nou
Ca mai demult se aude cuvîntul ei fermecător,
Floarea ta, tînă ră, ție-ți
Străluce, ca-n vremuri apuse,

Sfîntă Mamă Natura, tu ce-adeșea, o, mult prea ades,
Cînd mă surpam tinguindu-mă, frunții-ndoite-i puneai
Mîndra coroană de daruri,
Acum, ca pe vremuri, Fecioară !

Iată, cînd am să fiu bătrîn, și eu îți voi face un dar,
Ție, Atotschimbătoarea, ce zilnic mă întinerești :
Zgura — văpăilor tale,
Și astfel un altu-nvia-voi.

DESPĂRȚIREA
(Versiunea întâia)

Am vrut amîndoi despărțirea ? Așa am crezut că e bine ?
Atunci de ce, ca de-o crimă, se cutremură fapta ?
Ah, puțin cunoaștem,
Căci un zeu stăpînește în noi.

Iar noi să-l trădăm ? Chiar pe cel ce-amîndurora viața
ne dete,
Și sens, pe zeul ocrotitor, ce-n dragostea noastră-a
Pus aripi, ca să zboare ?
Vai, nu ! iată ce nu pot să fac !

Ci altă greșală mereu uneltește al omului cuget,
O altă, aspră supunere, și un alt privilegiu ;
O, deprinderea-și cere
Zilnic partea de suflet din noi.

Așa e ! Știut-am demult că-i așa. Cîta vreme-i desparte
Pe oameni, ura puternică, de zei învrăjbindu-i,
Trebuie să ispășim, să
Piară inima-n cei ce iubesc.

Mai bine să tac ! Și de azi niciodată să n-o văd pe-această
Ucigașă, ca împăcat să trag în singurătate.
Și a noastră să fie
Nencetat despărțirea de-acum.

Întinde-mi, deci, cupa cea mîntuitoare chiar tu, ca din sfînta
Otravă, ce izbăvește, ca o apă a Lethei,
Bînd, cu tine, uitate
Fie — ură și dragoste-n veci !

Aș vrea să mă sting. Peste ani depărtați, o, Diotima, iată :
Te văd aici ; dar acum e potolită dorința,
Și, asemenea celor
Morți, în liniște, sîntem străini,

Și-alene, încoace ne poartă, și-ncolo, al vorbelor sunet,
Cumînți și-adînc visători ; dar acum uitarea
Ține loc despărțirii,
Se-nfierbîntă-o inimă-n piept.

Mă uit cu uimire la tine și, ca mai de mult, o cîntare
Sfioasă, glasuri aud, și melodii de harpă,
Ah ! și liber, în flăcări,
Zboară spiritul nostru-n văzduh.

DIOTIMA

Tu taci și rabzi, căci nu te-nțeleg ei,
Nobilă viață ! privești în țărână și taci
În farmecul zilei, căci vai ! în zadar mai
Cauți pe-ai tăi în lumina de soare,

Pe ei, pe prinții care, ca frații,
Ca-mbrățișatele vîrfuri de crîng mai demult
De iubire și patrie, de cerul lor care
Veșnic la sîn îi strîngea — se-mbătau,

Obîrșii încă-amintindu-și în vastul
Piept ; credincioșii, la ei mă gîndesc, care-au dus
Pînă jos în Tartarul trist bucuria,
Ei, semizeii, cei liberi, gingașe

Mari suflete care azi nu mai sînt ;
Căci doar pe ei îi jelește, oricît ar dura
Anul de doliu, inima, de stele mai
Vechi zi de zi prevenită,

Și bocetu-acesta odihnă nu are.

Dar timpul vindecă. Zeii sînt astăzi tari,

Sînt iuți. Oare nu-și ia Natura iarăși

Vechiul ei drept bucuros ? Iată, nainte,

O, iubire ! ca dealul nostru să piară,

Se-ntîmplă aceasta, și, ah ! cîntul meu muritor

Vedea-va ziua, Diotima ! care alături de Zei

Și eroi te numește, și-ți este asemeni.

- 1

INTOARCEREA ÎN PATRIE

Blajine-adieri ! voi soli ai Italiei !
 Și tu, rîu iubit, cu alaiuri de plop !
 Voi, valuri de munți ! și nalte voi, piscuri.
 Însoritelor ! iată-vă iarăși ?

O, plai liniștit ! mereu apărutu-mi-ai
 În vis, după zile pustii în nădejdi,
 Tu, vatră, și voi, tovarăși de joacă,
 Fremătînd amical pe colină !

Ce mult e de-atunci, ce mult ! a copilului
 Odihnă s-a dus, tinerețe, iubiri ;
 Dar tu, neștirbită Patrie ! iată —
 Îngeresc-răbdătoare ! tu stărui.

Să rabde cu tine și să se bucure-i
 Înveți și pe-ai tăi, preaiubito, și-i cerți
 În visele lor, cînd, necredincioșii,
 Rătăcesc spulberînd depărtarea.

Cînd tînăru-n sînu-ți cald năvășele
Dorinți își astîmpără, cînd au tăcut
În fața ursitei, purificatul
Bucuros dărui-se-va ție.

Rămîneți cu bine,-alei ale dragostei,
Voi, ani ai juneții, cutreier de zări,
Adio ! și ia-mă, binecuvîntă
Viața mea, cer al Patriei, iarăși !

PORTRET DE FAMILIE

Ne virtus ulla pereat !¹

Venerabil părinte ! tu încă privești, ca demult,
Cînd trăiai bucușos printre oameni,
Doar o leacă mai calm, și,
Precum fericirii, mult mai senin,

Spre odaia în care copilul tău, Tată !-ți zicea,
Surizîndu-ți în față, zburdalnic
Ca și mieii pe cîmp, pe
Covorul ca iarba, pentru plăceri

Dăruit lor de mama. De-o parte ținîndu-se, ea
Îl privește cu drag, și se miră
De isteța lui minte,
De grai și de ochiul abia înflorit.

I-amintește bărbatul din alte dulci vremi, fiul tău ;
De-adierea de mai, cînd ofta el
După ea, de logodnă,
Cînd mîndrul să fie umil învăța.

¹ *Nici o virtute să nu se piardă (lat.).*

Dar curînd s-a schimbat. E mai sigur de sine acum,
Și mai falnic se mișcă prin casă,
În sporită iubire,
Și oricare zi îi merge din plin.

Taciturnule Tată ! și tu ai trăit și iubit
Tot așa ; și trăiești, ca și Zeii,
Cu copiii, și viață
Pogoară, precum din pașnice slăvi,

Peste casă, ades, liniștitule ! liniștea ta ;
Și se nălță crescînd tot mai nobil,
Respirînd fericire,
Sămînța nădejzii pusă-n pămînt.

Răsădiții din dragoste, Tată, plăpînzii tăi pomi
Înfloresc, și cu daruri în brațe
Se boltesc peste casă ;
Mai sigur li-e trunchiul azi, mai înalt ;

Iar pe coasta de deal unde tu înșoritul pămînt
Le-ai săpat, legănate se-nclină
Rizătoarele vițe,
Ca bete de roșii, limpezi ciorchini.

Dar în pivniță doarme-ndelung tescuitul tău vin.
Iar băiatului, drag îi mai este
Și, păstrat pentru praznic,
Își strălimpezește focul bătrîn.

Iar la masa de seară, cînd vesel ciocnind, și cuminți,
Despre trecut, însă și viitor,
A vorbit cu prieteni,
Și ultimul cîntec mîi sună prelung,

Înălțându-și paharul te vede și zice atunci :
Ne-amintim de tine, și-așa să
Fie-n veci cinstea casei,
Voi, spirite bune,-acum și oricînd !

Și răsună cristalele viu mulțumindu-ți ; și-acum
Îi întinde copilului mama,
Ca să știe că-i praznic,
Întîia lui cupă din vinul tău.

UNEI LOGODNICE

A revederii lacrimă, al revederii
Sărut, și ochiul tău salutîndu-mă —
Ah ! profetic aş vrea să le cînt
Și ursita oricărei dragoste magice.

Ce-i drept, și-acum` tu, geniu în floare, frumos ești
Și singur, și în sine se bucură,
Înflorește în propriu-i duh
Și de cîntec inimii drag, fiica Muzelor.

Dar altfel e-n prezența ferice, cînd duhul
Tău în ochii iubitului pîlpîie,
Cînd și tu în privirea lui blînd
Te preumbli iarăși în nori ca aurul.

Gîndește însă, și el se scaldă în soare,
Îl chemi și-l mîngii, în toiul luptelor,
Steaua dragostei, timp însořit
Să păstreze în pieptu-i în pragul sfîrșitului.

Iar cînd e aici, și-ale dragostei ceasuri
Mereu se scurg mai iuți, aripatele,
Ziua mării logodne-a apus,
Și mai bete pîlpîie stelele harului.

Eu nu vă pizmuiesc, preaiubiților ! iată,
Inofensivi trăiesc, precum florile-n
Soare, ah ! bucuros, din cerești
Arătări, săraci, visători și ferice poeții.

IMBĂRBĂTARE
(Versiunea întâia)

Ecou al Cerului ! inimă sfântă ! de ce,
De ce amuțești aici, printre oameni ?
Și-ațipești, izgonită de cei fără zei
Zi de zi-n întunericul rece ?

Nu-ți stau de veghe luceferi la clarele vămi,
Și Muma Țărină nu-ți scapără flori ?
Iar iubirea și spiritul nu fac mereu,
Pretutindenii dreptate deplină ?

Tu însă, nu ! Dar Cereștii te mustră ușor,
Și calm-născătoare, 'ca-n sterpe cîmpii,
A Naturii suflare o simți împrejur
Luminoasă și plină de suflet.

O, tu — speranță ! dumbrăvile verzi în curînd
Slăvi-vor, nu singure, viața ; căci lin
Se apropie vremea cînd, mult mai adînc,
Noul suflet prin grai se va spune,

Și iarăși zilele noastre vor fi precum flori,
În care,-mpărțindu-se, soarele nalt
Se privește în pașnice schimburi, făcînd
Bucuroasă de sine lumina ;

Căci numai strînse cu oamenii-n dulci legături
Stihiile nasc, și-abia-mbogățit
De evlavia pruncilor, fără hotar,
Al pămîntului sîn se deschide ;

Iar El, tăcutul cîrmaci, pregătind pentru noi,
El, Spiritul-Zeu, viitorul ascuns,
În cuvinte-omenești, într-o zi, în curînd,
O să-și murmure numele iarăși.

NATURĂ ȘI ARTĂ
SAU
SATURN ȘI IUPITER

De sus cîrmuiești în amiază, iar legile tale
Înfloresc, și balanța o ții tu — născut din Saturn !
Și sortii-i împarți, bucuros odihnind în
Slava eternelor arte ale domniei.

Dar, spun cîntăreții-ntre ei, că-n prăpastia sumbră
Izgonitu-ți-ai tu, mai demult, propriul tată, și jos
Amar jelui-s-ar bătrînul, acolo
Unde sălbaticii sînt mai mult decît tine,

El, Zeul cel fără de vină al vremii de aur ;
Mai agil și mai mare decît tine, chiar dacă el
N-a dat nici o lege, și chiar dacă lui pe
Nume nicicînd nu i-a spus nici unul din oameni.

Deci, jos ! ori grăbește s-aduci, umilit, mulțumire !
Iar de vrei să rămii, să-l slujești tu pe cel mai bătrîn,
Și-ngăduie ca, mai nainte de alții,
Zeii ori chiar oameni, pe el să-l cînte rapsodul !

Cum fulgerul tău izvorăște din nouri, asemeni
Ale tale purced de la el ; chiar cînd tu dai porunci,
În ele tot el se vădește, și-n pacea
Lui înflorit-au în lume orice tipare.

Și-abia mai tîrziu, cînd mă tulbură-n inimă viul,
Cînd se-ncheagă ce tu plămădești, numai cînd, alintat
Ca-n leagăn, furîndu-mă, preaschimbătoarei
Vremi, cu delicii obscure, somnul mă poartă,

O, numai atunci te ascult, și în tine, Cronide,
Recunosc pe maestru-nțelept care, fiu, ca și noi,
Al timpului, rînduie legi, iar ce sfînta
Umbră a orei ascunde, singur vestește.

LUI EDUARD
(Versiunea a doua)

Pe voi, prieteni vechi de sus, constelații
Fără de moarte, vă-ntreb, o, Eroilor ! cum de
Fiindu-i atît de supus, mă
Numește puternicul său ?

Nu multe pot să sper, puține de-acum mai
Am de pierdut, doar un dulce noroc, unîcul, .
Păstrat spre-amintire a unor
Mai rodnice zile, și chiar,

Pe-acesta unul, Lira mea, de mi-ar cere,
Ah ! bucuros mi-aș risca-o, oriunde ar vrea, și
Cu cînt l-aș urma, cu credință,
În moartea celor viteji.

„Cu nori te-adapă, neagră țarină, vîntul,
Astfel i-aș zice, dar omul cu sînge ; așa stă,
Tăcut, cel ce-n van și-a căutat un
Egal, jos și sus, întrebînd.

Dar unde-i ziua semnul dragostei ? unde
Murmură inima ? unde se-alină ? și unde-i
Vădit tot ce-n zile și nopți ne-a
Vestit visu-n flăcări demult ?

Aici, iubiții mei, aici, lângă jertfe !
Iată, alaiul porni ! strălucește oțelul !
Și fumegă norul ! ei cad, și
Văzduh și ogoare-i slăvesc !“

De-aș cădea astfel cîntînd, Ahile al meu, tu
M-ai răzbuna ! și-ai rosti : „Totuși el credincios a
Trăit !“ Cuvînt grav ce-mi condamnă
Dușmanul și judele morților !

Ce-i drept, acum mai ești în liniște-al meu ; te
Ține un munte, pădurea-ncruntată te-ascunde,
Maternă, discipol preanobil,
Cu brațul puternic, și-un cînt

De leagăn, vechi, îți cîntă-nțelepciunea,
Sfînt întunericec îți țese la ochi, însă, iată !
Din nori zuruind izbucnește
Văpaia vestind Zeul-timp.

Furtuna lui îți mișcă aripa, strigă,
Domnul eroilor, ah ! te răpește ; o, ia-mă
Cu tine ! și prada ușoară
O du zîmbitorului Zeu !

CÎNTEC SUB ALPI

Tu, inocență sfântă, tu — confidenta
Oamenilor și Zeilor ! care-n casă
Șezi sau afară aștepti la picioarele lor,
A celor bătrîni,

Plină de-nțelepciune pururi ; căci omul
Știe din cele bune destul, dar mirat, ca
Fiara, privește spre cer ; însă ție, Curato,
Ți-e totul curat !

Iată ! pe cîmpuri fiara crudă-ți slujește
Și ți se-ncrede ; codrul tăcînd îți trimite
Ca în vechime zicalele ; iarăși și munții
Te-nvață mereu

Sfintele legi ; și tot ce nouă,-nvățaților,
Marele Tată abia de acum înainte
O să ne spună, tu singură-ai voie, pe față,
Doar tu, să vestești.

O, dacă-aş fi cu Zeii astfel eu singur ;
Apă, şi vînt, şi vreme, cînd trec, şi lumină,
Pe dinainte-mi fugind, să le pot cu privirea
Mereu aţinti :

Nu mai doresc, nimic nu ştiu mai frumos, cît
Timp nu mă ia în jos, ca pe-o salcie, unda,
Ca, adormind sub prielnică pază, nainte
Pe val să plutesc.

^
Dar bucuros rămîne acasă acel ce
Poartă divinul în piept cu credinţă ; şi liber,
Cît se mai poate, aş vrea, ale Cerului Limbi ! să
Vă tîlcui cîntînd.

MENIREA POETULUI

Ale Gangelui țarmuri, auzit-au triumful zeului
Bucuriei, cînd din Indus, cuceritorul-a-toate
Tînărul Bacchus venea, cu sacru
Vin trezind din somn popoarele.

Iar tu, înger al zilei, nu-i poți oare trezi pe
Cei care-acum încă dorm ? legiuiește, și dă-ne
Viață, învinge, Stăpîne, numai tu ai
Dreptul cuceririi, lui Bacchus asemenea.

Nu despre ceea ce-a omului Ursită și grijă,
Îndeobște, în casă și sub cerul deschis, e,
Cînd mai nobil ca fiarele, omul se
Apără și se hrănește ! ci despre altceva,

Ce fost-a spre grijă și slujbă, dat doar poeților !
Supremul, acesta e, lui îi sîntem noi de-o potrivă,
Ca mai aproape, mereu nou prin cîntare,
Prietenosă inima să-l înțeleagă.

Și totuși, Cereștilor, voi toți, și voi toate,
Izvoare și țărături, și voi, dumbrăvi și-nălțimi,
Unde-nția oară, minunat, cînd
Fluturîndu-ți pletele, de neuitat, asupra-ne

Surprinzătorul Geniu, divin-creator, lăsatu-s-a,
Încît, deodată, fără de grai amuțit-a
Cugetul nostru și, ca lovite de
Trăsnet cutremuratu-s-au mădularele,

Voi, Fapte fără astîmpăr prin Lumea cea largă !
Voi, zile-ale Ursitei, dezlănțuite, cînd zeul
Cîrmuiește, tainic gîndind încotro, de minie
Beți, îl vor duce armășarii gigantici,

Pe voi să vă trecem, ah ! sub tăcere, și tocmai
În noi armonia anului pururi calm, cînd răsună,
Să sune-așa, ca și cum îndrăzneț și
Fără noimă un țînc al maestrului

Din joacă-ar atinge sfințitele, purele strune ?
Dar oare de-aceea, Poete ! auzit-ai profeții
Orientului și cîntecul grecilor și
Nu demult tunetul, pentru ca

Spiritul slujbaş să ți-l faci, iar prezența
Binelui s-o uiți, și-n batjocură, fără milă,
Pe naivul de el să-l renegi, și-n joacă,
Stupid, să-l conduci ca pe-o fiară captivă.

Pînă cînd, ațîțat de pinten, deodată miniindu-se
El și-amintește de-obîrșii, și cheamă, ca însuși
Maestrul să vie, și-atunci sub aprinse
Săgeți ale morții, fără suflet, te leapădă.

De prea mult timp Divinul, oricare, supus e,
Și toate cereștile forțe irosite, uzate,
Milostivele, spre plăcere, de-un neam ce,
Viclean, atotștiutor se închipuie,

În timp ce Sublimul îi cultivă ogoarele,
Lumina zilei și Zeul cu tunet, și fără-ndoială
Ocheanul pe toți îi află și-i numără, și
Numește pe nume-ale cerului stele.

Ci Tatăl cu sfântă noapte-și acoperă, pentru ca
Noi să putem dăinui, lumina privirii.
Sălbăticia, el ~~M~~-o iubește ! și totuși nicicînd
Cerul nu-ndură-a forței oarbe constrîngere.

Dar nici prea-nțelept nu e bine. Pe el mulțumirea-l
Cunoaște. Dar el nu păstrează în sine, ușor ;
Ci bucuros, împreună cu alții, ca și ei
Să-nvețe-a da sprijin, se-adună Poetul.

Dar fără de teamă, dacă trebuie, bărbatul întîrzie
Singular în fața Domnului, simplitatea-l păzește,
Și n-are nevoie de nici o armă și nici de
Viclenie, cît lipsa zeilor mari îl ajută.

VOCEA POPORULUI

(Versiunea a doua)

Că voce a Domnului ești, așa te crezusem cîndva,
În sfînta-mi junie ; și astăzi o spun !
Căci fără-a urma cumințeniei noastre
Cu vuiet se-nvolbură rîuri, dar cine

Să nu le iubească ? le-aud din zare cutreierul surd,
Într-una, adînc bănuielnic, iar ele
Îmi tulbură inima, nu și cărarea,
Ci ele mai sigur aleargă spre mare.

Căci dornic mereu, și uitînd de sine, voința de sus
A marilor Zei să-mplinească, grăbit
O ia muritorul, cu ochii deschiși, pe-o
Cărare, a sa, îndărăt înspre Haos,

Pe cel mai scurt drum dintre toate ; riul s-aruncă la fel,
Odihna rîvnind ; îl atrage mereu,
Și-n contra voinței, din stîncă în stîncă
Îl zvîrle pe cel ce-a rămas fără cîrmă

Un dor neștiut de abisuri ; tot ce se rupe din lanț
Cumplit ispitește ; popoarele chiar,
Apucate de-un dor de-a muri, și
Orașele, după-ncercări fericite,

Nainte mergînd de la an la an, unui sacru sfîrșit
Sortite sînt ; iarba-nverzește din nou,
Și mută, sub stele, asemenea celor
Ce stau și se roagă, rămîne-n nisipuri,

Învinsă prin voia ei însăși, arta născută cu greu,
În fața tiparelor fără egal ;
Cu propria-i mină-și distruge chiar omul,
Voind să-i cinstească pe Veșnici, lucrarea.

Dar nu mai puțin ne rămîn aceștia prielnici mereu,
Căci și ei iubesc după cum sînt iubiți,
Și-adesea în frîu, ca-ndelung să-i desfete,
Lumina cea sfîntă, îi țin ei pe oameni.

Și nu numai pui de vultur sînt aruncați nemilos
Din cuib de părinți, ca să nu stea prea mult
Alături de ei, huzurînd ; și pe noi ne
Îndeamnă afară cu ghimpele Domnul.

Ferice sînt cei ce, căzînd nainte de vreme,-au aflat
Odihna deplină, și-aceia, și-acei,
Jertfiți, precum primele roade-a recoltei,
Căci ei primit-au cuvenita lor parte.

Pe Xanthos era așezat orașul zidit de elini,
Dar azi, ca pe altele mari odihnind
Acolo, l-a șters o severă ursită
Pe veci din lumina cea sfîntă a zilei.

Dar nu au pierit în cîmp, purtînd bătălie deschisă,
De propria mînă. Cumplită-a ajuns
La noi, despre cele-ntîmplate, legenda
Ciudată nespus, de la Soare-răsare.

Ci Brutus stîrnit-u-i-a singur cu bunătatea. Căci el,
Cînd focuri prindeau a se stinge pe rînd,
Le-a spus că-i ajută, deşi ca strateg el
La porţile lor îi silea cu asediu.

Dar slugile, ce le-a trimis, de sus de pe ziduri au fost
Zvirlite. Şi-atunci vilvătaia crescă,
Iar ei au simţit că se bucură foarte,
Şi mîinile Brutus spre ei le întinse,

Şi cu toţii erau ca ieşiţi din fire. Şi strigăte mari
Tîşniră. şi chiot. Apoi, în văpăi
Săriră bărbaţi şi femei, iar băieţii
În sabie unii, iar alţii în luptă.

O, nu e-nţelept pe eroi să-nfrunţi. Însă totul era
De mult pregătît. Şi străbunii, la fel,
Pe vremuri, adînc zguduiţi, cînd vrăjmaşii
Persani îi zoreau bulucind dinafară,

În flăcări lăsat-au, zmulgînd al riului stuf, spre-a fugi
Pe libere cîmpuri, oraşul ; şi-atunci
Şi templu şi casă, zburînd către sfinte
Văzduhuri, şi om, mistuit-a văpaia.

Aşa auzit-au copiii ; şi minunate rămîn
Legende : dăinuie-n ele-amintiri
De lucruri măreţe ; dar trebuie totuşi
Şi unul să tilcuie sfintelor miezul.

CHIRON

Unde ești tu, Îngîndurato ! sortită să treci
Prin timpi alături de mine, Lumină, unde ești ?
Iată, mi-e inima trează, dar noaptea surprinsă
Mă ceartă, mă-mpiedică-ntr-una.

Iarba din codri cîndva iscodeam, și pe deal
Blinde sălbăticiuni ascultam ; nu-n zadar. Și
Nu mă-nșelau ale tale dulci păsări vreodată ;
Căci tu bucuroasă veneai, și

Multdesfătată de rod și grădini îmi dădeai
Povață bună din inimă, Lumină, unde ești ?
Iarăși mi-e inima trează, dar crudă și rece
Mă soarbe amarnica noapte.

Da, eu trăiam. Și primeam în buchetul dintii
Șofran și cimbru și spice de grîu din țarină.
Stele-n răcoare-nvățat-am, dar numai pe cele
În stare să poarte un nume.

Vraja pămîntului aprig și trist risipind,
Venea cel drept, al lui Zeus supus, ca oaspete-al
Meu, semizeul. Acum sînt singur și calm și,
Prin ore ce curg, din țărînă

Moale, din nouri figuri plăsmuiește mereu,
Otravă neagră fiind între noi azi, cugetul.
Zările-ascult, oare nu se ivește odată
Vreun scump salvator, de departe ?

Caru-l aud, purtătorul de fulgere, cînd
Din toate, Cel-mai-știutul, la prînz, se-apropie,
Cînd își cutremură creștetul nalt, și pămîntul
Se spală, și zvon e durerea.

Pe salvator îl aud apoi, noaptea, pe cel ce
Ucide, liberatorul, și jos, alătura-n
Ierburi bogate, vedenie numai, pămîntu-l
Zăresc și-o cumplită văpaie ;

Zilele însă cutreieră, cînd cineva
Le cercetează, plăcute sau rele, o lacrimă,
Ah ! cînd în tine sînt doi, și nici unul din ei nu
Cunoaște ce este mai bine ;

Dar acesta-i spinul zeiesc ; căci altfel nicioînd,
O ! n-ai putea să iubești nedreptatea zeilor.
Însă așa, stînd alături, localnic e zeul,
Și-ntregul pămînt este altul.

Zi ! Zi ! Acuma din nou respirați ; și sorbiți,
Voi, sălcii ! voi, din pîraie, lumina ochilor ;
Numai pe urma cea dreaptă călcînd, și cu pinteni,
Precum seniorul, și-avîndu-ți

Locul în tine, tu — astru al zilei în cerc,
Răsari, și tu, al pământului leagăn calm, și tu
Casă-a părinților mei, care simplu plecară
În norul cel alb al pustiei.

Ia-ți armăsarul acuma, și platoșa, ia
Ușoara lance, băiatule ! Căci profețiile
Nu se destramă, și nici nu așteaptă zadarnic,
Să-l vadă întors, pe Heracle.

LACRIMI

Gingășă, cerească iubire ! dacă uitării
Te-aș da, dacă pe voi, măiestritelor,
Înfocate și, de altfel, scrumite,
Pustii și însingurate acuma,

Voi, insule dragi, ochi din tărîmul minunii !
Că numai de voi îmi mai pasă azi,
Povîrnișuri pe care-acum ispășește
Idolatra, doar Zeilor dăruită, Iubirea.

Căci sfinții, cu recunoștință, slujit-au acolo
În zilele frumseții, alături de
Nendurații eroi ; și-o mulțime de pomi,
Și-orașe în locul acela stătut-au,

Pe față, asemeni unui bărbat cugetînd ; și
Acum eroii sînt morți, iar insulele
Iubirii — pocite. Așa pretutindeni
Iubirea, naiva, e înșelată.

Voi, fragede lacrimi, nu-mi stingeți cu totul
Lumina ochilor ; o amintire doar,
Ca-n cinste să mor, îngăduiți să-mi
Rămină, voi — hoațe-amăgitoare, în urmă.

SPERANȚEI

O, speranță ! frumoaso ! tu, harnică binelui !
Tu, care nu fugi de casa plină de jale,
Ci, bucuroasă slujind, între oei
Muritori și puterile cerului treieri,

Unde ești tu ? doar puțin am trăit, dar mă bîntuie
Seara mea rece, și iată ! stau, ca și umbra,
Mut, și străină de cîntecul meu
Îmi adoarme strîngîndu-se inima-n piept.

Colo-n valea cea verde, în murmurul zilnic de
Ape ce vin de la munte, unde-nfloresc
Cast imortela-n luminile vagi
Ale toamnei, acolo, frumoaso ! te voi

Căuta, sau la miezul de noapte, cînd unduie
Leneș tainica viață-n adîncul dîmbrăvii.
Cînd strălucindu-mi deasupra, ca flori
Fericite de-a pururi, stau stelele-n cer,

O, tu, fiică-a Eterului ! ieși din grădinile
Tatălui tău, și de nu ai voie să vii, ca
Duh pămîntean, îngrozește-mă. oh !
Îngrozește cu altceva inima mea.

VULCAN

Vino acum și-nvăluie, Spirit al focului,
Gîndul femeilor, gîngaș, în nori,
În vise-aurii, și-ocrotește-le-n calmul
Lor înflorit, pe eternele Bune.

Lasă-i bărbatului cugetul, freamătul trebilor,
Flacăra lămpilor lui, iubitor
De ziua de mîine, să nu-l copleșească
Nemulțumirea, nici grija urîță,

Cînd cel ce zilnic se mînie, Boreus, dușmanul
Meu din străbuni, năvălește pe plai
Cu ger, și tîrziu, pe la ceasul odihnei,
Rîde de oameni, și cîntă teribil,

Surpă zidirile-orașelor noastre și curțile
Trudnic nălțate, și pașnicul crîng,
Și chiar cu cîntarea îmi tulbură mintea
El, încruntatul și-atotstricătorul,

El care bubuie-ntr-una-n liniștea apelor,
Norii de smoală-i revarsă, și-n jur
Vilcele fierb, și, ca frunzele toamnei,
Curge mărunț de pe culmi grohotișul.

Sigur, e mult mai pios decît toate ființele
Omul. Dar dacă afară pornesc
Urgiile, el se-ntărește în sine,
Liber-născutul se-alină-n colibă.

Unul măcar din preabunele duhuri de-a pururea
Doarme cu el, ocrotindu-l, și chiar
De-ar crește-n minie stihiiile toate,
Oarbele, tot îi rămîne iubirea.

CURAJUL POETULUI
(Versiunea a doua)

Ah, oare nu-ți sînt rude toate ființele,
Nu te hrănește, slujind-o, chiar Parca ?
Așadar, pășește neînarmat
În viață, și fără de teamă !

Tot ce se-ntîmplă, har al Zeilon fie-ți, și
Spre bucurie întors ! ori mai poate
Ceva să te-atingă, inimă ? ce
Să-ți stea vreodată-mpotrivă ?

Încă de cînd zbură suflînd de pe buzele
Omului cîntecul, chin și plăcere
Vestind, melodia noastră-a vrăjit
Simțirea mulțimii, de-aceea

Noi, cîntăreții neamului, bucurosi printre
Ei am trăit, unde multe se-adună,
Cu suflet deschis ; căci zeul măreț
Al soarelui tată ne este,

Cel care zi de bucurie îngăduie
Celor bogați și săraci, ce-n scurgerea vremii
Pe noi, trecătorii, -n sus, ca pe prunci,
De lanțu-i de aur ne ține.

Însă-l așteaptă, și-l ia, la timp, purpuriul său
Val, și pe el ; iar preanobila rază,
Știind ce-i schimbarea, iată ! acum
Coboară-mpăcată cărarea.

Stingă-se, ah ! la fel, când ceasul va bate și
Spiritul nu ne mai fulgeră, piară
Atunci bucuria, sunetul grav
Din noi, dar de moarte frumoasă !

GANYMEDE

Cum dormi, fiu al muntelui, supărat, într-o rină,
Și degeri pe malul sterp, răbdătorule !
Nu rîvnești la onoruri, cînd sus la mesele
Zeilor începe să bîntuie setea ?

Ori nu-i recunoști pe-olăcarii tatălui Zeus,
Și-n ripi înăspritul joc al vîntoaselor ?
Nu te-atinge, cu vechiul său duh, cuvîntul pe
Care-un om atît de umblat ți-l trimite ?

Dar, iată-i răsună în piept. Țîșnește din el, ca
Demult, cînd pe stînci dormea desfătîndu-se,
Din adînc. Însă-acum, mînios, se curăță
El, înlănțuitul ; acum se grăbește

Stîngaciul ; de crusta de gheață-acuma își rîde,
Și-apucă, și sparge, zvîrle cu sloiuri, ca
Beat de furie, jurîmprejur, jucîndu-se,
Către țărnul care se uită la el, și

La glasul străinului, straniu, turme se scoală,
Și codrii se mișcă, țara, al fluviului
Duh, adîncă, l-aude în zări, măruntaiele
Humei iar de duhul stîrnit se-nfioară.

Vine primăvara. În fel și chip, tot ce-a fost va
Renaște. El însă nu e de față, s-a
Dus aiurea ; căci bunele genii sînt darnice ;
Acum de cerești convorbiri are parte.

ELEGII

TÎNGUIRILE LUI MENON DUPĂ DIOTIMA

1

Alerg zi de zi peste cîmpuri și altceva caut într-una,
Demult tot întreb ale țării lungi drumuri, cu pasul, pe
toate,
Înalt răcoroasele culmi, ca și umbrele toate, le caut,
Așijderi izvoarele. Duhul cutreieră ripe și dealuri.
Cerșindu-și odihna ; precum, săgetată, și fiara-n pădure,
Pe unde-n amiezi adormea într-o tihnă umbrită, aleargă ;
Dar inima nu i-o mai mingîie verde-așternutul de iarbă,
Cu vaier și fără de somn o gonește din locu-i un ghimpe,
Nici raza fierbînte, nici umeda noapte nu pot să-i ajute ;
Își moaie-n neștire în undele riului rana. Și cît de
Zadarnic pămîntul spre ea buruiana de leac o întinde,
Mustoasă, al singelui clocot nu poate să-l stingă zefirul.
Asemeni și mie, iubiților, nimeni pe lume, se pare,
Să-mi ia de pe frunte cu mîna nu poate-ntristatul meu vis.

2

O, da ! nici un rost nu mai are ! odată ce voi, Zei ai morții !
Pe omul înfrînt l-ați cuprins și îl țineți în lanțuri, odată
Ce voi, nemiloșilor ! jos l-ați luat în teribila noapte,
În van ar mai vrea să se roage, să ceară, să vă poarte
mînie,

Sau chiar să trăiască într-una cu spaimă-ngrădit de opreliști,
Și-apoi surizînd să asculte o searbădă laudă-a voastră.
De este să fie, tu uită-ți norocul și-adormi în tăcere !
Și totuși din piept izvorăște zvicnind de speranță un

sunet,
Tu nu ești în stare, o, suflete-al meu ! încă nu ești în stare
Să te-obișnuiești, și în somnul de fier încă-ți scapără
visuri !
Nu-i nici o serbare, și totuși aş vrea să pun lauri pe-o
frunte ;
Ori nu sînt eu singur acum ? și totuși ceva prietenos
De foarte departe mi-e-aproape, și iată — zîmbesc și mă
mîr că
Mai pot fi atît de ferice-n chiar miezul durerilor mele.

3

Lumină-a iubirii ! tu-arăți chiar și morților, raza de aur !
Voi, chipuri din vremi mai senine, îmi dați voi lumină
în noapte ?
O, fiți, aromate grădini, și voi, munți rumeniți de amurguri,
Fiți binevenite, așijderi și voi, dulci poteci din
dumbravă !
Voi, martore unei cerești fericiri, și voi, stele din nalturi,
Ce-adezea, atunci, m-ați atins cu priviri încărcate de
haruri !
Ades, și pe voi vă-amintesc încă, blinde perechi de iubiți,
Pe voi, dulci odrasle de mai, trandafiri taciturni, pe voi,
crini !
Așa-i, primăverile trec, și un an îl alungă pe altul,
Luptînd și schimbîndu-se, aprig vuitește deasupra-ne
vremea
Trecînd peste cei muritori, însă nu din privirea ferice,
Iar celor ce-aici se iubesc li se dăruie-o altă viață.
Căci ele, Diotima, anii și zilele stelelor, toate,
Ah ! ele ne-au fost împrejur drăgostoase și-n veci
laolaltă.

Dar noi, în tăcere uniți, precum lebedele îndrăgostite,
Pe lac, cînd plutesc odihnindu-se, ori, clătinate pe

valuri
Privesc în adîncuri de ape răsfrîngerii de nori ca argintul,
Și-albastrul eteric alunecă lin pe sub navigatori,
Așa ne mișcam pe pămînt, și cînd crivățul însuși, dușmanul
Iubiților, amenința, pregătind tînguiri, și cădea de
Pe ramuri frunzișul, și ploaia gonea înaintea furtunii,
Noi, calmi, surîdeam și simțeam lîngă noi Zeul unic, al
nostru,
În dragi convorbiri, într-un cîntec, doar unul, al sufletelor,
Deplin împăcat cu cei singuri în zîmbetul lor, cum sînt
pruncii.

Dar casa-i pustie acuma, iar ei îmi răpiră vederea,
Și eu, împreună cu ea, cea pierdută, demult m-am pierdut
De-aceea în jur rătăcesc și, pe semne, alături de umbre
Silit să trăiesc, mi se par fără rost cîte-n lume sînt toate. ●

Aș vrea sărbători ; dar la ce ? și cu alții să cînt împreună,
Dar iată ! așa, singuratic, lipsit sînt de suflul divin.
Aceasta, aceasta mi-e boala, o știu, un blestem amortește
Tendoanele mele, și tot ce încerc la pămînt mă doboară,
De-aceea și zac, fără simț, toată ziua, și tac cum tac
pruncii,
Și numai din ochi cîte-o lacrimă rece ușor se prelinge,
Iar cîmpul cu plante și cîntul de păsări mă-ntunecă zilnic,
Căci însele sînt, bucuroase, doar soli ai divinului
veșnic,

Dar soarele, care împarte viață, în pieptu-mi de groază
Răsare ca sloiul, și sterp, și asemenea razelor nopții ;
Și gol, și zadarnic și, vai ! ca pereții de temniță cerul,
La fel cu-o povară ce-n lut mă-ncovoiaie, mi-atîrnă pe
creștet !

Dar altfel mi-erai mai demult cunoscut, o, tu, tinerețe !

Dar rugă nu te-aduc înapoi niciodată ? nu-i nici o

cărare ?

De-ar fi pentru mine la fel ca, demult, pentru nelegiuirii

Ce, și ei, cu ochiul aprins, petreceau la ospățul ferice,

Dar iată-mbuibați în curînd, musafirii în cete-obosite

Cu toții-au tăcut rînd pe rînd, și sub cîntec de brize

ușoare,

Sub lutul ce poartă mireasmă de flori prăbușitu-s-au, pînă

Ce-o mare minune pe ei, scufundații-n țărînă,-i silește

Din nou să se-ntoarcă și iar să pășească pe țarina verde. —

Suflarea cea sfîntă se scurge zeiește prin alba statură,

Cînd prind sărbătorile suflet, și valuri de dragoste umblă,

Și fluviul divin adăpat de albastrele ceruri vinuește,

Și auru-adînc îngropat licărește din pure izvoare.

7

Dar tu, care-atunci la răscruce, cînd mut ți-am căzut

înainte,

Ceva mai frumos, consolîndu-mă, ochilor mei arătat-ai,

O, tu care lucruri sublime să văd și să cînt mai voios

Decît Zeii-n tăcere, ca ei, învățatu-m-ai mult în extaze,

Copilă de zei ! mi te-arăți salutîndu-mă, ca mai demult, îmi

Vorbești, ca pe timpuri trecute, din nou despre lucruri

mărețe ?

Dar trebuie să-ți plîng înainte și singur să jelui, chiar dacă

Mi-aduc încă-aminte de timpul mai nobil, și plîng de

rușine.

Căci mult, o ! ce mult pe cărări obosite din lumea întregă

Cu tine deprins rătăcit-am mereu căutîndu-te singur,

O, duh plin de har protector ! dar zadarnic, și vremea se

scurse,

De cînd deslușeam în presimț licărind împrejuru-ne-

amurguri.

Pe tine doar, o ! eroină ! te ține lumina-n lumină,
 Și chinul cu multă iubire în el te păstrează, preabuno !
 Și nici solitară nu ești, te-nconjoară tovarășe-n joacă,
 Pe plaiul în care-nflorești și odihnă îți dau trandafirii ;
 Și Tatăl, el însuși, prin Muze ce-n jur respirînd te alintă
 Gîngășe acorduri de cîntec de leagăn mereu îți trimite:
 Da ! este ea însăși, deplină ! și încă plutind mi se-arată
 Copila Atenei călcînd peste ierburi cu liniște mare.
 Și-așa cum, o, spirit al dragostei ! razele tale se lasă
 Cu har, fără preget, pe fruntea senin-gînditoare-ntre
 oameni,
 Așa mi-o confirmi, și mi-o spui nencetat, ca la rîndul meu
 iară
 S-o spun pentru alții, căci încă mai sînt cei lipsiți de
 crezare,
 Că totuși, ca griji și minii, e mai veșnică ea, bucuria,
 Și-n oricare zi la sfîrșit mai există o zi aurie.

De-aceea, Cereștilor ! vreau să rostesc mulțumire, căci iată
 Respiră din pieptul meu, azi ușurat, a rapsodului rugă.
 Și-așa, ca atunci cînd cu ea adăstam pe-nsorită-nălțime,
 Un zeu îmi vorbește din templu, vărsîndu-mi în suflet
 extaze.
 Așa vreau de-acum să trăiesc ! înverzite sînt toate ! din
 munții
 De-argint parcă-Apollo ne-ndeamnă nainte cu sfînta lui
 liră !
 O, vino ! a fost ca un vis ! Sîngerînde aripi sînt astăzi
 Curat vindecate, și tinere cîntă speranțele toate !
 De multe-i nevoie, de multe — să afli sublimul, și cine
 Întocmai iubit-a, se află, ah, trebuie ! în drum către Zei.
 Alături ne fiți, deci, voi ceasuri solemne și grav-juvenile !
 Rămîneți cu noi împreună voi, sfinte presimțuri, și voi,

Cucernice rugi, ca și voi, inspirații, și încă voi, toate,
Voi, genii preabune, pășind în alaiul iubiților lumii,
Rămâneți cu noi laolaltă, atunci cînd pe solul comun,
În care așteaptă mereu să se-ntoarcă etern-fericiții,

În care sînt astrele, solii și pajura Tatălui nostru,
În care sînt Muzele, -n care respiră iubiții, eroii,

Și unde, de nu pe o insulă-n rouă, ne vom întîlni,

Atunci printre-ai noștri abia, însoțiți în grădini
strălucite,

În care sînt cîntece-aievea și ține mai mult primăvara,
Și unde din nou un eon reîncepe în sufletul nostru.

PLIMBAREA LA ȚARĂ

Lui Landauer

Ieși din casă, prietene ! astăzi, ce-i drept, abia
Lucește deasupra și strîmt ne împrejmuie cerul.
Munții încă nu se zăresc și nici îndrăgitele
Virfuri de codri, și gol de cîntări e văzduhul.
Azi e-nnorat, bătăături și ulițe dorm, și aproape
Îmi vine să cred că trăim într-o vreme de plumb.
Totuși dorințele-nving. Credincioșii nu se-ndoiesc, dintr-o
Singură oră, iar ziua rămîne-nchinată plăcerii.
Căci nu e puțină nici bucuria pe care-o primim de la cer,
Cînd, refuzată întii, le-o îngăduie pînă la urmă copiilor.
Totul e ca vorbele-acestea, ca truda, asemeni și pașii,
Să fie-mplinite-n cîștig și-n bogate, adînci desfătări.
De-aceea și sper că atunci cînd dorințele noastre porni-vor,
Și limba,-n sfîrșit, ne va fi pe deplin dezlegată,
Și cuvîntul găsit, iar inima noastră deschisă,
Și extatic din frunte un cuget mai nalt izbucni-va,
Și cerul, odată cu noi, va începe să fie în floare,
Iar privirii deschise deschis îi va fi luminosul.

Căci nu este ceva cumplit, ce dorim, ci chiar ție,
Viață, cuvenit și voios totodată a fi ni se pare.

Chiar rîndunelele, cele cu haruri în aripă, oite

Unele vin încă-nainte de zilele verii în țară.

Și-anume cu bune cuvinte să sfințim sus pămîntul

În care-nțelept gospodarul zidește-adăpost pentru
oaspeți ;

Ca gustînd să vadă ei frumusețea, recoltele țării,

Ca deschis, pe potriva plăcerii din inimi, și spiritului

Cînturi și dans și oște un Stuttgart voios să-ncunune,

De aceea vrem azi bucuroși să suim pe colină.

Rostească lumina de mai, iubitoare de oameni cuvinte

Priincioase, lămurite de oaspeți cuminți, așa ca

Pe vremuri, dacă le place și altora, căci datina-i veche,

Și zeii adesea își lasă privirea surîzînd peste noi,

Cuvîntul de har să-l rostească dulgherul pe casă,

Noi, atît cît ne-a stăt în putință,-mplinitu-ne-am partea.

Dar frumos este locul, cînd zile de sărbătoare

Primăvăratice, valea-nverzește, cînd pe Neckar în jos

Sălcii în floare și codri și arborii toți în podoabe,

Fără de număr, albind, în văzduh legănat se înșiruie,

Și sub nori mărunței pe costișele dealului vița

Picotind și crescînd se-ncălzește-n mireasma-nsorită.

STUTT GART

Lui Siegfried Schmid

1

Iarăși sîntem fericiți. Uscăciunea cumplită se-nmoaie,
Aspra lumină-ncetează acum să mistuie floarea.
Astăzi o sală e iarăși deschisă, bogată-i grădina,
Cîmpul în raze vuiște-mprejur înnoindu-se-n ploaie.
Rîuri, de ierburi înalte se umflă, și sute de aripi
Prinse-n cătușe cutează din nou în imperiul cîntării.
Cerul e plin de cei veseli acum, iar orașul și crîngul
Pline de jur împrejur de copiii-mpăcați ai tăriei.
Se întilnesc bucuroși, rătăcesc parcă unii prin alții,
Fără de griji, fiecare-i în sine egal precum este.
Pentru că inima-așa poruncește. Ca toți să respire
Grație, ea, iscusita, le dăruie spirit divin.
Chiar călătorii sînt bine conduși pe cărare și poartă
Multe cununi, și au cîntece multe, și sfîntul toiag
Bine-mpletit cu ciorchini și cu frunze alături, și umbra
Pinului ; chiote umblă din casă în casă într-una,
Ah ! ca trăsuri înhămate cu libere ciute, așa
Trag înainte-nălțimile, așa se avîntă poteca.

2

Crezi tu că Zeii-n zadar au deschis, oare, porțile zării,
Sau c-au venit în zadar pe cărarea cea plină de cîntec ?

Oare degeaba Cei buni dăruiesc ospetind din belșuguri,
 Nu numai vin, dar și floare, și miere curată, și fructe ?
 Sau purpurii străluciri pentru cîntec serbării, sau noaptea
 Calmă și proaspătă pentru adînci convorbiri prietenoase ?
 Dacă ceva serios te frămîntă, amînă-l spre iarnă,
 Dacă peștești, mai așteaptă, în Mai au noroc peștorii.
 Azi e nevoie de altceva ; vino, serbează a toamnei
 Datină veche și nobilă care și-acuma înflorește cu noi.
 Zilei de azi doar atîta cuvîne-se, Patria, bunul
 Propriu și-l zvîrle oricine în focul cel sacru al jertfei.
 Zeul comun ne-ncunună și-n susur în juru-ne-adie,
 Vinul topește, asemenea perlelor, propriul cuget.
 Iată-nțelesul agapei, cinstite, cînd toți, ca albine,
 Stăm împrejurul stejarului falnic și-n preajmă cîntăm,
 Și-al blîndului clinchet de cupe, de-aceea unește cu sila
 Corul sălbatice suflete mari de bărbați luptători.

3

Însă, ca vremea piezișă să nu ni se scurgă, precum
 Celor cu mult preanțelepți, eu pornesc fără nici o zăbavă
 Pînă la granița țării, acolo curg ape albastre-n
 Jurul iubitului loc de naștere și-al insulei calme.
 Sfînt îmi e locul acesta, și țărmiile cei doi, ca și stîncă
 Unde grădină și casă-n verdeață se-nalță din valuri.
 O, bucurioasă lumină ! acolo, din nou, ne vedem,
 Unde cu-o rază mai grea m-ai lovit pentru-nțîia mea dată.
 Iată, acolo-a-nceput și din nou îmi începe viața.
 Stau la mormîntul părintelui meu, și-ncep să vărs
 lacrimi ?
 Plîng, îl rețin pe prieten, îi sorb iar cuvîntul cu care
 Chinul iubirii, odată, cu artă cerească mi-l stinse.
 Vin amintirile ! trebuie-acum să-i numesc pe eroii
 Patriei, o, Barbarossa ! și tu, blînde Christoph, și tu,
 Konradin ! care căzut-ai cum cad cei puternici. Pe stîncă
 Iedera verde se-nalță, castelul e calm sub frunzare.
 Cele ce-au fost, ca și cele ce vin, sînt rapsozilor sfinte,
 Umbrele, ah ! ispășim noi odată cu zilele toamnei.

Astfel gîndind la Cei mari, la ursita lor înălțătoare,
Înșine fără faptă, ușori, dar și noi contemplați de
Slăvi, și pioși, precum cei din vechime, poeți fericiți și
Zilnio de Zei îndrumați, noi pășim cu iubire prin țară.
Mare-n ființă e preajma. De-acolo, din munții mei
falnici

Spîta și-o trag o mulțime de tineri, vin de pe culme.
Curg dintr-acolo izvoarele, sute de spornice rîuri
Vin cît e noapte și zi și lucrează țărînile țării,
Numai stăpinul în mijlocul patriei ară, și trage
Neckarul brazdele, face să vină din slavă belșugul,
Vin împreună cu el adieri din Italia, marea
Norii-și trimite odată cu el, își trimite măreții
Sori. De aceea belșugul teribil ne trece de creștet.
Iată, aici în cîmpie, aici revărsat le-a fost celor
Dragi, băștinașilor, binele, ca dintr-un corn de belșuguri.
Nimeni din cei de pe munți însă nu le rîvnește grădina,
Via, sau iarba cea grasă, ori grîul, ori pomii-n lumină
Care-nșirați lingă drumuri umbresc călătorii pe frunte.

Dar, pe cînd noi contemplăm străbătînd bucuria măreață,
Drumul aleargă și ziua la fel, ca la cei ce se-mbată.
Căci cu frunziș în cunună orașul, cel mult lăudat, își
Nalță acolo arzînd preoțescul său creștet de raze.
Mîndru privește, ridică aracul de vie și bradul
Sus, către norii extatici de purpuri. Suride-ne-acuma,
Print al meleagului nostru ! cu fiu și cu oaspeți, o,
Stuttgart !

Tu, fericitul ! iată — primește în brațe străinul !
Cîntec de flaut și corzi totdeauna iubit-ai, și-asemeni,
Cred, vorbăria de prunc a cîntării și dulcea uitare-a
Tuturor grele-osteneli în prezența seninului spirit,
O ! și de-aceea ești dornic să bucuri al barzilor suflet.
Voi însă, voi cei măreți, voi extatici, care de-a pururi

Vii ne conduceți, știuți sau, cu mult mai teribili, cînd,
singuri
Doar stăpînind, plămădiți și lucrați în sfințenia nopții,
Neamul cuprins de presimțuri trăgîndu-l în sus, cu
putere,
Pînă ce tinerii toți și-amintesc de părinții din slavă,
Treaz și deplin vă întîmpină-acuma bărbatul cuminte —

6

Ingeri ai Patriei ! voi, cei în fața cărora se-nclină
Ochiul, oricît de puternic, genunchii bărbatului singur,
Ah ! încît trebuie să-și ia un prieten, să-și roage iubiții
Ca împreună să poarte cu el fericita povară,
Recunoștință primiți, milostivilor ! pentru acela,
Și ceilalți, ce-aici printre oameni îmi sînt bogăție și viață.
Noaptea s-apropie ! Haideți la marea serbare a toamnei
Încă de-acuma, deci ! inima-i plină, dar viața e scurtă,
Ceea ce ziua divină poruncă ne-a dat ca să spunem,
Prietene Schmid, e mai sus decît cîntecul nostru-mpreună.
Alții, destoinici, ți-aduc, bucuria țîșni-va în flăcări,
Vorba-ndrăzneată rostită va fi cu sporită evlavie.
Iată aici puritatea ! și naltele daruri din ceruri,
Drept împărțite, abia între cei ce-și sînt dragi se găsesc.
Altceva nu — o, veniți să le faceți aieva ! căci vai ! sînt
Singur, și nimeni nu vine să ia de fruntea mea visul ?
Mîna, veniți să-mi întindeți, iubiților ! fie de-ajuns,
Căci mai adînci bucurii am păstrat pentru cei care vin.

PIINE ȘI VIN

Lui Heinze

1

Calm e orașu-mprejur ; luminatele străzi sînt tăcute,
Și, cu facile, mărunț duruind se perindă trăsuri.
Oameni spre case grăbesc mulțumiți de plăcerile zilei,
Liniștit cîntărește un cap chibzuit paguba lui
Și ciștigul ; de struguri, de flori și de lucruri de mină
S-a golit și s-alină acum forfota vie a pieții.
Încă un sunet de corzi poartă grădinile ; poate-acolo
Cîntă vreun îndrăgostit, vreun bărbat singuratic
Și-amintește de-amici și de vremuri trecute ; fîntîni
Clipocesc nencetat picurînd sub miresme în straturi.
Tainic răsună-n amurg văzduhul de clopote ; întru
Socoteala timpului scurs paznicul orele strigă.
Vine o boare acum clătînînd în dumbravă frunzișuri.
Iată ! și luna, un chip ca de umbră al globului nostru,
Se înalță acuma tîrziu ; galeșa, tainica noapte
Plină de stele-a venit și, fără să-i pese de noi,
Strălucește uimită în zări și, străină de oameni,
Fastuoasă și tristă plutind peste piscuri de munte.

2

Minunată e grația lor, a Zeilor falnici, și nimeni
Nu cunoaște de unde-a venit și nici ce va fi să-i aducă.

Astfel cutreieră ea lumea și sufletul celor ce speră.

Nici înțeleptul măcar nu știe ce i s-a menit, căci așa
Este voia marelui Zeu, iubitorul, și tocmai de-aceea

Mai dragă ca ea ți-e cu mult chibzuita zi însorită.

Dar uneori chiar și-un ochi clar îndrăgește umbrele, și,

Doar din plăcere, dar nu din nevoie, somnul încearcă,
Sau, tot așa, bucuros credinciosul privește în noapte,

Ba se cuvine ades să-i consacri cununi și cîntări,
Pentru că celor nebuni sfîntită, și morților, este,

Însăși în spiritul cel mai liber ea dănuie veșnic.

Dar ca, la timp de răgaz, să existe și pentru noi

În întuneric ceva, ca un sprijin, ea trebuie să

Ne îngăduie-atunci uitarea, și sfînta beție,

Și revărsatul cuvînt care, ca-ndrăgostiții, să fie

Fără de somn, și paharul mai plin, și memoria sfîntă,

Și viața bogată-n curaj, spre veghere la vreme de noapte

3

În zadar ne ascundem în piept simțirea, zadarnic ne ținem

Firea în frîu, noi toți, maeștri și prunci, oare cine

Ar putea să ne-mpiedice, ah ! ar putea să ne ia bucuria ?

Ne-mboldește chiar focul divin, și ziua și noaptea mereu,
Să pornim. Vino, deci ! să privim înspre cele deschise,

Orișicît de departe ar fi, să căutăm ce ne este mai propriu.

Doar un lucru e sigur mereu ; că la ceasul amiezii

Sau în mijlocul nopții adînc există-o măsură comună

Tuturora, însă menit ceva propriu e fiecăruia,

Fiecare se duce mereu și se-ntoarce de unde e-n stare.

De aceea, nebunia-n triumf își rîde mereu de batjocuri,

Cînd îl cuprinde subit pe rapsod în sacra ei noapte.

De aceea, tu vino la Istm ! unde marea deschisă vuiește

Spre Parnas, unde delfice stînci lucesc sub zăpadă,
acolo-n

Țara Olimpului, sus pe-nălțimile de la Citheron,

Pe sub viță de vie și pini, și de undă în vale s-aude

Theba și Ismenos vuind se grăbește spre țara lui Cadmoș,

Dintr-acolo făcîndu-ne semn s-apropie zeul de miine.

Fericită tu, Grece ! plai al Cereștilor toți, așadar

Adevăr se arată a fi ce-auzit-am oîndva-n tinerețe ?
Sală-a serbărilor ! sol este marea ! și mese sînt munții,

Încă de veacuri zidiți par întru-această menire !

Însă unde sînt tronuri acum, și temple, și amfore,

Și cîntări cu nectar picurînd Zeilor nalți la ospețe ?

Unde sînt, unde lucesc aforismele pline de tâlcuri ?

Delphi moțăie azi, unde-i mărețul oracol ?

Unde-i subitul ? cel plin de puternică, grea fericire,

Cel ce din cerul senin tună vederilor noastre ?

Tată Eter ! răsuna și zbura dintr-o limbă în alta

Înmiit, și nici una putînd să-și îndure singură viața,
Numai schimbînd și-mpărțind cu străinii ne bucură-
asemenea

Bunuri, jubilații devin, crește-n somn a cuvîntului forță :
Tată ! senin ! și răsună, pe cît cu puțință, semnul cel vechi,

Moștenit din străbuni, atingîndu-și ținta, creînd ;

Căci așa, ca oaspeții, vin Cereștii, așa zguduind în adînc

Printre umbre, jos, ziua lor se pogoară-ntre oameni.

5

La-nceput apar nesimțiți, către ei se îndreaptă copiii,

Fericirea s-apropie prea luminoasă, prea orbitoare,

Omul se teme, abia vreun erou ar fi-n stare să spună

După nume cine sînt cei ce cu daruri s-apropie de el.

Dar bărbăția din ei este mare, bucuriile lor

Inima-i umplu, și-abia dacă știe să minuiе darul,

Plăsmuiește, pierde, și sfînt îi devine aproape nesfîntul,

Tot ce cu mîna-i de har prostește și darnic atinge.

Dar Cereștii-l rabdă-ndelung ; însă-apoi vin ei înșiși,
aievea,

Și muritorii treptat se deprind cu fericirea și ziua,

Și-i privesc pe vădiți, și contemplă obrazul acelor

Ce-au dat nume din veac la unul și totul, și care-n

Pieptul tăcut au vărsat mulțumirea cea liberă,

Ei care-ntii și numai prin ei orice dorință-mplinit-au.
Omul așa e ; cînd binele lui e prezent, și cu daruri
E îngrijit chiar de-un zeu, el nu știe, nu vede.
Să îndure, i se cere întîi ; însă-apoi își numește iubirea,
Pentru ea trebuie-acum, precum flori, să-i răsară
cuvinte.

6

Și-acuma își pune în gînd să-i cinstească pe Zei, fericiții,
Toate-ntru totul și plin de-adevăr să-i vestească prin
laudă.

Să nu iasă-n lumină nimic ce nu place Înălților, nu
Se cuvin deșarte-ncercări în fața Eterului sacru.
De aceea, Cereștilor stînd înaintea cu vaste evlavii,
Se ridică-mpreună mereu în măreață ordine neamuri,
Și zidesc laolaltă acum frumoasele temple și-orășe
Trainice, nobile stau și tronează deasupra pe țărături —
Însă unde sînt ? unde-nfloresc, cunoscutele culmi în
serbare ?

Theba și Atena tînjesc, și oare nu mai răsună azi arme
La Olimpia, nici zuruind auritele care-n întreceri ?

La Corint oare navele nu mai surid acum sub coroane ?
Iară ele, vai ! de ce tac, preavechile sfînte teatre ?

Și de ce nu se-ncinge aici bucurîndu-se dansul cel sacru ?
Și de ce nu-nseamnă un zeu, ca pe vremuri, fruntea bărbată,
Și, pe omul ales, pentru ce nu coboară sigiliul ?

Sau venea însuși el și luînd întrupare de om
Împlinea și-ncheia cu nădejdi sărbătoarea cerească.

7

Dar, prietene ! noi venim prea tîrziu. Cei drept, Zeii trăiesc,
Însă sus peste creștete, sus într-o altă lume.

De acolo într-una urzesc, și puțin iau aminte, se pare,

De trăim, într-atîta pe noi ne cruță din milă Cereștii
Căci un vas nu oricînd e în stare, fragil, să-i cuprindă,

Numai rar poate-un om plînatatea divină să-ndure.

Și de-aceea viața e vis despre ei. Însă și rătăcirea,
Ca și somnul, ajută, la fel cum nevoia și noaptea-ntăresc,
Pînă ce-n leagăn de bronz vor crește eroii, destui,
Și, ca Zeilor vechi, viguros vor bate inimi în piepturi.
Ei, atunci, vin tunînd. Însă totuși adesea îmi pare
Că-i mai bine să dormi, decît lipsit de atare tovarăși,
Și așa să aștepți ; și-ntre timp ce-ar mai fi de făcut și
de spus

Eu nu știu, și apoi, la ce bun — poeții în timpuri sărace ?
Însă ei, îmi spui tu, sînt ca preoții Zeului viței,
Ce din țară în țară mereu colindau în noaptea cea sfîntă.

8

Cînd anume, demult, într-o vreme ce lungă ne pare,
Se-nălțară la ceruri ei toți, cei ce slăviseră viața,
Cînd cerescul părinte și-a-ntors de la oameni obrazul,
Și pe drept a-nceput de atunci căinarea în lume,
Cînd un spirit tăcut apăru, pentru ultima oară, cerește,
Mîngîind, și al zilei sfîrșit anunțînd, și apoi dispăru,
Ca un semn că a fost pe aici și că iar se va-ntoarce,
Coru-acesta ceresc a lăsat în urma sa daruri,
Cîteva, ca precum mai demult să ne bucurăm omenește,
Căci cu spirit, bucurînd, ce-a fost mare-a devenit mult
prea mare
Printre oameni. și încă lipsesc cei meniți bucuriei supreme,
Însă tainic trăiește și calm o fărîmă de mulțumire.
Piinea e fruct din pămînt, însă soarele-o binecuvîntă,
Și de la Zeul cel tunător bucuria vinului vine.
De ceea, gustînd, ne gîndim la Cereștii care, odinioară,
Au umblat printre noi și la vreme sortită se vor întoarce,
De aceea cîntăreții-l slăvesc din inimi pe-al vinului Zeu
Și cinstirea aceasta nicicînd nu apare iscată-n deșert.

9

Da ! se spune pe drept, el împacă ziua cu noaptea,
Și mereu călăuzește-n sus și-n jos ale cerului astre,

Pururi senin, ca un pin cu frunzișul în verde, pe care
L-a-ndrăgit, și asemenea iar iederii ce și-a ales-o,
Pentru că el e prezent, și chiar urma fugiților Zei o aduce
Jos, printre noi, văduviții de zei, cei din beznă.
Tot ce-al străbunilor cînt profeți despre fiii Cereștilor
Noi sîntem, iată ! chiar noi ! rod al Hesperiei este !
Minunat și fără cusur e și ca împlinit pentru oameni,
Creadă, cine-a-ncercat ! însă atîtea se-ntîmplă,
Și nu iese nimic ; sîntem răi, numai umbre, cît timp
Tatăl Eter nu e-n noi, tuturora știut și aproape :
Însă pînă atunci purtător de torțe pogoară-se fiul
Celui-prea-Nalt, sirianul, în jos printre umbre.
Fericiți, înțelepții îl văd ; un suris luminează din
Sufletul lor captiv, iar ochiul li se-nrouează luminii.
Și visează titanul mai blînd și doarme la pieptul țărîinii,
Chiar și Cerber, chiar monstrul gelos bea și adoarme.

INTOARCEREA ACASĂ

Rudelor

1

Acolo în Alpi încă-i noapte senină, și norii
Suav desenînd singuratica vale acopăr.
Acolo vîiește și lunecă vesel un aer
De munte, printre brazieri strălucește și pierde o rază.
Grăbindu-se Haosul luptă, cuprins de plăcere,
Cu chip tineresc, dar puternic, lupta serbează
Cu dragoste, fierbe, se clatină, prins în căpestre
Din veci, căci acolo bacante par zorile roșii.
Mai dezmărginit crește omul acolo și ceasuri
Și zile preasfinte se-nvolbură mult mai sălbatic.
Dar pasărea-n viscol le-nseamnă căderea, și printre
Pereți în văzduhuri așteaptă și ziua vestește.
Acum se deșteaptă cătunul, privește-n adîncuri,
Deprins cu-nălțimile, sus, cocoțat lîngă piscuri,
Visînd ; căci acuma, ca fulgere, cad cărunțite
Izvoare de apă, sub ele-aburește pămîntul,
Răsună ecou-mprejur, și o forjă imensă
Cu brațul într-una-n mișcare împrăstie dani.

2

Lucesc între timp liniștite-nălțimi din arginturi,
Zăpada cu licăr de sus este plină de roze.

Și încă mai sus locuiește deasupra luminii
Un zeu bucuros de răsfrîngerea razelor sfinte.
E singur și pașnic, și limpede-i scapără chipul,
Cerescul în raze e dornic să dăruie viață,
Să dea bucurie, prin noi, știutor al măsurii,
Și-al celor de-aici, pregetînd și cu milă trimite
Orașelor mari fericire, și caselor, ploaie
Domoală, spre creșterea țării, și nori, și pe voi,
Ușoare-adieri, și pe voi, primăveri liniștite,
Cu mină înceată pe triști el îi bucură iarăși,
Cînd vremi Creatoru-nnoiește și inimi tăcute
De neamuri bătrîne stîrnind mai vioaie le face,
Și jos în adînc uneltește, deschide și-aprinde,
Și astfel o nouă viață acum reîncepe,
Și haruri se-ntorc, ca pe vremuri, și spiritul zilei
De azi cu voioase curajuri în ăripi respiră.

3

O, multe i-am spus, căci poezii în tot ce gîndesc
Sau cîntă-ndeosebi către îngeri și el se îndreaptă ;
Și mult l-am rugat pentru țară, ca nu cumva duhul
Să vină subit, nechemat, surprinzîndu-ne ; multe,
La fel, pentru voi, care-n patrie stați plini de grijă,
Căroră fugarii v-aduc mulțumire aleasă,
Voi, compatrioți ! pe cînd lacul zvîcnea din talazuri
Și molcum vislașul privea, lăudînd drumeția.
Departe, pe lac, luneca o pădure de pînze,
Și iată ! curînd înflorea luminîndu-se orașul
În zori ; dinspre Alpii umbroși se ivise alene
Corabia simplă, și-acuma în port odihnește.
Pe țarm e mai cald, și cîmpii scînteind pînă-n zare,
Frumos limpezite de drumuri, în verde, mă cheamă.
Grădinile stau laolaltă și muguri ca raze
Sclipeșc, pe drumeț îl îmbie cu cîntec de păsări.
Intime sînt toate ; ca spus de prieteni îți sună
Salutul grăbit și-orice față îți pare-nrudită.

Desigur că da ! căci a patriei vatră, pământul
 Natal îl dorești, e aproape, îți iese-nainte.
 Și nu în zadar, ca un fiu, lingă poarta cu vuiet
 De valuri așteaptă acum un bărbat călător,
 Se uită și caută nume frățești pentru tine,
 Cuvinte ce cîntă în vînt, fericitule Lindau !
 Aici este una din porți, primitoare, ale țării,
 Cu farmec prin tot ce deschide spre zarea speranței,
 Spre pragul minunilor, unde cereasca jivină
 A Rinului vine de sus spre cîmpii cu-ndrăzneală
 Și face din stînci să se nască o vale în chiot,
 Acolo, prin munți luminoși, să te-ndrepti către Como,
 Ori poate, ca ziua, în jos înspre marea cea largă.
 Dar și mai cu farmec îmi ești, lăudată tu, poartă !
 Spre-ntoarcerea-acasă, pe drumuri ou flori cunoscute,
 În dulce cutreier pe plai, lingă Neckar pe vale,
 Prin codri cu sfinte frunzișuri în verde, pe unde
 Stejari se-nfrățesc cu mestecenii calmi și cu fagii
 Și-n munți unde-un loc iubitor mă răpește ostatic.

Acolo mă-ntîmpină. Voce-a orașului-mumă !
 Ah, tu mă străpungi și ou lucruri de mult învățate
 Mă zgudui ! Și toate sînt iarăși ! și soare, și cîntec,
 O, scumpilor ! încă mai limpezi în ochi, ca pe vremuri.
 Da ! tot cele vechi ! înfloresc și se coc, dar credința nu uită
 Nimica din tot ce trăiește aici și iubește.
 Dar marele bine, comoara sub bolta de pace
 Găsită, păstrată e celor mai tineri și-n vîrstă.
 O, spun neghiobii ! Bucuria e. Însă cînd, mîine,
 Vom merge privind peste cîmpul cel tînăr sub floarea
 Copacilor, dulce serbînd primăvara, de-aceasta,
 Iubiților ! multe grăi-voi, spera-voi cu voi.
 Căci multe-auzii de la Tatăl cel mare, și mult am
 Tăcut despre el, care-acolo pe munți înnoiește

Fugarnica vreme și sus, peste piscuri, conduce,
Curînd el ne dăruie haruri divine și strigă
Mai clară cîntare și duhuri trimite. Veniți, deci,
Veniți, Păstrătorilor ! îngeri ai anului, încă

6

Și voi, ai căminelor îngeri ! în toate-ale vieții
Artere Cereștii împartă-se, dea tuturora
Vigoare, noblețe ! ca tot ce ne bucură-n lume,
Ca oricare oră a zilei, vestind bucurie,
La fel ca și-acum, cînd iubiții se-nlănțuie iarăși,
Precum se cuvine, să fie sfințit după datini.
O, spuneți, cînd prînzul-l cinstim, cînd aș vrea să numesc,
Cînd ne-ascundem de zi, cum s-aduc mulțumirea ?
Pe Zei să-i numesc ? Indecența, un zeu n-o îndură,
Pe el, a-l cuprinde, prea mică-i în noi bucuria.
Tăcere ne trebuie ; numele sfinte lipsesc,
Bat inimi, și totuși vorbirea rămîne în urmă ?
Dar cînt de lăute dă oricărei ore un sunet,
Și-i bucură poate pe Zei care vin mai aproape.
Așa-i pregătim, și așa alinăm poate grija,
Acea ce stă uneori între noi, fericirii.
De voie sau nu, trebuie-asemenea grijă să poarte
În suflet poetul, și-adesea, dar ceialalți nu.

ARHIPELAGUL

Zboară spre tine cocorii din nou ? își îndreaptă navele iară
Cursul ușor către țărmurii tăi ? mai respiră și astăzi zefirii
Peste talazul demult domolit ? însorindu-și încă spinarea
Oare delfinul de-abisuri atras mai lucește-n noua lumină ?
Ionia încă-nfloreste la fel ? căci mereu, cînd dă primăvara,
Cînd se-nnoiește-n ființele vii inima și prima iubire
Pîlpîie-n om și mocnesc amintiri din apuse vremuri de aur,
Eu înspre tine mă-ndrept, te salut în adîncă-ți liniște,
Tată !

Tu, vigurosule, încă trăiești, odihnești în pace la umbra
Munților tăi, ca și-n vremi de demult, și cu-aceleași brațe
de tînăr

Țara iubită și azi o cuprind, și din fiicele tale, o, Tată !
Încă nici una din insule nu s-a pierdut, măreț-nfloritele.
Dăinuie Creta, și Salamis iar e-nverzită ; plină de lauri,
Limpede-n raze-nflorind împrejur, se ridică-n ore plîpînde
Delos cu creștetul ei în extaz ; de belșugul roadelor roșii
Tenos și Ohios lucesc ; de pe plai îmbătat de soare își
scurge

Rodnicul Cipru licorile lui ; Calauria iată — se varsă,
Ca mai demult, cu pîraie-argintii în străbune ape cărunte.
Insule, nume bogate-n eroi, încă vii sînt toate și-n floare

An după an ; cînd răpită din hău, cîteodată, flacăra nopții,
Viscolul cel din adînc, cuprindea cîte una, moartă
sorbînd-o-n
Sînu-ți, Divinule, tu însă, tu dăinuiai, căci sus, pe bulboane
Vitreg, multe în tine-au pierit ori crescut-au mîndre din
tine.

Chiar și Cereștile, nalte puteri ale bolții, cele tăcute,
Care de foarte departe aduc strălucirea zilei și somnul
Dulce și blîndul presimț, respirînd peste omul plin de
simțire,
Har din preaplinul puterilor lor, chiar și ele, soațe de joacă,
Stau, ca pe vremuri, cu tine vuiesc, și adesea-n umbrele
serii,
Cînd dinspre-ai Asiei munți licărind se arată-n sfînta
lumină

Luna, iar stelele mari se-ntîlnesc oglindite în apele tale,
Tu strălucești cu tot fastul ceresc și, asemeni lor în cutreier,
Apele tale se schimbă la fel, și frățesc răsună pe boltă
Cîntecul lor cel de noapte, ecou își găsesc la sînul tău, Tată !
Căci, limpezindu-le toate-mprejur, cînd apare soarele zilei,
Din Orient zămislit, făcător de minuni, atunci își încep
Visul de aur făpturile-n jur, cel pe care zilnic poetul
Li-l pregătește la ceasul din zori ; însă ție, Zeului jalnic,
Ție-ți trimite un farmec cu mult mai voios, și propria-i rază
Însăși nu este mai mîndră nespus decît semnul dragostei,
oare,

Decît cununa, pe care mereu, ca pe vremi, de
tine-amintindu-și,

Totuși cu drag ți-o-mpletește gingăș împrejurul frunții
cărunte ?

Nu te-nconjoară Eterul de sus ? oare norii, solii tăi rezezi,
Nu ți se-ntorc din văzduh de la el aducîndu-ți razele, darul
Său cel divin ? Iară tu îi trimiți după-aceea-n larg peste
țară,

Astfel încît pe fierbintele țarm se răscoală codrii-mbătați de

Viscol, și-odată cu tine vuiesc, și-n curînd ca fiul pierdut,
cînd

Vine chemat de părintele său, cu pîraie-o sută Meandru
Scapă, din lentele lui rătăciri, iar din șesuri Kaistrul spre
tine

Saltă voios, iar întiul născut, cărunțitul, care cu mult prea
Des s-a pitit, maiestuosul tău Nil, dintr-odată falnic și
nobil,

Iese acuma din munți depărtați, ca un mare biruitor, și
Larg zuruind își întinde cu dor către tine brațele sale.

Totuși te crezi singuratic ; în nopți taciturne stîncile-ascultă
Bocetul tău uriaș, necurmat, și adesea-mproașcă din tine
Valul cu-aripi minioase răpind înspre cer pe toți muritorii.
Pentru că nu mai trăiesc ei acum, îndrăgiții tăi, lîngă tine,
Nobilii, ce te cinsteau și, demult, cu frumoase-orașe
și temple

Încununaseră țărmurii tăi ; dar, precum eroii cununa
Zilnic o caută și lipsa i-o simt, tot așa stihiile toate,
Sacre, rîvnesc, și spre gloria lor, omenescul zîcnet din
inimi.

Spune-mi, deci, unde-i Atena ? tu Zeu care plîngi !
surpatu-s-a oare

Cel mai iubit din orașe pe reci, scufundate urne de meșteri,
Orb și-ngropat sub nisipuri și colb, pe sfînite, fragede
țărături ?

Ori mai există vreun semn de la ea, ca năierul, care va trece
Poate pe-aici, s-o mai poarte în gînd și să-i afle numele
sacru ?

Nu se-nălțau oare-acolo subțiri colonade, nu luminară
Sus, pe culmea cetății, cîndva, strălucind zeleștile chipuri ?
Dincoace glasul poporului grav se stîrnea, precum o furtună,
Zilnic în Agora ; poate că-aici, sub portaluri prietenoase,
Ulițe simple nășteau coborînd către portul plin de ofrande ?
Iată, aici își pornea de la mal negustorul vasul spre zare,

Vesel, căci și peste el adiau aripa zefirii, iar Zeii
Ca pe poet îl iubeau și pe el, câtă vreme bunele daruri
Ale țărînii și el le-mpărtea, înfrățind cu zărilor preajma.
Iată-l, spre Cipru pornește, și-apoi către Tyrul cel peste
mare,

Năzuie-n sus, spre Colchida, și-n jos, spre bătrînul, arsul
Egipet,

Purpură vrea să cîștige, și vin, și bucate bune, și blănuri
Pentru orașu-i natal, și Coloanele lui Hercule-adesea
Trece, mereu navigînd către noi, fermecate insule, iute-l
Poartă speranța și vasul cu-arîpi ; pe cînd altfel
stă-nsingurat la

Malul orașului său zăbovind și-ascultînd talazul un tînăr
Grav, și presimte mărețe-ntîmplări, cînd adastă-așa
la piciorul

Marelui zguduitor de pămînt, și pîndind cu-auzul mereu, și
Nu în zadar l-a crescut de copil furtunosul mărilor Tată.

Căci domnitor-peste-multe Persanul, dușman al Geniului,
încă

N-a contenit, an de an, socotind bogăția armelor sale,
Robi numărînd, și grecescul pămînt cu dispreț privește,
și cele

Cîteva insule, care-i apar ca un joc în fața domniei,
Micul popor, înarmat chiar de Zei, doar un vis urît i se pare.
Vorba ușor și-o rostește și, ca un izvor de munte fierbinte
Care, stropit zi de zi dimprejur de arzînda Etnă în clocot,
Surpă și-ngroapă-n potop purpuriu așezări, grădini înflorite,
Pînă cînd fluviul de foc va fi iar răcorit în marea cea sfîntă :
Astfel și regele-acum, nimicind, pustiind orașele-n cale-i,
Din Ekbatana-și involbură-n jos, somptuoasă, marea de
arme ;

Vai ! și Atena, splendida, s-a stins ; mai rămîn, privind
de pe munte,

Numai de fiare, cînd strigă,-auziți, năzuind bătrînii
să-ajungă

Iar înapoi lingă vetrele lor, lingă temple mari, fumegînde ;
Dar rugămîntea copiilor lor nu mai scoală sfîntă cenuşă,
Moartea aşteaptă pîtită pe văi, pe cînd norul gros de
incendiu

Piere în zări, iar Persanul setos de omor porneşte prin ţară,
Spulberă vetre pustii, dispărînd în cernita zare cu prada.

Însă pe ţarmuri la Salamis, zi de nespus ! la Salamis ! iată,
Stau aşteptîndu-şi sfîrşitul acum ateniene fete şi mame,
Pruncul salvat într-un braţ legănînd, şi răsună grav în
urechea

Celor ce-ascultă, venind din adînc, glăsuirea Zeului mării-n
Sus, prevestind mîntuirea, în timp ce din ceruri Zeii
privesc în

Jos, cîntărind şi ţinînd judeţ, căci acolo, înăă din zori, pe
Ţărmi zguduiţi, oscilează, precum o furtună-ncet despletită,
Jos, pe talazuri ce curg spumegînd, bătălia ; şi arde amiaza
Palidă, plină de vane minii, peste fruntea celor ce luptă.
Însă bărbaţii poporului, fii de eroi, acum îşi ridică
Ochiul mai limpede, ei, îndrăgiţi de Cereşti, acum se
gîndesc la

Singura lor fericire, acum luptătorii mîndrei Atene
Nu-şi mai strunesc nicidecum geniul lor, cel ce-şi rîde
într-una de moarte.

Căci, după cum cu-nfocatele-i răni a pustiei fiară se-naltă
Încă o dată, la urmă, găsind o vigoare mult mai înaltă,
Iar vînătorul se teme, aşa, la porunca şefilor oştii, \
În strălucirea de arme acum se întoarce-n miezul urgiei,
Aspru şi nobil, cumplit concentrat, încă-o dată trudnicul
suflet.

Şi mai aprins reîncepe ; precum înceleştaţi în trîntă bărbaţii,
Nave se-nşfacă, se surpă-n adînc ameţită roata timonei,
Punţile pîrîie sub luptători, şi năieri şi năvi se scufundă
Şi într-un vis rotitor, intonat în cadenţa zilei ce cîntă,
Regele-şi pierde privirea ; zîmbind rătăcit, văzîndu-şi
dezastrul,

Strigă, se roagă, se bucură, nori de săgeți trimite solie ;
Dar le trimite-n zadar, nu se-ntorc din nălțimea zării
nici una.

Soli sîngerînd, și cadavre de-oșteni, și corăbii ce crapă
Fără de număr i-aruncă mereu tunătoarea undă, cumplita,
Jos, lîngă tronu-i, unde pe țarm zguduit s-aține, sărmanul,
Fuga privind, și-apoi tras chiar și el în vîltoarea oștii-n
derută,

Însuși aleargă, de Zeu urmărit, iar escadra sa rătăcită
Zeul i-o mină pe valuri în larg, care-i sfarmă pînă la urmă
Vana podoabă, pe cel slăbănog îl ajunge-n zale de spaimă.

Însă la țarm solitar adăstînd înapoi cu dragoste-acuma
Vine poporul Atenei ; de sus, de pe munții patriei sale,
Vin în amestec voios, lunecînd către văi, frumoasele cete,
Curg înspre văi părăsite, și, ah ! ca o mamă îmbătrînită
Cînd, peste ani, un copil ce părea dispărut se-ntoarce acasă
Viu, lîngă sinul cel drag, părintesc, ca un tînăr acum
în putere.

Dar ofilit este sufletul ei de durere, iar bucuria
Mult prea tîrziu i se-ntoarce acum, și cu greu mai
poate-nțelege
Vorba iubitului fiu mulțumind, obosita întru speranță :
Astfel le-apare celor ce vin din război priveliștea țării.
Căci, credincioși, ei își caută-n zadar luminișul, umbra
dumbrăvii,

Nu-i mai primește pe-nvingători bucuroasă poarta cetății,
Cum îl primea mai demult pe drumeț, cînd venea voios
din ostroave

Și pe creștetu-i palid de dor a cetății-mumă Atena
Slavă ferice în drum răsărea luminîndu-l din depărtare.
Însă-ntru totul știute le sînt pustiitele uliți acum și
Mult-jelitoare-din-frunză grădini, iar în vasta Agoră unde
Mîndre coloane în colb s-au surpat și slăvite chipuri divine
Zac în țărînă, acolo, mișcat pînă-n suflet, plin de credință,
Mîinile-acum iubitorul popor juruindu-se își unește.

Nu peste mult, un bărbat rătăcit își găsește printre ruine
Urmele casei ; îi plînge la piept, amintindu-și locul odihnei,
Blinda soție, și, forfotă-n jur, copilașii-ntreabă într-una
Unde e masa la care cîndva s-așezau în rînduri cu toții,
Nalt cercetați din priviri de străbuni și de Zeii veseli ai
casei.

Însă poporul ridică de zor înjghebate corturi, și iarăși
Vechii vecini se adună, și-apar, potrivit cu datini păstrate,
Casele pline de aer în jur de coline verzi, însorite.
Iată-i, acum ei totuși trăiesc, ca-n vechime oamenii liberi,
Cei care siguri pe forțele lor și crezînd în ziua de mîine,
Cum călătoarele păsări pe sus, străbăteau în cîntec pe
vremuri

Munți după munți, pe pădure stăpîni și pe fluviul leneș
din zare.

Dar, ca și-atunci, credincioasă mereu, își cuprinde muma
Țărîna

Neamul cel nobil în brațele ei, și sub cerul sfînt, fără pată,
Dulce odihnă găsesc, pe cînd blînde-adieri, ca-n anii lor
tineri,

Suflă ușor peste cei care dorm, și Ilissus dintre platani le
Vîjîie tainic din nou și, vestind revărsarea zorilor, nouă,
Ca un îndemn pentru alte isprăvi, peste noapte Zeul din
mare

Amplu vuieste, și celor iubiți le trimite vise voioase.

Iată, încep să-ncolțească din nou, să surîdă flori ca de aur,
Colo pe cîmpul de luptă brăzdat, îngrijit de mîini devotate,
Iar înverzește măslinul modest, și-n cîmpia de la Kolonos
Pasc, ca pe vremuri trecute, din nou armăsarii roibi ai
Atenei.

Dar pentru-a mumei Țărîne adînci și cînstire-a Zeului undei
Crește acum orașul, răsad minunat, în sine fundat ca
Aștrii, lucrare a Geniului său, căci cătuși de dragoste pură
Își făurește din nou, bucuros, și așa, turnîndu-și el singur
Forme mărețe-și menține etern-mișcătorul statornicia.

Iată ! pădurea slujește acum muncitorilor ; Pentele, ca și
Munții ceilalți din vecini le oferă metale, marmură albă ;
Vii sînt acestea, asemenea lor, și voioase, agere printre
Degete curg și, ca soarele sfînt, izbutește-n tot ce încearcă.
Saltă fîntînilor, sus pe colini, îndrumat prin jgheaburi curate,
Grabnic ajunge izvorul vioi în bazine pline de licăr ;
Jur împrejur scînteiază, precum împrejurul cupei comune
Evlavioșii eroi, un inel de clădiri, și nalt se ridică
Vatra prytană, gimnazii cu bănci sub lumina bolții se-naltă,
Temple zieiști se ivesc, și precum o idee sacru-ndrăzneată,
Iată, egal celor nemuritori, Olimpionul nobil în centrul
Sacrei dumbrăvi ațintindu-se iar ; și atîtea temple divine !
Mumă Atenă, și ție-ți cresc, pentru tine calma colină
Mult mai măreață prin doliu, și mult înflorit-a ea pentru
voi și
Zeul talazelor, ah ! ți-au cîntat favoriții tăi multă vreme
Veseli, la poalele muntelui lor, arătîndu-și recunoștința.

O, fericiții copii ! oare ei, cei pioși, colindă acuma
Jos, la străbuni reîntorși, au uitat viața lor condusă de
soartă,
Umbre pe țărmurii Lethei, și nici o dorință nu-i readuce ?
N-o să-i mai văd niciodată, deci ? ah ! peste mii de drumuri
cu iarbă
Verde, ce trec pe pămînt, o, făpturi de o seamă Zeilor,
ochiul
N-o să vă afle nicicînd iscodind, iar povestea voastră și
vorba
Mie știute-mi vor fi doar ca sufletu-mi, pururea,-n lacrimi,
Jos să mi-o ia, înainte de timp, către umbra voastră
pierdută ?
Cît mai aproape de voi, unde cresc încă verzi dumbrăvile
voastre,
Unde chiar muntele sfînt, solitar, se ascunde-n noururi, acolo,
Ah ! la Parnas aș dori să mă duc, iar cînd mie, celui pe
drumuri,

Îmi va ieși licărind din frunziș de stejari izvorul Castaliei,
O ! atunci eu dintr-o cupă cu flori voi vărsa, cu-amestec
de lacrimi,

Apa pe iarba ce-abia-nmuguri, ca și voi, pe urnele voastre,
Voi, adormiților toți ! să simțiți picătura sfântă a jertfei.
Da, căci acolo, la vadul tăcut, lângă stînca cea de pe Tempe,
Vreau să-mi găsesc adăpost, lângă voi, și adesea acolo,
mărețe

Nume ! tîrziu să vă chem, iar cînd voi apărea-veți plini
de minie

Pentru că pluguri se-ntrec pîngărind pe morminte, eu cu
iubire

Umbre preasfinte ! un cîntec pios, ispășind, aș vrea să vă
dărui,

Pină cînd sufletul meu va-nvăța pe deplin cu voi să trăiască.

Multe-ntrebări vă va pune, o, morți ! ucenicul vouă
atunci, și

Vouă, puterilor vii, care sus străluciți pe bolta senină,
Cînd perinda-vă-veți anii pe-aici, luminînd aceste ruine,
Voi, din orbita cea sigură ! căci nebunia-adesea adie
Noaptea, sub astre, prin sufletul meu, ca un vînt cumplit
de furtună.

Astfel încît o povață cerșesc, însă, ah ! de mult al Dodonei
Crîng profetînd chinuitului nu-i mai aduce azi mîngiere,
Mut este zeul din Delphi, demult părăsite zac și deșarte
Căile simple pe care, cîndva, îndrumat ușor de speranțe,
Omul suia cu-ntrebări spre-acel prag de cinstit și tainic
oracol.

Însă lumina din cer chiar și azi mai grăiește încă spre
oameni
Plină de tilcuri frumoase, și grav mai vorbește cu tunete
Zeul :

Vă mai gîndiți voi la mine acum ? iar talazul Zeului mării,
Jalnic ecou, îl îngînă. De mult ați uitat cu totul de mine !
Pentru că Zeii odihnă găsesc bucuros în omul ce simte,

Pururi, ca-n vremi de demult, însoțesc cu-o putere care
inspiră
Zilnic pe cel ce se străduie ; sus, peste munții patriei, iată !
Crește, domnește, viază mereu pretutindeni-ager Eterul,
Astfel încît un popor iubitor e cuprins în brațe de tată,
Și omenеște voios, ca pe vremuri, căci în toți un spirit
respiră.

Vai ! însă fără de Zei, rătăcit, umblă neamul nostru prin
noapte,

Zace ca-n Orcus. Și propria lor năzuință, numai aceasta-i
Ține pe toți în cătușe, și mult se trudes, sălbaticii, zilnic,
Brațul cumplit de vîrtos încordînd, însă iar și iarăși lipsiți de
Roade, ca negrelor Furii, așa le rămîne bieților truda.
Pînă cînd sufletul omului iar va țîșni, trezit dintr-un vis
de spaimă,

Tinăr, voios, și respirul cel plin de extaz al dragostei iarăși,
Ca mai demult la-nfloriții copii ai Heladei, blînd adia-va
Și-n vremea noastră de azi, iar deasupra liberei frunți
Spiritul, cel de departe venit, al Naturii iarăși sufla-va
Hălăduind printre noi, ca un Zeu scînteind în norul de aur.
Ah ! pentru ce zăbovești ? cînd chiar azi cei născuți de Zei,
singuratici,

Încă mai stau locuind, o, ce zi ! în adîncul lumii, acolo
Jos, pe tărîmul cu umbre, în timp ce o primăvară eternă
Nelăudată mijește discret peste creștetul celor ce dorm ?
Ah ! însă nu mult dura-va ! s-aud răsunînd în zări depărtate
Coruri de mari sărbători peste munți și ecouri vaste de
codri,

Inima-n tineri zvîcnește măreț, al mulțimii suflet o leagă,
Trainic unit, într-un cîntec mai liber, spre slava Zeului care
Stă pe-nălțimi, însă căruia sacre-i sînt și văile țării ;
Căci acolo, pe unde aleargă vioi cu vigoare tînără fluviul
Peste cîmpii înflorite, și unde pe șesuri pline de soare
Grîul cel nobil se coace și roadele-n pomi, acolo în ziua
Sfîntă pioșii se-ncing cu cununi și pe dealu-nalt strălucește,

Ca o-ncăpere a omului, sala cerească a bucuriei.
Pentru că plină de tîlcul divin este orice viață acuma.
Desăvîrșirea copiilor tăi, ca pe vremuri, sfîntă Natură !
O urmărești pretutindeni, și-așa, cum din munți izvoarele
curg, din
Tine ies haruri mereu înflorind al mulțimii suflet în mugur.
O, bucurii-ale-Atenei ! atunci, voi, mărește fapte-ale
Spartei !

Tu, primăvară a Greciei vechi ! cînd veni-va toamna,
a noastră,
Cînd, pînguite de dragoste, voi, ale vremii spirite toate !
Fi-veți din nou printre noi ! și curînd împlinirea anului
iat-o !

Țină-vă-n loc sărbătoarea atunci și pe voi, o, zile trecute !
Vadă poporul Helada din nou, și plîngînd, rostind mulțumire
Ziua triumfului fie atunci îmblînzită prin amintire !

Însă-nfloriți pînă-atunci, înfloriți, pînă ce rodul nostru
va-ncepe,
Netulburate-nfloriți voi, grădini ale Ioniei ! voi ce-nverziți
Azi pe ruinele-Atenei, ascundeți privitoarei zile tristețea !
Codri de lauri ! așterneți cununi cu frunziș etern pe colina
Morților voștri de jur împrejur, Marathonul, unde flăcări
Voștri-au murit triumfînd, și acolo pe cîmpuri la Cheroneea,
Unde-aleargă cu arcele-n mîini ultimii fii ai Atenei,
Ziua rușinii spălînd, de pe munți, de 'acolo-n văile luptei,
Zilnic din munți către văi tînguți-vă, cîntul Ursitei
Sus, de pe culmile Oetei cîntați, călătoare ape la vale !
Tu, însă, Nemuritorule ! chiar dacă nu te laudă încă
Cîntecul grecilor, ca mai demult, din talaz, Stăpîne al mării !
Sună, mai sună-mi în suflet ades, încît ager spiritul meu
Fără de teamă, pe valuri plutind, se-ncerce, ah ! fericirea
Pură a celor puternici, și-apoi să-nțeleagă limbajul divin,
Trecerea și devenirea ; iar cînd hămesitul timp, fără milă,
Creștetul meu apuca-va și cînd rătăcirea, grijile zilei
Vor clătina muritorul meu trai aici printre cei muritori,
Tu amintește-mi, o, Tată ! atunci de tăcerea apelor tale !

ADORMIȚII

În fugarnica zi petreceam și creșteam împreună cu-ai mei,
Unul după altul au fugit de mine, au adormit.
Dar voi, Adormiților, în inima mea sînteți treji,
În sufletul meu înrudit stă chipul vostru fugar.
Și trăiți acolo mai viu, unde-a zeiescului spirit
Bucurie pe toți cei bătrîni și cei morți îi face iar tineri.

LUI LANDAUER

Fii fericit ! norocul ti-a surîs.
Căci ai un suflet credincios şi mare ;
Să fii amic amicilor ți-e scris.
Ți-o spunem astăzi la serbare.

Şi fericiți sînt cei ce-și strîng
Din calm, iubire şi belşug tezaur ;
Atîtea vieți, în foc sau ger, se frîng,
Tu stai în miezul lor de aur.

Sclipește-n soare-așezămîntul tău,
Se coc la soare vile pe coastă ;
Păzindu-ți bunurile toate,-un zeu
Pe pragul tău, senin, adastă.

Copil şi mamă stau pe lingă soț ;
Cum nori de aur codrii încunună,
Voi, fericiți, voi, umbre dragi, cu toți
În juru-i rîdeți împreună.

O, fiți cu el ! Ades vuind pornesc
Vânturi și nori, și zarea o frământă ;
Dar astăzi inimile se-odihnesc
Trudite, cu-amintirea sfintă.

Iată ! de griji vorbim rîzînd acum ;
Ca negrul vin, și cîntul grav ne-mbată ;
Serbarea-i gata, toate-și văd de drum
În lumea-aceasta strîmtoară.

VÎRSTELE VIETII

Voi, cetăți ale Eufratului !
Voi, străzi din Palmyra !
Voi, păduri de coloane-n cîmpia deșertului,
Ce sînteți astăzi ?
Coroanele voastre,
În timp ce de granița
A tot ce respiră treceți,
De zei, odată cu-aroma de fum, și
Departe, de foc, răpite v-au fost.
Ci eu stau acum sub cutreierul norilor
(Dintre ei, fiecare-și are liniștea lui), sub
Înalta rînduială-a stejarilor, în
Cîmpia căprioarelor, și străine
Îmi apar, și moarte,
Duhurile Preafericiților.

UN COLȚ DIN HARDT

Pădurea se lasă la vale
Și, ca niște muguri, atîrnă
Frunzele toate-nlăuntru ;
Sub ele-nfloarește-un pămînt
Nu cu totul imătur.
Căci tocmai pe-acolo Ulrich
Trecut-a ; și-adesea, pe prag,
O mare ursită stă gata,
La locul acum de prisos.

JUMĂTATEA VIETII

Cu galbene pere-atîrnă,
Și trandafiri sălbatici,
Tărîmul în lac ;
Voi, lebede blînde,
Și bete de săruturi,
Vă răcoriți fruntea-n apa
Ceresc-înțeleaptă.

Vai mie, de unde lua-voi,
La iarnă, florile, și de unde
Strălucirea de soare
Și umbra țărîinii ?
Zidurile stau fără grai
Și reci, iar în vînturi
Pocnesc giruetele.

PRECUM ÎN ZI DE SĂRBĂTOARE...

Precum în zi de sărbătoare, cînd să-și vadă holda
Țăranul pleacă dis-de-dimineată, cînd
Din noaptea caldă răcoroase fulgere căzut-au
Tot timpul, și departe tunetul încă mugește,
Cînd fluviul iar în albie se-ntoarce
Și, proaspătă, întinderea-nverzește,
Și cînd din cer, înviorătoare, ploaia
Stropește aprig via, și sclipind
În soare calm se-nalță arborii pădurii :

Astfel stau ei, în rînduiala vremii bune,
Acei pe care, un maestru singur nu, ci minunat
Omniprezentă, i-a crescut în delicate-mbrățișări,
Puternică, în frumusețe-asemeni zeilor, Natura.
De-aceea, cînd ea pare adormită,-n pragul anului,
În cer ori printre plante sau popoare,
Atît de mult se-ntunecă la chip Poetii ;
Ei singuri par a fi, dar nencetat în presimțire,
Căci și ea presimțind se odihnește.

Ci iată ziua ! Am dorit-o, am văzut cum vine,
Și Sacru, ceea ce-am văzut, cuvîntul fie-mi.

Căci însăși ea, ca timpurile mai bătrână,
Și stăpînind asupra zeilor din Scăpătat și Răsărit,
Natura, azi cu zvon de arme se trezește,
Și din eter, de sus, pînă-n abisuri,
Cu aspre legi, precum de mult, din sfîntul Haos zămislit,
Se simte iarăși
Spiritul atotecreator.

Și precum omului un foc îi pîlpii în ochi
Cînd a întrezărit Sublimul, tot așa
Din nou, din semnele și fapta lumii, astăzi
Un foc se-aprinde-n sufletul Poeților.
Și tot ce-a apărut cîndva, deși abia simțit,
E lămurit acuma,
Și cei ce surîzînd lucrau pămîntul nostru
În chip de sclavi, îți sînt acuma cunoscuți,
Ei, veșnic-viii, forțe ale zeilor.

Ai vrea să-i iscodești ? Sufletul lor adie-n cîntec,
Cînd din pămîntul cald și soarele amiezii
Se naște, și cînd fulgere, cele din cer, și altele,
De mai departe pîrguite-n adîncimea timpurilor,
Și mai bogate-n tilcuri, mai deschise pentru noi,
Plutesc între pămînt și cer și-ntre popoare,
Sînt cugetările ce nasc din spiritul obștesc,
Și mînuite sînt în sufletul poezilor.

Ca, dintr-odată zguduit, și Infinitului
De multă vreme-apropiat, de amintire
Să salte sufletul, să-l bucure, aprins de sfîntul fulger,
Fructul din dragoste, odraslă-a Zeilor și-a oamenilor,
Cîntecul, despre amîndoi adevărînd.
Așa, poezii-o spun, căzut-a, cînd cu ochii
Pe zeu rîvni să-l vadă, fulgerul pe-acoperișele Semelei,
Și ea, mortal atinsă, zămislit-a,
Rod al furtunii, pe divinul Bacchus.

De-aceea beau acum cerescul foc
Fiii țărinii, fără de primejdie.
Ci nouă, în furtunile lui Dumnezeu ni-e hărăzit
Poeți ! să stăm cu fruntea sus, descoperită,
Fulgerul Tatălui, chiar el, cu mîna noastră
Să-l apucăm, și-apoi ascunsă-n cîntec
Poporului cereasca-ofrandă să i-o-ntindem.
Căci numai noi sîntem cu inimile preacurate,
Ca pruncii, avem mîinile fără păcat,

Și clarul, fulgerul ceresc nu ne consumă,
Și-adînc cutremurați, durerile celor mai tari
Luînd asupra-ne, rămînem în furtunile
Înalt-prăbușitoare-ale lui Dumnezeu,
Cînd se apropie, cu inimile totuși neclintite
Vai mie însă ! cînd...

Vai mie !

... ..

La fel grăiesc,

De m-aș apropia, încît să-i pot vedea pe ei, Cereștii,
Ei înșiși, m-ar zvîrli-n adînc, sub cele vii,
Cu falșii preoți, jos, în întuneric, ca să cînt
Prevestitorul cînt al celor bucuroși de-nvățătură.
Acolo

... ..

CÎNTECELE PATRIEI .

LA IZVOARELE DUNĂRII

.....
.....
Căci, așa cum de sus, din sublim acordata orgă,
În sala cea sfântă,
Pur izvorînd din inepuizabile tuburi,
Preludiul, deșteptător, începe odată cu zorii,
Și jur împrejur, din boltă în boltă,
Înviorător, torentul melodic se scurge,
Umple recile umbre-ale casei
De entuziasme,
Și-acum, treaz, înălțîndu-se,
Sărbătorescului soare-i răspunde
Corul obștesc ; așa venit-a
La noi cuvînt de la soare-răsare,
Și iată : la stîncile Parnasului și la Citheron îți aud
Ecoul, tu, Asie, și se-ntoarce
Din Capitoliu, și, brusc, din Alpi la vale

Vine spre noi o străină
Ea, provocatoarea,
Vocea plăzmuitoare de oameni.
Atunci o mirare cuprinde

Sufletul celor atinși, întuneric
Pe ochii celor mai buni se pogoară.
Căci de multe este în stare,
Și val și stîncă și puteri ale focului
Biruie omul prin artă,
Și, îngîmfat, de sabie
Nu se teme, însă rămîne
În fața zeilor, prosternat, cel puternic,

Și-i aproape ca sălbăticiunile care
De tinerețea dulce-mboldite,
Cutreieră munții într-una
Simțindu-și puterile-n trup
În arșița de-amiază. Însă tîrziu,
Cînd coboară, cu jucăușe-adieri,
Lumina cea sfîntă, și cu raze mai reci
Veselul duh împresoară
Fericita țărîină, atunci copleșite, neînvățate
Cu mai-frumosul, în somn treaz ațipesc, înainte ca
Stele să iasă. Noi la fel. Căci multora
Lumina ochilor li-e stinsă de cereștile daruri,

De înduratele, venite nouă din Ionia
Și din Arabia, și sufletele celor apuși
Niciînd bucuratu-s-au
De-nvățatura de preț, de frumoasele cîntece ;
Dar unii vegheau. Și-ades se plimbau,
Mulțumiri printre voi, cetățeni ai orașelor mîndre,
Înspre-arena de-ntrecere, unde cîndva nevăzutul erou
Stătea cu poezii, privea luptătorii, și surîzînd
Lăuda, prealăudatul, copiii-n zăbava lor gravă.
Iubire fără de capăt era și este.
Și despărțiți, desigur, tot mai gîndim
Unii la ceilalți, voi — cei voioși de la Istm,
Și de la Cefis și Taigetos,

Gîndim și la voi, văi ale Caucazului,
O, ce bătrîne sînteți voi, raiuri,
Și la patriarhii și profeții tăi,

Tu, Asie, la puternicii tăi, Mamă !
Ce, netemători de semnele lumii,
Cu cerul pe umeri, și destinul asemeni,
Împlîntați zile de-a rîndul pe munți,
Au înțeles cei dintîi
Să vorbească singuri
Cu Dumnezeu. Acum odihnesc. Ci, dacă voi,
Datori sîntem s-o spunem,
Voi toți, cei Vechi, n-ați spus-o, atunci de unde ?
Te numim, din sacră constrîngere te numim
Natură ! pe tine și, curat, ca din scaldă, apare
Pentru tine tot ce coboară din zei.

E drept, umblăm ca orfanii — aproape ;
Drept e, ca-ntotdeauna ; dar nu mai e grija cea veche ;
Tineri, cu gîndul la copilărie,
Nici ei nu sînt, în casă, străini.
Întreit își duc viața, întocmai
Cum primele-odrasle cerești.
Și nu-n zadar ne-a fost dată
În suflet credința.
Ea, nu numai pe noi, ci și pe coborîtorii din voi,
Lîngă altar îi păstrează, lîngă arma cuvîntului,
Pe care la despărțire, fii ai ursitei,
Moștenire ne-ați lăsat-o, nouă — nepricepuților,

Voi, spirite bune, acolo sînteți și voi,
Și-adesea, cînd pe cîte unu-l învăluie norul cel sfînt,
Ne minunăm și nu găsim tălmăcire.
Voi, însă, cu nectar ne-nmiresmați răsuflarea,

Și-atunci jubilăm și ades cugetarea
Ne-nșfacă, dar dacă-l iubiți fără măsură pe vreunul,
Pînă n-ajunge-ntre voi, el astîmpăr nu are.
De aceea, Bunilor ! impresurați-mă-ncet,
Ca să pot dăinui, căci multe-ar mai fi de cîntat,
Dar acum, iată : se-ncheie, fericit suspinînd,
Ca o legendă de dragoste,
Cîntecul meu, și-ntocmai așa
Mi s-a depănat, cu-mbujorare, paloare,
De la-nceput. Dar așa se deapănă toate.

CALĂTORIA

Fericită Suabie, Mumă a mea,
O, tu, întru totul asemeni Lombardei
Mai luminoase, surorii de dincolo,
De-o sută de pîraie cutreierată !
Cu arbori destui, alb înflorind și roșcat,
Și mai sumbri, sălbatici, cu frunzare de-un verde adînc,
Și cu Alpîi helvetici ce-n lanț îți fac umbră,
Învecinato ; căci lîngă vatra străbună
Locuiești, și auzi înlăuntru
Cum susură șipotu-n cupe de jertfă
Argintii, picurat
De purele mîini, cînd atinsă

De razele calde
Gheața-n cristale și, răsturnat
De lumina ce blind îmboldește,
Piscul cel nins inundă pămîntul
Cu apă mai curată ca toate. Ție, de-aceea,
Ți-e innăscută credința. Cu greu își preschimbă
Cel învecinat cu obîrșia, locul.
Și odraslele tale, orașele,

La marea cu neguratice zări,
La pășunile de pe Neckar, la Rin,
Toate socotesc că niciunde
Mai bine nu se poate trăi.

Eu însă vreau Caucazul !
Căci auzit-am cuvînt
Chiar azi în văzduhuri :
Liberi, ca rîndunelele, sînt poeții.
Și-ncredințat am fost, în anii mai tineri
De altfel, că-n vremea străveche,
Părinții, germanica stirpe, demult
Atrași de-ale Dunării unde,
Cu copiii soarelui, acolo
Într-o văratică zi, cînd aceștia
Iscodeau umbra lor, s-au întîlnit
Împreună la Marea cea Neagră,
Și acesteia nu în zadar
I s-a zis Bucuroasa-de-oaspeți.

Căci privindu-se mai întîi
Ceilalți s-au apropiat primii ; și-ai noștri, apoi,
S-au așezat curioși sub măslin.
Dar cînd vestmintele lor s-au atins,
Și nici unul n-a putut să-nțeleagă
Graiul celuiilalt, poate că
Vrajbă s-ar fi iscat, dacă din ramuri
N-ar fi picurat blîndă răcoarea
Ce-adesea așterne-un surîs
Pe chipul războinicilor ; și-o bucată de vreme
S-au privit liniștiți, întinzîndu-și apoi
Mîinile cu iubire. Și nu peste mult

Schimb de arme-au făcut, și de toate
Bunurile plăcute, ale casei,

Și legămînt au schimbat, și nimica
Nu și-au dorit în zadar fericirii părinți
La ospățul de nuntă-al copiilor.
Căci din logodna cea sfîntă
A crescut, mai frumoasă
Ca tot ceea ce înainte și după
Numitu-s-a om, o stirpe. Dar unde
Sălășluiți voi, unde, rude iubite,
Ca să reînnoim legămîntul
Gîndind la scumpii strămoși ?

Acolo, pe țărmuri, sub arborii
Ioniei, în valea Kaystrului,
Unde cocorii, voioși în văzduhuri,
Împresurați sînt în zare de-amurgitele piscuri,
Acolo poposit-ați și voi, Preafrumoșilor !
Cultivînd insulele-ncununute cu vii,
Răsunînd de cîntări ; iar alții trăiau
Pe Taiget, pe lăudatul Himettos,
Și-aceștia-nfloriră cei de pe urmă ; și
De la izvorul Parnasului pînă-n torentele
De limpede aur ale lui Tmolos sunau
Nentreruptele imnuri ; încît foșneau pe atunci
Pădurile sfînte, și laolaltă
Lirele toate
Atinse de blîndețe cerească.

O, țară a lui Homer !
Sub înfocatul cireș, sau cînd
De tine trimise în vie,-mi
Înverzesc tinere piersici,
Și rîndunica vine din depărtări și-ndelung povestind
Își face cuibul sub streășină, în
Zile de mai, și de-asemeni sub stele,
O, Ionia, la tine gîndesc. Însă oamenilor

Le place clipa de față. De aceea
Venit-am, Insule, să vă văd, și pe voi,
Guri de fluvii, bolți scufundate-ale lui Thetis,
Codri, și nouri, pe voi, plutind peste Ida !

Dar nu năzuiesc să rămîn.
Încrîncenată și greu de cucerit e
Zăvorîta Mumă, din care-am purces.
Iar unul din copiii ei, Rinul,
Cu sila dorit-a să-i cadă la sîn, și-a pornit,
Respîsul, cine știe-ncotro, peste zare.
Dar eu n-am vrut în felul acesta să plec,
De la ea, ci numai, spre-a vă pofti,
Elenice Grații, trecut-am,
Fiice-ale Cerului, pe la voi,
Ca, de nu vă va fi drumul prea lung,
Să veniți la noi, Minunatelor !

Cînd gingaș adia-vor zefirii,
Și nouă, multrăbdătorilor, zorii
Iubitoare săgeți vor trimite,
Și nouri ușori înflori-vor
Pe ochii noștri sfioși,
Atunci o să zicem — cum de-ați venit,
Voi, Charitelor, la sălbatici ?
Dar minunate sînt
Slujitoarele Cerului,
Ca tot ceea ce Zeii-odrălesc.
Se topește ca-n vis, dacă vrei
Să-l dobîndești cu viclenie, și pedepsește
Cumplit pe cei ce-ar dori să-i fie asemeni.
Adeseori i se pogoară celui
Cu gîndul abia-nfiripat.

RINUL

Lui Isaak von Sinclair

Sedeam în umbră iedea, la poarta
Pădurii, tocmai cînd amiaza aurie
Izvorul cercetînd, se cobora
În văi de pe-ale Alpilor trepte
Care, de Zei zidite,
Cetate a Cereștilor le socoteam,
După străvechi povești, în care însă
În taină încă multe lucruri se aleg
Și-ajung la oameni ; de acolo
Un glas al Sorții mă izbi,
Surprinzător, pentru că-abia
După ce-n caldă umbră
Îmi povestise multe,
Sufletul meu înspre Italia se avîntase
Și mai departe către coastele Moreei.

Acuma însă, îngrădit de munți,
Adînc sub piscurile argintii
Și sub un verde plin de voieșie,
Acolo unde codrii-nfiorați
Și steiurile una peste alta
Privesc în jos spre el, zile de-a rîndul, .

Acolo-n rece-abis am auzit
Cerșindu-și mîntuirea tînărul ;
Se auzea cum spumegă
Și-o-nvinuie pe muma lui Țărîna,
Ca și pe Tunătorul, ce-l născuse ;
Îl ascultau înduioșați părinții,
Dar muritorii se fereau de locu-acela,
Căci era groaznică, în întuneric,
Cînd se rostogolea în lanțuri,
Turbarea semizeului.

A fluviului mai nobil între toate
Era, a Rinului, cel liber zămislit,
Și altceva sperase el, cînd sus, de frații săi,
De Tessin și Rhodan, se despărțise,
Voind să hoinărească și, nerăbdător,
Sufletul său regesc îl împingea
Spre Asia. Dar fără nici un rost
E oricare dorință-n fața Sortîi.
Mai orbi cu toții însă
Sunt fiii Zeilor. Căci omul își cunoaște
Lăcașul, și-animalului i-e dat
Un loc de vizuină, dar aceia
Poartă în sufletul lor nencercat
Greșala de-a nu ști-ncotro s-o ia.

Enigmă e orice țîșnire pură. Cîntul însuși
Abia e-n stare s-o dezvăluie. Căci
Precum ai început, așa vei și rămîne,
Oricît s-ar strădui necesitatea
Și educația ! însă mai mult ca ele
E-n stare nașterea,
Și raza de lumină care
Îl nimerește pe cel nou-născut.
Dar unde e acela

Care să fie liber viața-ntreagă
Și numai pofta inimii să-și împlinească,
Din norocoase piscuri,
Asemeni Rinului,
Și dintr-un pîntece atît de sfînt
Ferice-zămislit, ca el ?

De-aceea vorba lui este un chiot.
Nu-i place să scîncească lui,
Ca altor prunci, în scutece,
Acolo unde-ntîia oară malurile
I se strecoară-alături, strîmbele,
Și-nfășurîndu-l lacome
Ar vrea, pe el, necugetatul,
Să-l prindă-n dinții lor, și poate chiar
Să nu-l mai lase, el rîzînd
Sfîșie viperele și se-aruncă-n jos
Cu prada, și dacă-n această grabă
Unul mai mare nu l-ar împlînzi,
Spre-a-l ajuta să crească, el ar spinteca
Pămîntul, ca săgeata, și vrăjite ar goni
Pădurile în urma lui, în timp ce munții s-ar surpa.

Însă un zeu copiilor săi cruță
Sărmana viață, și zîmbește
Cînd avîntat, însă strunit
De Alpii sfinți, rîul stîrnește pizma
Șuvoaielor din adîncime.
Și-apoi, într-o atare forjă
Se făurește tot ce e curat,
Și ce frumos apare, mai tîrziu,
După ce-a părăsit în zare munții,
Agale colindînd germane plaiuri
Se liniștește, își ogoaie-avîntul
Cu fapte bune, țarina cultivă,

El, Rinul tată, și copiii și-i hrănește-n
Orașele pe care le-a întemeiat.

Dar de uitat nicidec nu uită, nicidec.
Căci mai curînd s-ar prăbuși în pulberi locuința,
Și legiuirile, iar ziua omului ar deveni
O umbră-nșelătoare, decît să-și ia îngăduința
Unul ca el să-și uite-obîrșia
Și glasul inocent al tinereții.
Cine-a fost oare cel dintîi
Care-a stricat fuiioarele iubirii
Făcînd frînghii din ele ?
Căci aroganții-atunci au ris
Chiar de dreptatea lor
Și nendoios de flacăra divină, atîunci abia
Disprețuind cărările lumești
Ei au ales temeritatea
Și-asemeni Zeilor au năzuit să fie.

Dar Zeilor le-ajunge nemurirea lor,
Și dacă ei, Cereștii,
Duc lipsă de vreun lucru,
Aceia sînt chiar oamenii, eroii
Și ceilalți muritori. Pentru că ei, Preafericiții,
Nu au în sinea lor nici o simțire,
Trebuie dar, de ni se-ngăduie
S-o spunem, ca în numele Celor de sus
Altcineva participînd să simtă,
De-acesta au nevoie ; însă legea lor
Spune că propria sa casă
O va surpa și dîșmani își va face
Din ce-a iubit mai mult, și tată și copil
O să îngroape sub molozuri
Acela ce tînjește-a fi ca ei și
Nu vrea s-accepte neasemănarea, exaltatul.

De-aceea fericit e cel ce află
O Soartă bine cumpănită,
Astfel ca amintirea rătăcirilor
Și-a suferințelor, cea dulce,
Să-l legene pe malul liniștit,
Astfel ca de aici pînă departe bucuros
Să-și plimbe ochii pînă la fruntariile
Pe care Dumnezeu, la naștere,
I le-a trasat pentru ședere.
Atunci s-alină el, în fericită mărginire,
Căci tot ce-a năzuit,
Divina tihnă, nesilită, de la sine
Îl înconjoară, surîzînd
Acum, cînd îndrăznețul se-odihnește.

Cuget la semizei acum,
Și se cuvine să-i cunosc pe scumpii mei,
Pentru că-adecea viața lor
Sufletul plin de doruri mi-a mișcat.
Însă pe cel căruia, precum ție, Rousseau,
Un suflet de nenvins i-a fost menit,
Îndelungat-statornic,
Și-un simț ce nu greșește
Și-un dulce dar al ascultării, și vorbirii,
Încît din sacră plinătate,
Ca Zeul vinului, divin-dementă să răsune,
Și fără lege, limba celor mai neprihăniți,
Inteligibilă doar bunilor, însă pe drept
Lovindu-i cu orbire pe indiferenți, pe robii
Pingăritori — cum să-l numesc pe-acel străin ?

Fiii Țărîinii-sînt, ca muma lor,
Atoateiubitori, de-aceea și primesc
Fără de trudă, fericiții, totul.
De-aceea-l și surprinde

Pe muritor, și-l înspăimintă
Gîndul la cerul nalt pe care
Cu brațe-ndrăgostite
Și l-a îngrămădit pe umeri,
Și la povara bucuriei ;
Adeseori atunci lui i se pare că supremul bine,
Aproape dat uitării,
Ar fi acolo unde raza nu pătrunde,
În umbră de pădure,
Pe țărm la Bieler, în iarbă proaspătă,
Unde, sărac și fără griji, ca-ncepătorii,
De la privighetori să-nvețe sunetele.

Și minunat e să te-nalți apoi din somnul sfînt,
Și deșteptîndu-te, din răcoreala
De codru, în amurg
Să treci într-o lumină mai domoală,
Cînd cel care zidit-a munții
Și-a desenat potecă pentru fluvii,
După ce surîzînd a cîrmuit
Iureșul vieții omenеști
Cu-o scurtă răsufulare, ca-ntr-o pînză
De vas, cu adierea sa,
El însuși se-odihnește, și-acum înspre elevă,
Plăsmuitorul, binеle considerînd
Mai mult ca răul,
Înspre Țărîna cea de azi își pleacă ziua. —

Atunci sărbătoresc și Zei și oameni nunta,
Sărbătoresc cei vii cu toții,
Și împăcată
Rămîne-o vreme Soarta.
Fugarii-și caută-adăpostul
Și curajoșii trag la dulce somn,
Îndrăgostiții însă
Rămîn ce-au fost, ei sînt acasă

Acolo unde florile se bucură
De-arșița nevătămătoare și prin arbori negri
Un duh adie, însă nempăcații
Se schimbă-ntr-una, se grăbesc
Să-și strângă mîinile
Mai înainte ca lumina binevoitoare
Să se-ncovoie și să cadă noaptea.

Dar unora le trece repede
Aceasta, alții o păstrează
Un timp îndelungat.
Zei cei veșnici sînt mereu
De viață plini ; pînă la moarte
Un om e-n stare totuși să păstreze
Chiar în memorie supremul bine,
Și-apoi atinge culmea lui.
Dar fiecare cu măsura sa.
Căci greu e de purtat
Nefericirea ; însă și mai grea e fericirea.
Un înțelept însă ar izbuti
De la amiază pînă-n miez de noapte
Și pînă la ivirea zorilor
Să se păstreze treaz la masa plină.

Fie ca ție, pe cărarea blîndă de sub brazi sau
La umbră de stejari, investmîntat
În zale, dragă Sinclair ! să ți se-arate Domnul,
Sau poate-n nori ; tu îl cunoști, căci tu cunoști
Puterea binelui, și nu ți-e niciodată
Ascuns surîsul celui ce domnește,
În timpul zilei, cînd
Febrile par și-nlănțuite
Suflările, sau chiar și noaptea
Cînd toate sînt amestecate-n
Dezordine și iarăși se întoarce
Străvechea devălmășie.

GERMANIA

Nu ei, preafericicii, care-au apărut,
Divine chipuri din străvechea țară,
Pe ei nu mi-e îngăduit să-i chem, cînd însă
Voi, ape ale Patriei, jelește-acum
Cu voi iubirea inimii, ce altceva
Dorește ea, în sacru-i plîns ? Căci plină
De așteptare se întinde țara,
Și coborît, ca-n zile de arșiță,
Se tot boltește astăzi peste noi,
O, doritorilor, un cer de presimțiri.
El este plin de promisiuni, și-mi pare
Că-amînință, dar vreau să fiu cu el,
Să nu-mi las sufletul să-alerge îndărăt
La voi, trecuții, ce-mi sînteți prea dragi.
Căci mă-nspăimînt privind frumosul chip
Al vostru, parc-ar fi aievea, căci mortal e,
Și să trezești pe morți nu sê cuvine.

Zei dispăruți ! și voi, voi cei de azi, pe vremuri
Mult mai curați, voi vă trăirăți timpul !
Nu vreau să neg nimic, nici să cerșesc.
Cînd s-a-mplinit, chiar ziua se înclină,

Lovit e poate preotul întâi, însă apoi
Urmează cel iubit, și templul, chipul, datina,
În țara sumbră, și nimic nu se mai vede.
Doar, ca din candela mormîntului, un fum
De aur, se înalță-atunci Legenda
Spre alt tărîm, și parc-o negură ni se așează
Nouă, necredincioșilor, pe frunte,
Și nimeni nu pricepe ce se-ntîmplă. Simți
Doar umbra celor care au trăit,
Străbunii tăi, cum cercetează iar pămîntul,
Căci ne-mboldesc cei care trebuie să vie,
Iar sfînta ceată-a semizeilor mai mult
Nu zăbovește-n slăvile albastre.

Căci, pentru ei lucrat, ca un preludiu
Al unor vremi mai aspre,-a și-nflorit
Ogorul, darul pregătît de jertfă,
Iar văile și fluviile sînt
Deschise larg în jur de munți profetici,
Să poată omul să privească pînă-n Răsărit
Și multe prefaceri de-acolo să-l miște.
Din slavă însă cade
Icoana credincioasă, și din ea roiesc
Nenumărate vorbele divine,
Și sună-ntr-o lăuntrică dumbravă.
Și vulturul ce vine de la Ind,
Zburînd peste înzăpezitele-nălțimi
Ale Parnasului, pe culmile de jertfă
Ale Italiei, și caută bogată pradă
Părintelui, nu ca odinioară, mai deprind la zbor
Bătrînul, chiuind străbate
La urmă Alpîi și zărește felurite țări.

Pe preoteasă, fiica mai tăcută-a Zeului,
Pe ea, care-n adîncă simplitate tace
Neîncetat, pe ea o caută, care privea cu ochii uimiți,

De parcă, nu demult, n-ar fi simțit
Cum îi vestea furtuna moartea peste creștet ;
Copila presimțea ceva mai bun,
Și cerul însuși s-a mirat nespus atunci
Că cineva puternic în credință, cum e ea,
Plina-de-har, este stăpînă peste-nalturi ;
De-aceea i-a trimis un sol, ce repede recunoscînd-o,
Zîmbi gîndind așa : Pe tine trebuie,
O, neclintito ! să te-ncerc cu alt cuvînt.
Și-atunci strigă puternic tînărul
Privind înspre Germania :
„Tu ești aleasă,
Atoateiubitoareo, și-ntărită
Să poți purta o fericire grea ;

Încă de cînd ascunsă în pădure și-ntre maci în floare
De-o dulce ațipeală plini, tu, beată, nu m-ai
Băgat în seamă, încă mai demult,
Nainte ca și alții mai mărunți să-ți simtă
Mîndria de fecioară, și să se mire, a cui erai, de unde,
Dar însăși nu știai. Eu ți-am recunoscut virtutea,
Și tainic, pe la prînz, cînd tu visai, un semn
De prietenie, la plecare, ți-am lăsat,
A gurii floare, și-ai vorbit însingurată.
Dar și belșug de aurite vorbe ai trimis,
• Preafericito ! cu fluviile, care izvorăsc mereu
Pe toate plaiurile. Căci aproape ca și sfintei,
Ca Mumei lucrurilor toate,
Cîndva numită Tainica, de oameni,
Așa și ție de chin și iubire,
Și presimțiri ți-e greu
Și plin de pace sînul.

O, soarbe adierea zorilor,
Pînă te vei deschide,
Și nume dă la tot ce vezi cu ochii,

Căci nu mai poate să rămînă taină
Inexprimatul,
După ce-atîta vreme-a fost ascuns ;
Căci muritorilor sfiala li se cade,
Și-așa vorbind aproape toată vremea,
De-asemeni înțelept e, despre Zei.
Ci-acolo unde mai bogat decît izvorul pur
E aurul și gravă supărarea cerului,
Trebuie ca-ntre zi și noapte
Odată ceva-adevărat să se arate.
De trei ori circumscrie-l,
Dar nerostit, precum și e,
Nevinovato, trebuie să rămînă.

O, cheamă-ți, fiică-a țarinei preasfinte,
Odată Muma. Apele vor susura pe stînci
Și furtuna în codru, iar la numele ei
Uitații Zei ai vremii vechi vor răsuna.
Totul e altfel, și pe drept strălucește, grăiește
Chiar viitorul îmbucurător din zări.
Dar în inima vremii
Trăiește cerul în pace
Cu țara virginală,
Și, bucuros, spre-amintire,
Ei, cei fără grijă, primesc
Găzduire la cei fără grijă,
La sărbătorile tale,
Germanie, tu, preoteasă,
Și fără-apărare dai sfat
La regi și popoare.“

SĂRBĂTOAREA PĂCII

Rog a se citi cu bunăvoință această pagină. În felul acesta va fi inteligibilă, și de loc supărătoare. Totuși, dacă unii vor socoti această limbă prea puțin convențională, trebuie să le fac o mărturisire : nu pot altfel. Și pe urmă, într-o zi frumoasă se pot auzi cîntece felurite, iar natura, din care se nasc, le acceptă pe toate.

Autorul se gîndește să înfățișeze publicului o întreagă culegere de asemenea pagini, iar aceasta să fie doar o primă încercare.

De cerești, liniștit sunătoare,
Pașnice zvonuri e plină
Și-aerisită sala zidită din vremuri bătrîne,
Lăcaș fericit ; împrejurul covoarelor verzi
Nor de bucurie respiră, și pînă departe se-nșiruie
Strălucind de pîrguite roade și cupe de aur
De-o parte și de alta
Pe cîmpia netedă mesele,
Căci venind de departe
S-au vestit aici,
La ceasul de seară, scumpi oaspeți.

Și cu ochiul cețos mi se pare că-l văd,
Cum suride după truda sălbatică-a zilei,
Pe însuși domnul serbării.
Și chiar dacă tu, bucuros, îți renegi străinătatea,
Și ca istovit de lungă, eroica luptă,
Cu ochiul plecat, uitat, într-o umbră ușoară,
În chip de prieten apari, pretutindeni știut,
Măreția ta totuși ne-ncovoiaie genunchii, nimic
În fața ta, un lucru doar știu : muritor nu ești.
Multe-ar putea tilcui înțelepții ; dar unde
Un zeu se ivește,
Limpezimea totuși e alta.

Dar nu de astăzi, nici ne-vestit este el ;
Și cel care nu s-a temut nici de foc, nici de apă
Nu e mirat, în tăcerea lăsată, acum, nu-n zadar, că aici
Nicăieri nu se vede stăpânire de duhuri și oameni.
În fapt, abia acum aud ei lucrarea
De mult pregătită, din zori pînă-n seară,
Căci gigantic vuieste, dispărînd în adîncuri,
Ecoul tunătorului, milenara furtună,
Ca să doarmă pe jos, învelită în sunetul păcii.
Dar voi, și mai scumpe acum, voi, zile de inocență,
Voi aduceți și azi sărbătoarea, iubitelor ! floare
Înaltă-mprejur spiritul, seară de seară,-n această tăcere ;
Și sfat sînt silit să vă dau, o ! prieteni !
Chiar dacă pletele voastre
Sînt argintii :
Îngrijiți de cununi și ospăț, ca și tinerii fără de moarte.

Și pe mulți aș vrea să-i poftesc, însă tu,
Cu severă iubire înclinat către oameni,
Acolo, sub un palmier sirian,
Nu departe de oraș, bucuros adăstai la fîntină ;
Lanul de griu foșnea împrejur, răcori adiau
Din umbra muntelui sacru,

Și, prieteni iubiți, credincioșii nori
Te umbreau, ca temerară și sfântă,
Prin blîndul pustiu, o, tinere ! raza ta s-ajungă la oameni !
Ah ! dar și mai sumbru te-acoperea, în miezul rostirii,
Cu decizie-amarnică, ucigașa Ursită. Nespus de iute
Trecător e divinul ; dar nu și zadarnic ;

Căci mereu cruțător și atent la măsură atinge
Numai o clipă locuințele omului
Zeul, subit ; însă cînd ? nimeni nu știe.
Îngăduit e, pe urmă, și neobrăzării să treacă,
Și sălbatic trebuie să vină, la locul cel sacru,
De la capăt de lume, și pipăind grosolan își încearcă
deșertăciunea,

Și astfel întîlnește Ursita, însă mulțamul
Niciînd nu urmează de-ndată cerescului dar ;
Adînc cercetînd o poți înțelege.
Și iarăși, dacă nu ne-ar cruța Dătătorul,
Demult binecuvîntarea pe vatră
Ar mistui virful și temelia.

Totuși multe-am primit din
Cele divine. Dăruite ne-au fost
Flacăra-n mină, și țărnul și undele mării,
Chiar mai mult, căci omeneste ne sînt
Apropiate aceste străine stihii.
Iar stelele-nvață, în fața ochilor stînd,
Dar asemenea lor nu ești niciodată.
Încă Celui-viu-întru-toate, ce dă
Bucurie multă și cîntec,
Numai Unul fiu îi rămîne, putere a păcii,
Și-l recunoaștem acum,
Acum, cînd recunoaștem pe Tatăl
Și, Stîlp al sărbătorilor,
Înaltul Spirit
În lume, la oameni pogoară.

Căci demult era, ca să fie vremilor domn, acela, prea mare,
Și cîmpul său era fără margini, dar cînd l-a gătat ?
Odată însă un zeu poate să-și aleagă chiar muncile zilei,
Ca muritorii, și să-mpartă soarta cu ei.
E legea Sorții, să fie-ndurată de toți,
Ca, atunci cînd revine tăcerea, să devină și grai.
Dar unde lucrează și spiritul, noi înșine sîntem, certîndu-ne
Ce-ar fi mai-binele. Astfel, mi se pare mai bine
Ca, atunci cînd meșterul își încheie icoana,
Și nîmbat de ea el însuși iese din atelier,
Zeu mut al vremii și singur lege-a iubirii,
Ea, frumos cumpănind, să domnească de-aici pînă-n ceruri.

Din zori și pînă acuma, de cînd
O singură convorbire sîntem și-auzim unul de altul,
Omul multe-a-ndurat ; dar curînd vom fi cîntec.
Iar imaginea lumii, desfășurată de marele Spirit,
Ca semn ne stă înainte, că între el și ceilalți
Legămînt e, între el și alte puteri.
Nu numai el, Nenăscuții, cei veșnici, ou toții
Se pot cunoaște-ntru-aceasta, cum așijderi în plante
Muma Țărîna se cunoaște pe sine, și lumina și aerul.
Dar pînă la urmă vouă, preasfinte Puteri, vă rămîne
Semnul iubirii, dovada,
Că încă sînteți, sărbătoarea,

Culegătoare-a-toți, în care Cereștii se-arată
Nu în minuni, nici nevăzuți în cutremur,
Ci-n care prin cînt primitor laolaltă,
În coruri prezenți, un sacru număr
Al Preafericiților se-mplinește
În oricare chip ; căci de-aceea te-am chemat
La ospățul acesta, ce-așteaptă,
Pe tine, cel neuitat, la căderea serii,
Pe tine, o ! tinere, ca domn al sărbătorii ; și nu

Se va duce să-și vadă de somn neamul nostru
Cîtă vreme voi, Proorociții,
Voi, Nemuritorii, nu veți intra-n casa noastră,
Să ne vorbiți despre ceruri.

Zefiri abia adiind
Vă vestesc,
V-anunță valea în aburi,
Și pămîntul încă bubuind a furtună,
Iar speranța-mbujorează obrajii,
Și-n pragul casei
Sed mamă și copil
Și privesc pacea,
Și puțini pâr să moară,
Un presimț strînge sufletul,
Trimis de lumina de aur,
O făgăduială-i oprește pe cei mai bătrîni.

Da, aromele vieții
Sînt aduse de sus, și chiar
Trimise, ostenelele,
Căci acum totul place,
Dar mai ales cele simple,
Căci îndelung-căutatul
Rodul de aur,
Căzut din trunchiul bătrîn
De zguduirea furtunii,
Dar apoi, fără-seamăn-iubit, de sfînta ursită
Însăși cu gingașe arme-apărat,
E chipul divinului.

Ca leoaica te-ai tînguit,
O, Mamă, cînd tu,
Natură, ți-ai pierdut fiii.

Căci, Preaiubitoareo ! ți i-a furat
Dușmanul tău, acela pe care aproape
Ca pe-un fiu l-ai primit,
Cînd ai însoțit satirii cu Zeii.
Astfel multe-ai zidit
Și multe ai îngropat,
Căci tot ce, Atotputernico, tu
Ai scos înaintea vremii-n lumină
Te urăște pe tine.
Acum o știi, acum nu mai faci ;
Căci bucuros zace în nesimțire,
Pînă la coacere, fioros-harnicul în adîncime.

PATMOS

Contelui de Homburg

Aproape
Și greu de înșăcat e Zeul.
Dar unde-i primejdie, sporește
Și mîntuirea.
În beznă locuiesc
Vulturii și fără frică umblă
Copiii Alpilor peste prăpăstii
Pe șubrede podețe.
De aceea, cînd grămădite-mprejur
Stau piscurile vremii, iar cei care-și sînt dragi
Locuiesc aproape, dar obosind
Între munți depărtați,
Dă-ne apa cea nencepută,
Dă-ne, o ! aripi, în credință curată
Să trecem și să venim înapoi.

Așa grăiam, cînd mai iute
Decît bănuiam, și mai departe,
Unde nicicînd nu visasem s-ajung,
Un geniu mă răpi
Din propria mea casă. Abia licăreau,
În timp ce mergeam,

Pădurea umbroasă
Și dornicele fluvii ale țării ;
Nu mai umblasem pe aceste meleaguri ;
Însă curînd, în proaspătă strălucire,
Tainică
În fum auriu, înflori
Țîșnind dintr-odată
Cu pași de soare,
Din mii de piscuri aromind,

Asia, și orbit căutam acum
Ceva cunoscut, căci nedeprins eram, iată !
Cu-aceste vaste făgașuri pe care
Coborînd de pe Tmolos
Curge-n aur împodobitul Pactol
Și se-naltă Taurus și Messogis,
Și grădina cotropită de flori ;
Un foc liniștit, însă,-n lumină,
Înflorește sus argintia zăpadă
Și, martor al vieții fără de moarte,
Pe inaccesibile piscuri se cațără
Iedera veche, și susținute
De vii coloane, de cedri și lauri, se ridică
Sărbătoreștile
Palate zidite de zei.

La porțile Asiei spumegă însă
Dintr-o parte într-alta
Pe-ntinsul nesigur al mării
Destule căi neumbrite,
Dar corăbierul cunoaște insulele.
Și-ntrucît auzisem
Că una din ele, prin preajmă, ar fi
Patmos,
Nespus de mult am dorit
Să m-abat pe la ea, și acolo

De grota-ntunecată să m-apropii.
Căci nu ca Ciprul
Mișunînd de izvoare, sau
Ca oricare alta
Se-nalță-n glorie Patmos,

Dar primitoare totuși
În sălașu-i sărac
E insula,
Iar dacă vreodată
În naufragiu sau tînguindu-se
După țară
Ori prietenii morți,
Vreun străin o atinge,
Bucuros îl ascultă, ea și odraslele ei,
Vocile-aprinsei dumbrăvi,
Iar cînd nisipul se năruie și se despică
Netezimea apelor, i se supun
Sunetele, și răsfrînte cu drag
Răspund la jalea bărbatului. Așa-l ocroti ea,
Cîndva, pe-ndrăgitul de zei,
Pe proorocul, care-n fericita-i tinerețe

Umblase cu Fiul
Celui Preaînalt, nedespărțiți, deoarece
Stăpînul tunetului iubea simplitatea
Învățăcelului ; iar acesta, cu de-amănuntul
Deslușise aievea chiar fața Domnului, cînd
Acolo, la vinul de taină, amîndoi
Laolaltă în ceasul cinei șezînd,
-Cu sufletul mare, calm presimțînd, Domnul
I-a vestit moartea și iubirea din urmă, căci nicicînd
Nu-i ajungeau cuvinte să numească
Atunci bunătatea, și să-nsenineze văzînd-o
Minia din lume.
Căci bune sînt toate. Apoi a murit. Și-ar mai fi

Încă multe de spus. Și fu văzut, privind triumfal,
Preafericitul, de prietenii săi pînă la capăt.

Dar apoi, la căderea serii,
Ei se-ntristară, uimiți,
Căci mari hotărîri adunaseră-n cuget
Bărbații, însă iubeau viața și soarele,
Și nu voiau să se despartă
De fața Domnului și
De țară. Întipărită era,
Ca urma focului în fier, aceasta, și-alături
De ei călătorea umbra iubitului.
De aceea le-a trimis el
Spiritul, și clădirea se
Zgudui, și mugiră vijeliile Domnului
Pînă departe tunînd peste
Îngînduratele capete, cînd
Eroii morții, plini de presimțuri, se-adunaseră,

Acum, cînd el, la despărțire.
Încă o dată li s-a vădit.
Cu soarele s-a stins împărăția zilei,
Iar sceptrul, drept-strălucitorul,
El însuși, în divină suferință, l-a sfărmat.
Ci la plinirea vremii trebuia
Să aibă loc întoarcerea. N-ar fi fost bine, mai tîrziu,
Necredincios și brusc să fie întreruptă
Lucrarea oamenilor, și de-atunci
Nemărginită-i bucuria
De-a locui în noaptea iubitoare, de-a păstra
Nezdruncinat, în ochi nevinovați
Abisuri de înțelepciune. Chiar departe,-n munți,
Imaginile vieții înfloresc.

Însă cumplit este că-n lung și-n lat
Fără liman împrăștiat-a Domnul viața.
Căci chiar și chipul prietenilor scumpi

Acuma trebuiau să-l părăsească,
Să plece singuri peste munții din zare
Unde, de două ori recunoscut,
Unul era cerescul duh ; și nu doar proorocie, ci prezent,
Te apuca de plete ;
Cînd, dintr-odată,-n grabă-ndepărtîndu-se,
Domnul privea-napoi,
Iar ei îl conjurau
Să stea pe loc — ca-n funie de aur,
Numind, să țină răul de acum nainte —
Și mîinile spre El și le-ntindeau —

Dar ca să moară chiar acela
De care Frumusețea îndeosebi
Atîrnă, încît înfățișarea Lui
Era minune, și cereștii arătau
Spre El, și ca, în veci enigmă unul altuia,
Să nu mai poată-acum a se cuprinde
Ei, care împreună-n amintire
Hălăduiau, și nu numai nisipul
Și sălciile să se spulbere, ci templul
Așijderea, atuncea cînd onoarea
Semizeului și-alor săi
Este uitată, și chiar fața sa
S-o-ntoarcă Preaînaltul
De către dînșii, pentru ca nimic fără de moarte
Să nu se mai zărească-n cer și pe pămîntul verde —
Aceasta, oare, ce înseamnă ?

E mișcarea semănătorului, cînd ia
Cu lopata grăunțele
Și le-aruncă spre cer, vînturîndu-le-n arie,
Și pleava-i cade la picioare, dar
Abia la urmă vine grîul ;
Și nu e nici un rău, dacă o parte
Se pierde-n vînt, iar sunetele vii

Ale vorbirii se destramă ;
Căci lucrul Domnului, și el, cu-al nostru se aseamănă,
Nu pe toate deodată le vrea Preaînaltul.
Ce-i drept, sînt pline minele de fier
Și Etna de rășini incandescente,
Așa că aș avea din ce belșug să făuresc
Un chip, ca să-l arăt,
Precum era aidoma, pe Crist.

Dar dacă vreunul, singur îmboldindu-se,
Și-ndurerat vorbind pe drum, cînd eu aș fi
Fără-apărare, spre stupoarea mea, s-ar năpusti asupra-mi,
Și chipul Domnului, un rob s-ar sumeți ca să-l imite —
Odată l-aș vedea aievea în mînia lui
Pe Domnul cel din cer, și nu ca să ajung ceva,
Ci ca să-nvăț. Îndurători sînt ei ; dar cel mai mult
Domnind, urăsc ei falsul, și atunci
Nu mai încape omenie între oameni.
Căci nu ei cîrmuiesc, ci cîrmuiește
Ursita fără moarte, și opera lor merge
De la sine, și degrabă o ajunge sfîrșitul.
Căci tocmai cînd cerescul mers victorios
Atinge culmea, e chemat, ca soarele,
De către Cei Puternici Fiul jubilînd al Preaînaltului ;

Un semn de ordine, și iată că toiagul
Cîntării se apleacă-n jos,
Deoarece nimica nu-i comun. Și El trezește
Pe morți, pe cei neatinși încă
De cruzime. Dar mulți ochi sfioși
Așteaptă
Să vadă lumina. Ei nu vor
Să-nflorească-n tăioasa ei rază,
Deși puterea e ținută-n frîu de aur.
Dar cînd, ca din boltite sprîncene,

Uitînd de lume, se revarsă
Din sfintele scripturi
Calm licărind puterea, atunci sînt în stare și ei
Bucurîndu-se de har
Să-și deprindă blindă privire.

Dar dacă azi Cereștii,
Așa cum cred eu însumi, mă iubesc,
Cu-atît mai mult pe Tine ;
Căci una știu,
Și-anume — cît de mult
Voința Tatălui cel veșnic
Înseamnă pentru Tine. Calm e semnul lui
Pe cerul plin de tunet. Căci Crist încă trăiește.
Însă eroii, odraslele lui,
Care veniră cu toții, și sfintele sale scripturi,
Și fulgerul le tălmăcesc
Faptele lumii pînă-n ziua de astăzi,
O-ntrecere fără istov. Iar El alături e. Căci toate ale sale
Lucrări știute-i sînt din veac.

De mult, de prea mult timp ascunsă
E cinstea datorată cerului.
Căci ei chiar mîna trebuie să ne-o conducă
Și o putere rușinos ne smulge
Inima.
Căci jertfă cere tot ce e ceresc.
Dar cînd un zeu este lăsat deoparte,
N-aduce nici un bine.
Noi am slujit Țărîinii Mume,
Și de curînd luminii soarelui slujit-am,
Neștiutori ; dar Tatălui, care domnește
Asupra tuturor, îi place
Îndeosebi să-i îngrijim
Slova statornică, și toate cîte sînt să fie
Țilcuite bine. E rostul cîntării germane.

AMINTIRE

Nord-estul suflă,
Vântul mie cel mai drag
Din toate, cel care promite duh
Aprins, și bun cutreier corăbierilor.
Du-te acumă însă, și salută
Garonna cea frumoasă
Și grădinile din Bordeaux,
Unde pe țărm abrupt
Poteca șerpuie, și-adînc în fluviu
Pătrund pîraie, și deasupra
Un nobil cuplu de stejari
Și plopi de-argint privește ;

Încă mi-i amintesc, la fel precum
Își pleacă virfurile late
Pădurea cea de ulmi de peste moară,
În curte însă crește un smochin.
În zilele de sărbătoare-acolo
Femei bronzate vin
Pe solul de mătasă,
În martie, către sfîrșit,

Cînd noaptea și cu ziua sînt egale,
Și peste leneșe poteci
Grele de visuri aurite
Se scurg zefiri legănători.

Întindă-mi însă cineva,
Pline de raze-ntunecate,
Cupa miresmelor,
Ca să mă odihnesc ; căci dulce
Mi-ar fi la umbră somnul.
Nu este bine
Să fii lipsit de suflet
În fața gîndurilor muritoare. Dar bună e
O convorbire, să-ți rostești
Părerea inimii, să-ascuți atîtea
Despre-anotimpul dragostei
Și despre fapte ce s-au săvîrșit.

Dar unde sînt prietenii mei ? Bellarmin
Și cel ce-l însoțește ? Cineva
Ezită să se ducă la izvor ;
Tocmai pentru că bogăția-ncepe
În mare. Ei,
Ca pictorii, adună,
Frumosul pămîntean și nu disprețuiesc
Războiu-ntraripat, și nici
Să locuiască singuri ani de zile sub
Catargul desfrunzit, acolo unde noaptea nu-i străpunsă
De sărbătorile orașului,
De lire, nici de dansuri băștinașe.

Acum însă bărbații sînt
Plecați la indieni,
Acolo-n vîrful clătinat

Al culmilor cu vii, de unde-n jos
Curge Dordogne,
Și împreună cu superba
Garonnă, într-o gură de lățimea mării
Se stinge fluviul. Însă marea ia
Și dă memorie,
Iar dragostea, și ea, își ațintește ochii,
Ce dăinuie însă, poezii-ntemeiază.

ISTRUL

Vino acum, văpaie !
Ce dornici sîntem
Să vedem ziua,
Și cînd genunchii
Au trecut încercarea,
Atunci simți strigătul codrului.
Dar noi încă de la Indus cîntăm
De departe venind și
De la Alfeu, multă vreme-am căutat
Locul potrivit,
Fără cutreier nimeni
Nu poate s-atingă Aproapele
Dintr-o dată
Și s-ajungă de partea ceealaltă.
Aici însă vrem să clădim.
Căci fluviile fac rodnic
Pămîntul. Cînd cresc buruieni mai ales
Și vara cînd vin la ele
Să se-adape animalele,
Atunci le urmează și oamenii.

Iar acesta Istrul se cheamă.
Frumos așezat e. Frunzișul coloanelor arde
Mișcînd. Și sălbatic stau
Înălțate-mpreună ; deasupra,
Pe-a doua treaptă, sare
Din stînci acoperișul. Încît
Nu mă miră că lui
I-a fost oaspete Hercule,
Strălucitul în zări, la Olimp,
Cînd, dornic de umbră,
Se-abătu la Istrul fierbinte ;
Căci viteji erau ei, acolo,
Însă-mboldiți de spirite-aveau
Nevoie de răcoare. De-aceea eroul
Alese aceste izvoare și galbene maluri
Cu mireasmă înaltă și neagra
Pădure de brazi, printre care
Vinătorul bucuros adastă-n
Amiază, și ascultă cum cresc
Copacii rășinoși de pe Istru.

Dar el aproape ne lasă
Să credem c-ar curge-ndărăt.
Și eu cred că vine, de fapt,
Dinspre soare-răsare.
Dar multe-ar mai fi
De spus despre-aceasta. Și de ce se agață
Tocmai de munți ? Cînd celălalt,
Rinul, se duce
Pe margini. Nu umblă-n zadar
Pe uscat fluviile. Însă cum ? E nevoie de-un semn,
Nimic altceva, cît de mic, ca să poarte
Luna și soarele-n cuget, nedespărțite,
Și să porceadă, ziua, dar și noaptea,
Și Cereștii să se simtă-ncălziți laolaltă.
De aceea sînt ele

Bucuria celui Prea-nalt. Fiindcă
Altfel, cum să coboare ? Și verzi ca Hertha,
Odrasle-ale cerului sînt. Dar acesta
Prea răbdător mi se pare, cu nimic
Mai liber, și-aproape de ris. Îndeosebi

Cînd ziua stă s-apară-n
Tinerețea ei, cînd flûviul începe
Să crească, un altul și-a și sporit
Splendoarea, iar el ca mînzul
Își roade zăbala, și de departe-l aud
Zarva zefirii,
Și e mulțumit.
Dar stîncile cer tăiș
Și țarina brazde,
Pustii ar fi ele, fără zăbavă ;
Dar ce face el, fluviul,
Nu știe nimeni.

MNEMOSYNE
(A treia versiune)

Rumene sînt, în foc îmbăiate, și coapte
Fructele, și pe pămînt încercate, căci scris e
Ca toate să-l pătrundă, ca șerpii,
Profetic, visînd pe
Colinele cerului. Și multe,
Precum o povară de
Surcele pe umăr, sînt
De păstrat. Însă potecile
Sînt rele. Căci într-o dungă,
Ca armăsarii, umblă captivele
Elemente și vechile
Rosturi ale țării. Și-ntotdeauna
În dezmăț se trece-o dorință. Multe sînt însă
De păstrat. Și trebuie credință.
Ci înainte ori îndărăt noi nu vrem
Să privim. Să ne lăsăm legănați, ca
În luntrea ce se clatină — marea.

Însă cele dragi — cum ? Strălucire de soare
Vedem pe pămînt și pulbere seacă
Și natale umbre de codri și înflorește
Fumul pe casă, la coroana bătrînă

De turnuri, în pace ; căci bune sînt,
Cînd potrivnicul suflet
Rănește ceva eeresc, semnele zilei.
Căci neaua, ca noblețea florilor
De mai, oriunde ar fi,
Plină de tîlc, strălucește.
Pe pajiștea verde, abia jumătate,
Din Alpi, unde, vorbind despre
Crucea-nălțată pentru cel
Ce murise, la drumul mare,
Un drumeț mergea mînios,
De departe pe celălalt
Presimțindu-l, dar ce rost mai are ?

Sub smochin a murit
Ahile al meu,
Și Ajax zace
Lîngă grotele mării,
Pe țarm de pîraie, vecin cu Scamandru.
De vuietul tîmplei, cîndva, după
Puternica datină a nemișcatei
Salamis, printre străini, a murit
Marele Ajax.
Patroclu însă-n platoșa regelui. Și pieriră
Încă mulți alții. Iar pe Citheron adăsta
Orașul Mnemosynei, Eleutherea. Iar ei,
Cînd zeul și-a scos mantia, amurgul
I-a desprins pletele. Căci supărați sînt
Cereștii, cînd cineva nu-și adună, zgîrcit,
Sufletul, dar așa trebuie ; asemeni
Acestuia jalea lipsește.

PROIECTE IMNICE

CUM PĂSĂRI AGALE PLUTESC...

Cum păsări agale plutesc —
Prințul privește-nainte
Și răcoros îi adie
La piept întâmplările, cînd
E liniște-n jur, sus
În văzduhul bogat strălucind, însă jos
Se-ntind bunurile, țările lui, și alături de el
Triumfător cercetînd pentru-ntîia oară stau tinerii.
El însă ține cumpăna cu
Bătaia aripilor.

VULTURUL

Tatăl meu a umblat sus pe Gotthard,
Jos, unde riuri lucesc,
Ocolind spre Hetruria poate,
Și tăind-o de-a dreptul
Peste zăpezi
Către Olimp, către Hemos,
Unde Athos umbra-și aruncă
Spre grotele din Lemnos.
La început însă
Din pădurile Indulăi
Cu amețitoare mirosuri
Roit-au părinții.
Străbunul însă
A zburat peste mări
Cu gândul senin, și s-a minunat
Auritul creștet al regelui
De taina din ape,
Cînd nori purpurii abureau
Peste navă și animalele mute
Se priveau unul pe altul
La hrană gîndind, însă
Munții stăruiau liniștiți,

Dar ce se va alege de noi ?
Stîncă e bună de păşune,
Seceta de băut.
Dar băutura de mîncare.
Cel care vrea să locuiască,
Are o scară la-ndemînă,
Şi unde stă cocoţată-o căsuţă,
Te-mpiedică apa.
Şi tot ce-ţi rămîne
E să-ţi tragi răsuflarea.
De vrea cineva
Să scape-n sus, în lumină.
În somn se regăseşte iarăşi.
Căci cu ochii închişi
Şi cu picioarele legate
Vei afla ce cauţi.
Iar cînd cunoşti,

... ..

TITANII

Nu-i însă
Timpul. Încă sînt nenlănțuiți.
Divinul nu rănește pe cei ce nu iau parte.
Atunci se pot bizui
Pe Delphi. Pînă atunci, dă-ne în orele sărbătorești
Și ca să am eu pace, gîndul
La cei morți. Murit-au mulți
Strategi din timpuri vechi
Și frumoase femei și poeți,
Iar în cele mai noi
Oameni mulți,
Dar eu sînt singur.
... ..și aruncîndu-se-n ocean
Aromitoare insule întreabă,
Unde sînt ei.

Căci multe de la ei rămas-au
În credincioase scrieri
Și multe-ntr-ale timpului legende.
Dar multe le vădește Dumnezeu.

Căci demult timp lucrează
Norii în jos, și înrădăcinată e
A-mult-pregătitoarea sălbăticie sfintă.
Fierbinte-i bogăția. Căci lipsește
Cîntarea, care ușurează spiritul.
Ar înghiți,
Și chiar de-ar fi potrivit sieși,
Căci nu rabdă nicicînd
Captivitatea focul cel din cer.

Dar e-mbucurător
Ospățul său la sărbători,
Cînd strălucește ochiul și de perle
Gitul fecioarei.
Chiar jocul războinic

... ..și pe aleile
Grădinilor se năpustește
Amintirea bătăliei și, potolite,
Pe pieptul zvelt
S-alină platoșele sunătoare
Ale copiilor din tați eroi.
Dar mie-mi zumzăie-mprejur
Albinele, și-acolo unde brazde
Trage plugarul, cîntă împotriva
Luminii păsări. Unele ajută
Cerul. Și-aceasta poetul
O vede. Este bine, ca de alții
S-atîrni. Căci nimeni nu-și poartă viața singur.

Cînd însă ziua
Cea harnică pornește,
Și sus, pe firele care
Conduc fulgerul,

La ora începutului
Cereasca rouă strălucește.
Trebuie ca și printre muritori
Înaltul să se simtă.
De aceea ei înalță case
Și-atelierele vuiesc
Și pe râuri corăbii.
Și oamenii se roagă dându-și mîna
Între ei, e plin de rost
Pămîntul, și ochii nu în zadar
Sînt ațintiți spre sol.

Voi însă simțiți
Și ceealaltă gîntă.
Căci de măsura grosolanului
Are nevoie
Neprihănitul spre a se cunoaște.
Cînd însă
Și în adînc apucă,
Spre a trezi la viață,
A-toate-cutremurătorul, spun ei,
Cerescul coboară
La morți, și puternic se face lumină
În devălmășia abisului,
În cele-atotsimțitoare.
Dar nu vreau să spun,
Că Cereștii vor deveni slabi,
După ce-ncepe dospirea.
Cînd însă
... .. și se duce
... ..
Pe creștetul tatălui, ca să... ..
... .. și pasărea cerului îl
Anunță. Minunat
Miniindu-se află aceasta.

AM ÎNTREBAT ODATĂ MUZA...

Am întrebat odată Muza, și
Ea mi-a răspuns :
La sfârșit ai să afli.
Nu-i muritor să poată înțelege.
Despre Cel-preaînalt vreau să tac.
Fruct oprit, precum laurul, e însă
Peste măsură Patria. S-o guste
La urmă însă fiecare,
... ..

Mult amăgesc, început
Și sfârșit.
Dar ultimul
E semn ceresc, care smulge
...și... ..oamenii.
De-aceasta Hercule temutu-s-a
Nespus. Și dat fiind că noi
Leneși sintem născuți, ar fi nevoie
De șoimi, căroră
Să le urmeze prințul,
... ..

Cînd vinează, zborul.
În cînd
Iar prințul

. și foc și trîmbe de fum înfloresc
Din iarba veștedă,
Dar neamestecată, jos,
Din pieptul generos, balsam
Al băătăiei, țîșnește vocea prințului.
.

Ulcioare face un artist
Și se cumpără
. cînd însă
Sosește ziua prețuirii
Și buza unui semizeu
Neprihănită o atinge

Și dăruie ce are el mai scump
Celor nerodnici,
Căci niciodată, de acum înainte,
Nu spre folos este divinul.

TINIAN

Plăcut e să rătăcești
Prin sfântă sălbăticie,

... ..

Și la uger de lupoaică, o, bunule spirit,
La ape, care
Prin plaiurile mele natale
Cutreieră,

... .. mai sălbatic adesea,

Și-acum obișnuit, să bei, asemeni unui prunc găsit

Al primăverii, cînd la calda vatră

A crîngurilor revenind străine stoluri

... .. liniștindu-se-n singurătate,

Și la plăcut mirositorii

Mîișori de sălcii

Cu fluturii

Vin împreună-albinele,

Și Alpii tăi

... ..

De Domnul împărțiți

Continental,
... .. de altfel stau
Înarmați,
... ..
Și plimbându-se, fără de timp

... .. căci ne-au rinduit
Ca alergările de care strălucind șoimește, sau
Asemeni luptelor de fiare, ca un semn din naștere,
Cereștii, nouă, această podoabă,
Spiritul căruia copil
Să-i fie Apusenii ;
... ..

Sint flori,
Nu de pământ produse, ci crescînd
Singure din solul afînat,
Răsfrîngere a zilei, și acestea
Necuvénindu-se
A fi culese,
Căci aurite stau,
Menite nimănui,
De-atîta timp neînfrunzitele,
Asemeni gîndurilor,
... ..

GRECIA
(Versiunea a treia)

O, voci ale sortii, cărări ale drumețului !
Căci în azurul școlii,
Din depărtări, în vuietul cerului
Răsună ca fluierul mierlei
Armonia norilor limpede, bine-acordată
De existența lui Dumnezeu, de furtună,
Și strigăte, ca priviri în afară, pentru
Nemurire, pentru eroi !
Multe sînt amintiri. Unde, pe urmă,
Vibrînd ca pielea vițelului
Pămîntul, de pustiiri, ispitiri ale sfinților,
Căci la-nceput se făurește lucrarea,
Urmează marilor legi, știința
Și gingășia și vastului cer haină apoi
Îvindu-se, cîntă norii de cîntece.
Căci solid e buricul
Pămîntului. Captive anume în maluri
De iarbă sînt flăcările
Și elementele cele de obște.
Ci limpede cuget trăiesc sus țăriile. Dar argintie
În zile curate-i
Lumina. Ca semn al iubirii,

Albastru de violete-i pământul. *
Chiar celor mărunte le poate fi dat
Un mare-nceput,
Zilnic, dar miraculos, din iubire de oameni,
Îmbracă Domnul o haină.
Și cunoașterii își ascunde obrazul
Și-acoperă văzduhul cu artă.
Și timp și văzduh acopăr
Cumplitul, ca nu cumva să-l iubească prea mult
Cineva cu rugăciunea, sau
Sufletul. Căci de mult stă deschisă
Ca foile, pentru-nvățat, sau ca linii și unghiuri
Natura,
Și mai galbeni sorii și lunele,
Însă-n răstimpuri,
Cînd stă pe sfîrșite bătrîna cultură
A lumii, în istorii anume,
Încheiate, curajos luptătoare, ca de pe-nălțimi
Conduce Domnul pământul. Dar mărginește
Pașii fără măsură, și precum florile se auresc
Vigorile sufletești, înrudirile sufletului s-adună,
Pe pământ, și cîte un spirit
Să se-nsoțească mai bine cu oamenii.

Plăcut e atunci, sub naltele umbre ale copacilor,
Și pe coline, să locuiești, însořit, unde drumul
Pietruit duce către biserică. Însă drumeților
Pe care, puternice dar cu măsură totuși,
Picioarele-i ascultă, le înfloresc
Mai mîndre cărările, unde țara

.....

ULTIMELE POEZII

DACĂ DIN ZĂRI...

Dacă din zări, de departe, fiind despărțiți,
Cunoscută-ți sînt încă, dacă trecutul,
O, tu părtaș al durerilor mele,
Mai poate-nsemna ceva bun pentru tine,

Spune, atunci, cum te-așteaptă prietena ta ?
În grădinile-acelea, după ce vremea
Sumbră trecu, ne-nîlnirăm ? Aici la
Izvoarele lumii bătrîne și sfinte.

Trebuie s-o spun, în privirile tale era
Ceva bun, cînd odată ochiul voios în
Jur ți-ai plimbat peste toate, tu — veșnic
Tăcutule om, și severa ta față.

Ce fel de ceasuri trecut-au, și cît de tăcut
A păstrat adevăru-n sine-al meu suflet,
De-am fost într-una atît de departe ?
Am spus-o, în brațele tale-adormit-am.

Adevărat e ! așa precum tu, prin scrisori,
Îmi aduci iar aminte cele știute,
La fel ades mi se-ntîmplă și mie,
Că iată — vorbesc despre cele-ntîmplăte.

Ah, primăvară era ? poate toamnă ? cîntînd
Dulce privighetoare-n crînguri, alături
De alte păsări trăia, și copacii
Vărsau împrejuru-ne-arome plăcute.

Scundele crînguri, curatele-alei cu nisip,
Străbătute, făceau mai pline de farmec
Și mult mai dulci parfumata zambilă,
Laleaua, garoafa-n văpăi, violeta.

Zid și perete sub iederi, vibrau, înverzeau
Fericite de umbră naltele-alei. Și
Acolo seara și-n zori stam adesea,
Privindu-ne tandru, vorbind despre multe.

Tînăru-n brațele mele acolo-nvia,
El, ce, încă retras, venea de pe cîmpuri,
Pe care mi le-arăta, cu tristețe,
Dar nume de locuri alese, și toate

Cele frumoase le-avea neștirbite în gînd,
Fericite meleaguri, scumpe și mie,
Care-nfloresc pe pămîntul de baștini
Sau tainic s-arată din nalte priveliști,

Marea de unde se poate prealesne privi,
Dar nimeni n-o face. Fii mulțumit, și

Gîndește doar la ființa-ncîntată
Și azi la lumina extaticei zile

Care prin strîngeri de mină sau poate prin dulci
Confidențe pe veci ne-a strîns laolaltă.
Vai mie ! zilele-acelea splendide !
Ci triste amurguri venit-au pe urmă.

Singur, în lumea atît de frumoasă, că ești
Susțineai tu într-una, dragule ! Însă
Fără să știi că...

LA MOARTEA UNUI COPIL

O, frumusețea este a copiilor avere,
E poate chipul Domnului leit —
Comoara lor stă în odihnă și tăcere,
Ce chiar și îngerilor le-ar fi imn slăvit.

LA NAȘTEREA UNUI COPIL

E bucuros cerescul Tată
Privind cum crește un copil,
Cu alții dragi în mîndră ceată
Prin înflorite văi cu tril.

Dar pînă-atunci tu soarbe viață ;
Din sufletul cel bun îți vin
Frumosul, rîvna cea măreată,
Ți-e și mai scump solul divin.

TOATĂ DULCEAȚA LUMII...

Toată dulceața lumii-acesteia m-a desfătat,
Al tinereții cer adînc, atît de-adînc ! s-a scufundat.
Aprilie și mai și iulie s-au dus ; eu nu mai sînt
Nimic, eu zăbovesc fără plăcere pe pămînt.

LUI ZIMMER

Nu sînt asemeni liniile vieții niciodată,
Ca drumuri sînt, ca munți ce nu-ncetează-a străluci ;
Tot ce sîntem aici, un zeu dincolo întregi
Prin armonii și pace și prin veșnică răsplată.

LUI ZIMMER

Vorbesc despre-un om, dacă-i bun și-nțelept,
Ce-i mai lipsește ? Există ceva, ca să
Dea mulțumire adîncului suflet ? vreun spic,
Vreun strugure, oricît de dulce, sub soare, și care

Crescînd să-l hrănească ? Acesta e, deci,
Tîlcul. Iubita, prieten ți-e-adesea, și
Arta un bun fără preț. Adevăr e ce-ți spun.
Dedalicul spirit și duhul pădurii-s în tine.

PRIMĂVARA

Cînd pe cîmpuri încolțesc desfătările noi,
Și crește-n frumusețe priveliștea iarăși,
Și sus, pe nălțimi, unde pomii-nfrunzesc
Vîntul adie mai limpede, norii,

Ce bucurie-i pe oameni ! se plimbă voioși
Pe țărm singuraticii, pacea, plăcerea
Și, ah ! sănătatea din nou înfloresc,
Rîsul senin nici el nu-i departe.

OMUL

Cine cinstește binele nu-și face pagubă în daruri,
Se ține sus, și printre oameni nu trăiește de prisos,
Valoarea-acestei vieți el o cunoaște, cu folos,
Se-ncrede-n cei mai buni, și umblă pe poteci de haruri.

PLIMBAREA

Voi, codri frumoși, voi chenare
Pictate pe dealu-nverzit,
Pe unde gălesc alinare
Cu liniște dulce plătit
Pentru tot ce-mi rănește visarea,
Cînd negru mi-e gîndul și mut,
Căci arta și cugetarea
Cu suferinți au crescut.
Voi, blinde priveliști în vale,
De pildă, pomi și grădini,
Îngusta potecă agale,
Pîriul pierdut printre pini,
Ce mîndru, din zări tot mai clare,
Lucește cu chipul vibrînd
Împrejurimea, în care
Mă pierd, cînd timpul e blind.
Un zeu amical ne îndrumă
Mai întîi cu azur,
Apoi cu norii de spumă
Boltiți cenușiu împrejur,
Cu fulgere-aprinse, cu mohorîte
Bubuituri, cu vrăjite cîmpii,
Cu frumuseți izvorîte
Din murmurul priveliștii dintîi.

CIMITIRUL

Tu, pașnic loc, cu iarbă tinăra în floare,
Aicea zac bărbați, femeii și cruci s-ațin,
Unde prietenii-n cortegii calme vin,
Unde ferestre strălucesc cu sticla-n soare.

Cînd arde sus amiaza, o făclie,
Cînd primăvara-ntîrzie ades pe-alei,
Cînd norul umed, cenușiu, adie,
Cînd ziua e grăbită-n frumusețea ei,

O, cîtă pace lîngă ziduri sure,
Cînd peste ele-un pom se-ndoaie greu ;
Cu rouă neagră, tînguie în foi, ușure,
Ci fructele frumos se-nghesuie mereu.

E liniște-n capela-ntunecată,
Și-altaru-n noaptea asta e pustiu ;
Mai sînt încă frumoase lucruri, însă iată
Vara pe cîmpuri cîntă greierii tîrziu.

Acolo, ascultînd pe preot, cînd oprit
Cortegiul de prieteni înconjoară
Pe cel plecat, ce viață-n tine se coboară,
Și, ah ! ce duh, evlavios și liniștit.

PRIVELIȘTEA

Că lumea-i bucuroasă — aceasta e din fire
Și din prosperitate, dar iată : omul vine
Din cîmp să vadă pomii, plăcuta înflorire,
Livada cum sporește rodînd, și-i pare bine.

Munți înconjoară cîmpul, pe ceruri se deșteaptă
Amurgul și văzduhul, sclipesc îndepărtate
Pe șesuri blinde drumuri, și peste rîu se-ndreaptă
Omul peste podețe cutezător nălțate.

Și amintirea-i dată-n cuvinte, iar unirea
În așezări durează, cît fericite pîlcuri
De zile își perindă deasupra strălucirea,
Dar omu-ntoarce-n sine ale științei tilcuri.

Zarea parcă-mboldește, și omului îi place
Folosul, și noi treburi mereu nu-l lasă-n pace,
Și-n juru-a tot ce-i bine prudența stăpînește
Atent, spre-o mulțumire ce nu îmbătrînește.

PRIMĂVARĂ

Ce fericire-i să privești cum pe cîmpie
Ies oamenii cu vocea limpezită
Și-ntreabă cum se simt cu voioșie,
Rîvnind cu toții-o viață fericită.

Cum se boltește cerul și se-ntinde-n zare,
Așa-i și bucuria lor pe cîmpu-n sclipăt,
Cînd inima de-o viață proaspătă tresare,
Și cîntă păsări, cîntecul e țipăt.

Omul care și-a întrebat adînc simțirea
Vorbește despre viața din care ies cuvinte,
Cînd sufletul nu i-l mai tîlbură mîhnirea
Și bunurilor sale bucuros le stă nainte.

Cînd o clădire-mpunge falnică azurul,
Cîmpul îi pare mai întins, cărări ferite
Se pierd în zări, ca omul să cutreiere-mprejurul,
Și peste rîuri trec podețe bine dulgherite.

TOAMNA

Legende, care se-ndepărtează de pământ,
Spunînd de spiritul ce-a fost și se întoarce,
Revin spre oameni, și-nvățăm atîtea-ntr-un cuvînt
Din timpul care-atît de repede se toarce.

Icoanele trecutului nu sînt uitate
Naturii, ci ca zilele pălesc și pier
În toiul verii ; toamna iarăși se abate,
Duhul firului se regăsește sus pe cer.

În scurtă vreme multe s-au sfîrșit,
Țăranul ce-a ieșit pe cîmp cu plugul
Vede cum anul se înclină mulțumit,
Cu-așa imagini oamenii-și încheie crugul.

Globul pămîntului împodobit cu stînci
Nu-i nor să-și piardă seara strălucirea,
El se dezvăluie în aurul unei amiezi adînci,
Și fără vaier e desăvîrșirea.

VARA

Lanul e copt, un licăr pe-nălțime
E norul clar, în timp ce bolta-mparte
Arzînd în noapte-a stelelor mulțime,
E mare forfota de Țori departe.

Poteci se pierd în depărtări, și viața
Pe mări dezvăluită-n larg tresaltă ;
Pentru avîntul omului, în dimineața
De aur, soarele-i icoană naltă.

În noi culori grădina largă e gătită,
Omul se miră că efortul lui se îplinește,
Tot ce creează prin virtute și desăvîrșește
Stă cu trecutu-ntr-o mirifică suită.

PRIMĂVARĂ

Coboară noua zi din culmi uimite,
Zorile care din penumbră-nvie
Rîd către oameni, agere și-mpodobite,
Mulțimile sînt săgetate blînd de bucurie.

O viață nouă vrea spre viitor să se desfacă,
Și-n flori pămîntu-ntreg și marea vale
În semn de zile vesele se-mbracă,
Și primăvara izgonește orice jale.

3 martie 1648

Cu supușenie,
Scardanelli

PRIVELIȘTEA

Ziua-i deschisă omului cu limpezi tonuri,
Cînd verdele s-arată-n șesuri line,
Nainte ca lumina șerii să se-ncline
Și-un licăr să-mblînzească-a' zilei zvonuri.

Ades lăuntrul lumii-i ca un nor de smoală,
Cugetul omului e mohorit, plin de-ndoială,
Natura-n fasturi zilele-i înseninează
Și sumbrul ghimpe-al îndoielii-ndepărtează.

La 24 martie 1671

*Cu supușenie,
Scardanelli*

PRIMĂVARA

Strălucitor e soarele și cîmpurile înverzesc,
Zile gingașe și bogate-n floare se ivesc,
Chiar seara înflorește, și senine zile
Purced din cer, unde se nasc precum copile.

Anul apare cu-anotimpurile lui — surori
În strălucire, răspîndindu-se ca sărbători ;
Spre alte ținte fapta oamenilor se supune,
Sînt semnele acestei lumi, îmbelșugata ei minune.

24 aprilie 1839

Cu supușenie,
Scardanelli

VIAȚĂ MAI ÎNALTĂ

Omul, el singur, își alege viață, moarte,
Fără de greș cunoaște-nțelepciune, cugetare,
Și amintiri pierind în lume, și-o valoare
Lăuntrică de care nimeni nu-l desparte.

Natura-n fast îmbracă zilele-nfrumusețate,
Și spiritul în sinea lui pogoară cerul
Prin rîvne noi, și el cinstește adevărul,
Și-un sens mai nalt, și multe întrebări ciudate.

Și astfel omul tilcurile vieții înțelege,
Din măreție și sublim își face scop și lege,
Și-n viața lumii tot ce-i omenesc exaltă,
Și-n sensul nalt un prag de viață mai înaltă.

Scardanelli

DEVENIREA SPIRITULUI

Nu, devenirea spiritului nu-i ascunsă omului,
Ca viața e, așa cum și-o găsește fiecare,
Este lumina vieții, dimineata vieții lui,
Comori sînt ceasurile spiritului clare.

Acestora natura li se-alătură măreț,
O dovedește omul care-atare bucurii culege ;
Luminii vieții i se-ncredințează îndrăzneț,
Cînd nu ezită-n legămîntul spiritului să se lege.

PRIMĂVARA

Omul se-nseninează-n cuget, primăvara
Străluce, minunată-i toată țara,
Mărețul cîmp în verde-i iese-n cale,
Piriul licărind frumos aleargă-n vale.

Munții așteaptă sub frunzoase sarcini,
Văzduhu-i mîndru-n spații fără margini,
Cîmpia se revarsă peste lume, lină,
Și turn și casă stau înfipte pe colină.

Cu supușenie,
Scardanelli

VARA

Apoi, cînd trece floarea primăverii,
Vine încolăcit pe an pojarul verii,
Și după cum pîrîul curge-n vale
Munții-și preling splendorile pe poale.

Încît cîmpia în splendoare se arată,
Și e, ca ziua, către seară închinată ;
Cum anul zăbovește, icoanele naturii, ora
Vărată fugare sînt adesea tuturora.

24 mai 1778

Șcardanelli

IARNA

Cînd neaua palidă-nfrumusețează toată
Cîmpia-n zmalțuri naltă și rotundă,
Ne ispitește vara-ndepărtată
Și maiul blînd, cînd ora se scufundă.

Splendidă arătare, aeru-i mai fin, pădurea
E limpede, dar oamenii-au plecat aiurea,
Și străzile-s pustii, tăcerea face
Sublimu-așa cum totul rîde-n pace.

Sclipirea florilor în primăvară nu-i
Prea dulce oamenilor, însă stele
Stau limpezi sus, se vede printre ele
Un cer aproape neschimbat în firea lui.

Zac rîurile, precum șesuri ; chiar răzlețe,
Clădirile se văd mai clare ; în blîndețe
Durează viața ; se disting întinse-orașe
În depărtările nețarmurite și golașe.

IARNA

Cînd peste-ntinderi zace frunza moartă,
Albul se lasă-n jos peste cîmpie,
Dar arde ziua-n para soarelui, zglobie,
Lucesc orașele cu sărbători la poartă.

E liniștea naturii, pacea cîmpului curată,
E parcă spiritul din om ; mai vii s-arată
Contrastele, încît natura în icoanele puterii
Ni se vădește, nu-n blîndețea primăverii.

25 decembrie 1841

Al d-voastră prea supus,
Scardanelli

IARNA

Cîmpu-i pleşuv, numai pe munţi vibrează
Albastrul cer, şi cum se duc poteci
Totul apare monoton, bat vînturi reci,
Limpede vămi natura doar o-ncoronează.

Globul pămîntului se vede din văzduh
Întreaga zi încins de noaptea luminoasă,
Cînd sus ies stele-n forfota lor deasă,
Şi viaţa-ntinsă este mai bogată-n duh.

VARA

Încă se vede anotimpul, lanuri blinde
În fastul lor amiaza verii-ntinde ;
Verdeața strălucește-n câmp, pe dealuri
Pînă la vaduri ce-o-nsoțesc cu valuri.

Așa cuprinde ziua munte, vale,
Cu iureșul și fulgerele sale,
Și norii curg domol, în spații clare,
Și anul pare-a zăbovi-n splendoare.

9 martie 1940

Cu supușenie,
Scardanelli

PRIMĂVARĂ

Cînd noi lumini pămîntului s-arată,
Valea luceşte-n ploaia primăverii şi vioaie
Rămîne-n albul florilor desfăşurată,
Cînd ziua clară înspre oameni se-ncovoiaie.

Contraste vii strălimpezesc cele văzute,
În pacea lor stau pragurile primăverii, mute ;
Omul care, senin, contemplă-a zilei vrajă
Desăvîrşirii vieţii sale stă de strajă.

15 martie 1848

Cu supuşenie,
Scardanelli

TOAMNA

Fastul naturii e o arătare mai înaltă
În care zilele cu multă bucurie se sfîrșesc,
Anu-n splendoarea lui desăvîrșit tresaltă,
Cînd roadele cu licărul voios se contopesc.

Globul i-atît de-mpodobit, arar prelins e
Un zvon prin lanurile largi, un soare blînd
Alintă ziua toamnei, și șesurile-ntinse
Sînt o vedere fără margini fluturînd.

Trec adieri prin crengi și vesel cîntă,
Deși apoi cîmpia-n goliciune se-nvestmîntă.
Întregul tîlc al limpedei imagini este viu
Ca o icoană-nconjurată de un abur auriu.

15 noiembrie 1759

VARA

Pîriul curge, munții nalți cu poale
Pînă departe înverzesc pe vale,
Copacii s-au lățit cu mari frunzișuri,
Că jos pîriul piere-n ascunzișuri.

Atîta soare-al verii arde-n bolta largă
Încît plăcerea zilei limpezi parcă-aleargă,
Răcoarea serii-n fugă-și pleacă creasta
Să-i îplinească omului și-aceasta.

24 mai 1758

Cu sîpușenie,
Scardanelli

VARA

Trec zile-n susur de-adieri ușoare
Schimbînd cu nori a cîmpului splendoare,
Capătul văii-atinge umbra piscurilor, unde
Au șerpuit în jos pe vale repezi unde.

Umbra pădurii crește tot mai mare,
Peste pîrîul lunecînd în depărtare ;
Vădit e chipul zărilor în ceasul cînd
Omul pătrunde tîlcu-acesta blind.

24 mai 1758

Scardanelli

OMUL

Cînd omului, trăind, sfîrșitul zilelor i se arată,
E parcă ziua s-ar deosebi de altă zi,
Spre ce rămîne omu-și pleacă fruntea luminată,
Nepizmuît, aparte de Natura ce-l urzi.

E ca și singur într-o altă viață largă,
În care primăveri și veri prietenoase înverzesc,
Pînă ce anul către toamnă-n jos aleargă,
Și norii pururi împrejuru-ne plutesc.

28 iulie 1848

Cu supușenie,
Scardanelli

IARNA

Cînd nevăzut și-acum cu vagi imagini
Se scurge anul, vine timp de iarnă,
Pustiu e cîmpul scris cu blînde pagini,
Și ploi și viscol prind în jur să cearnă.

Așa se-ncheie anul, ca o zi de-odihnă,
Ca zvonul unei întrebări, desăvîrșit în tihnă,
Apoi o nouă față-a primăverii-apare,
Natura-ncinge globul în splendoare.

24 aprilie 1849

Cu supușenie,
Scardanelli

IARNA

Cînd anul s-a schimbat, și licărirea
Naturii mîndre a trecut, sclipirea
Acestui timp e stearpă, curg din slavă
Mai repezi zile, însă pline de zăbavă.

Spiritul vieții diferit urmează schimbul
Naturii vii, tot alte zile-și varsă nimbul,
Și omului Ființa pururi nouă i s-arată
Integră, fără seamăn și curată.

24 ianuarie 1676

Cu supușenie,
Scardanelli

IARNA

Cînd strălucirea anului se-nclină,
Și-n jur tac munți și șesuri, în lumină
Se scaldă ceru-azur, în zile care
Ca astrele răsar din sfere clare.

Schimbări și fast sînt mai puțin vădite
La rîul, jos, cu apele grăbite ;
Dar spiritul tăcerii-n orele sublime
Ale naturii e împărtășit cu adîncime.

24 ianuarie 1743

*Cu supușenie,
Scardanelli*

PRIMĂVARA

Ziua e trează, ceru-n strălucire,
A dispărut a stelelor roire,
Omul se simte-ntocmai cum privește,
În mare cinste anul se ivește.

Măreți sînt munții-n care fluvii sună,
Pomii par grei de-a florilor cunună,
Tînărul an purcede-n sărbătoare,
Mai-bunul și sublimul stau oamenilor ca tipare.

24 mai 1748

Cu supușenie,
Scardanelli

PRIMĂVARA

Soarele-ntoarce-o nouă bucurie,
Zile răsar, ca florile, cu raze,
Podoabele naturii se dezvăluie frumoase,
Ca nou-născute-s viers și melodie.

Lumea cea nouă din adâncul văii vine,
Ceasul din zori al primăverii — ce senin e,
Lucește ziua sus, a vieții înserare
E dată și lăuntricului ochi spre contemplare.

20 ianuarie 1758

Cu supușenie,
Scardanelli

PRIMĂVARĂ

Cînd din adînc irumpe-n viață-o primăvară,
Omul e ca vrăjit, cuvinte noi țîșnesc afară
Din duhul lui, se reîntoarce bucuria,
Sărbătorești devin deodată viersul, melodia.

Viața-n acordul vremilor se regăsește iarăși
Ca tîlcul să-și ia spirit și natură ca tovarăși,
Desăvîrșirea-i una singură în spirit, pură,
Multe se nasc așa, și-aproape toate în natură.

24 mai 1758

Cu supușenie,
Scardanelli

PRIVELIȘTEA

Cînd traiul oamenilor așezat se duce-n zare,
Și vremea strugurilor strălucește-n depărtare,
Chiar dacă vara-acolo șesul gol și-arată,
Apar pădurile cu fața lor întunecată.

Dacă Natura împlinește-a timpurilor iuți icoană,
Și dacă stăruie, și ele-alunecă departe-n goană,
Desăvîrșire este, oamenilor bolta trează
Le scapără, cum florile copacii-ncoronează.

24 mai 1748

Cu supușenie,
Scardanelli

INDICE DE NUME PROPRII, DENUMIRI GEOGRAFICE, PERSONAJE ETC. FOLOSITE DE HÖLDERLIN

ACHERON — fluviu mitologic, granița dintre tărîmul celor vii și tărîmul celor morți, pe care sufletele îl treceau într-o luntre condusă de Charon.

AGORA — piață în Atena ; locul de desfășurare a întrunirilor publice. Simbol al dezbaterilor democratice.

AHILE — personaj central din *Iliada*, fiul lui Thetis, zeița mării, și al muritorului Peleu. Scăldat de mama sa în undele Styxului, copilul Ahile a devenit invulnerabil, cu excepția călcîiului de care-l ținuse zeița. Ahile este eroul preferat al lui Hölderlin, atît pentru virtuțile sale de luptător neînfriecat, cît și pentru capacitatea, nespus de umană, de a suferi din dragoste.

AJAX — zis „marele Ajax“, personaj principal din *Iliada*, fiul lui Telamon, rege al Salaminei, cel mai viteaz erou grec după Ahile ; a murit în războiul Troiei. A nu se confunda cu „micul Ajax“, fiul lui Oileu, de care se deosebește atît fizic, cît și moral.

ALCEU — poet liric grec din Mitilene, insula Lesbos ; a trăit pe la anul 600 î.e.n. Este creatorul versului alcaic : endecasilab alcătuit din o anacruză, un troheu, un spondeu, un dactil, un alt troheu și o silabă scurtă sau lungă.

ALFEU — rîu în Peloponez, pe al cărui mal se află localitatea Olimpia.

- ANACREON — poet liric grec (570-480 î.e.n.), născut la Teos, în Lidia, ale cărui versuri celebrând iubirea și plăcerile vieții au inspirat pe mulți poeți din Renaștere (anacreontici).
- ANIO — alt nume al râului Tibru.
- ANTIPHILA — nume de fată. Împrumutat din Terențiu, acest nume designează la Hölderlin frumusețea muritoare în care se vădește arhetipul zeiesc al Afroditei (Urania).
- ARCADIA — regiune în centrul Peloponezului. Simbol al unei vieți idilice în mijlocul Naturii.
- ARDINGHELLO — eroul principal al romanului *Ardinghello și Insulele fericite* de scriitorul suab Wilhelm Heinse.
- ARES — zeul războiului (la romani — Marte).
- ARETHUSA — nume a două izvoare, unul în Grecia, altul în Sicilia. Pentru a explica această omonimie, poeții alexandrini au inventat următoarea legendă : Arethusa era o naiadă din suita zeiței Arthemis ; pentru a o scăpa de insistențele lui Alfeu, zeul fluviului cu același nume, zeița a transformat-o într-un izvor care, după ce a curs mult pe sub pământ, a ieșit la suprafață în Sicilia.
- AREOPAG — tribunalul suprem al Atenei.
- ARHIPELAG — nume dat insulelor grecești din Marea Egee. La Hölderlin termenul este utilizat ca nume propriu, indicînd pe zeul (sau geniul) mării, „tatăl insulelor“.
- ASPASIA — a doua soție a lui Pericle, celebră pentru frumusețea, inteligența și tactul ei politic.
- ATHOS — munte (și mănăstire ortodoxă celebră) în Grecia, situat în sudul peninsulei Calchidia.
- AUGUSTA — prințesă de Homburg (1776—1871), căreia Hölderlin i-a dedicat mai multe poezii, precum și traducerea unei tragedii de Sofocle.
- BACANTE — însoțitoare ale lui Dionysos (Bacchus) ; „frunziș bacantic“ : iederă.
- BACCHUS — alt nume al lui Dionysos, zeul viței de vie, al vinului și al extazului mistic, fiul lui Zeus și al Semelei. Uneori Hölderlin îl numește „sirianul“ (aluzie la rătăcirea zeului

- căruia Hera, din gelozie, i-a luat mințile — prin deșerturile Egiptului și Siriei) și-l identifică cu Isus Christos.
- BARBAROSSA** — Friedrich I (1122—1190), împărat romano-germanic (1152—1190), adversar al Papalității, cuceritor al nordului Italiei ; mort în timpul Cruciadei a III-a.
- BELLARMIN** — în *Hyperion*, Hölderlin a ales acest nume pentru prietenul eroului principal, în amintirea cardinalului Robert Bellarmin (1542—1625), figură familiară studenților în teologie de la Tübingen.
- BIELER** — lac în Elveția, unde — în insula Peter — J. J. Rousseau a petrecut un an de refugiu (1765).
- BOREAS** — Boreu, zeul vântului rece de Nord, care locuiește în Tracia. Aparține rasei titanilor care personifică forțele elementare ale Naturii. Părinte al unor cai legendari, atât de ușori încît nu atingeau în goană spicele de grâu.
- BRAGA** — în epopeile germanice, zeu al Poeziei.
- BRUTUS** — Marcus Iunius (85—42 î.e.n.), patrician, roman, mort în bătălia de la Philippi. Împreună cu Cassius, a fost unul din șefii conspirației care a dus la moartea lui Caesar (44 î.e.n.). Soția lui, Porcia — pe care, spre sfîrșitul romanului *Hyperion*, Hölderlin o numește „marea romană” — era fiica lui Cato de Utica.
- CALAURIA** — insulă în fața coastei de est a Peloponezului.
- CASTALIA** — tinără fată din Delphi, care — urmărită de Apollo — s-a înecat într-un râu. „Izvorul Castaliei” era un mic curs de apă de lîngă Delphi, la poalele Parnasului, consacrat Muzelor. Simbol al inspirației artistice.
- CATO** — Marcius Porcius Censorius (234—149), om de stat roman cu vederi republicane, inamic de moarte al Carthaginei. E numit și Cato „bătrînul”, pentru a nu fi confundat cu strănepotul său, Cato de Utica, socrul lui M. I. Brutus. Simbol al dirzeniei și perseverenței politice.
- CEFISOS** — râu ce curge la nord-vest de Atena, în care se varsă Ilissus.
- CERBER** — ciine mitologic cu trei capete, veșnic treaz, care păzește intrarea în Infern.

- CERES — numele latin al zeiței Demeter care, la greci, era divinitatea pământului cultivat (deosebindu-se astfel de Gaea, zeița pământului conceput ca element cosmogonic), a grîului. Cultul ei și al fiicei sale Persephona stă la baza „misterelor eleusine“.
- CHARITE — cele trei Grații : Aglae, Thalia și Eufrosina.
- CHERONEEA — localitate unde Filip al Macedoniei i-a învins pe atenieni și tebani în anul 338 î.e.n.*
- CHIOS — insulă grecească din Marea Egee, vestită pentru vinurile sale.
- CHIRON — centaur înțelept, magistrul lui Ahile ; a fost ucis de Hercule.
- CITHERON — munte în nordul Greciei.
- CHRISTOPH — duce de Württemberg (1550—1568) ; a extins mănăstirea din Tübingen unde a studiat Hölderlin.
- CIBELA — zeița fecundității, „mama zeilor“, adorată în Frigia.
- COLCHIDA — veche țară din Asia Mică, situată la răsărit de Pontul Euxin (Marea Neagră) și la sud de Caucaz, spre care au plecat Argonauții în căutarea Lînei de Aur.
- COLOANELE LUI HERCULE — numele antic al strîmtorii Gibraltar.
- COMO — lac în nordul Italiei.
- CRONION, CRONIDUL — literal, fiul lui Cronos, adică Zeus.
- CYPRIA — nume dat Afroditei Anadyomene, cea „născută din spuma mării“, zeitate adorată în insula Cipru.
- CYTHEREA — alt nume al Afroditei, după insula Cythera unde și-a petrecut primii ani ai copilăriei.
- DELOS — insulă grecească din Marea Egee, templu al lui Apollo (numit și Delius).
- DELPHI — oraș întemeiat de legendarul Delphos, vestit pentru sanctuarul și oracolul lui Apollo ; preoteasa care oficia acolo se numea *Pythia*.
- DEMOSTHENE — celebru retor atenian, mare adversar al lui Filip al Macedoniei și al fiului acestuia, Alexandru. A trăit de la 384 la 322 î.e.n.
- DIOSCURI — literal, fiii lui Zeus. E vorba de Castor și Pollux, doi frați gemeni, copii ai Ledei ; primul, ca fiu al lui Tindar, e

muritor ; celălalt, zămislit de Zeus, e nemuritor. Legenda spune că, după ce Castor a fost ucis într-o bătălie, Pollux a refuzat să accepte imortalitatea, dacă fratele său rămânea în Infern ; impresionat, Zeus le-a permis să stea fiecare o zi din două, pe rând, printre zei. Simbol al dragostei frățești. Hölderlin se referă, de cele mai multe ori la constelația cu același nume.

DIOTIMA — la Platon (*Banchetul*), preoteasă din Mantineea, inițiativa lui Socrate. Nume prin care Hölderlin o indică pe iubita sa, Susette Gontard (1769—1802).

DODONA — vechi oracol grecesc în Epir, unde preoții profețeau după foșnetul stejarilor.

DORDOGNE — regiune în sudul Franței.

DRACO — arhonte atenian, vestit pentru severitatea legilor sale.

EDUARD — vezi SINCLAIR.

EFES — vechi oraș pe coasta de vest a Asiei Mici, templu al zeiței Artemis.

ELEUTHEREA — oraș la granița dintre Beoția și Atica.

ELIS — regiune din Peloponez, unde se află Olimpia.

ELIZEU — *Elysium*, *Cîmpiile elizee*, lăcașul unde se bucurau după moarte sufletele eroilor și ale oamenilor virtuoși.

EMPEDOCLE — filozof grec presocratic, poet și rege în Agrigent (Sicilia), născut pe la 449 î.e.n. ; a murit aruncîndu-se în craterul vulcanului Etna. „Erou“ preferat al lui Hölderlin, pentru contactul său nemijlocit cu divinitatea Naturii.

ENDYMION — păstor legendar, iubit de Luna (Selene) căruia Zeus i-a acordat privilegiul unui somn etern în care rămîne mereu tînăr.

EOS — alt nume al Aurorei, zeița dimineții, căsătorită cu muritorul Tithon.

ERINII — Furii, zeițe ale răzbunării.

EVAN — numele de cult al lui Dionysos.

GANYMEDE — fiu al regelui troian Troas și al nimfei Kallirrhoe ; a fost răpit în Olimp de către vulturul lui Zeus, devenind paharnic al zeilor.

GAȘCOGNE — regiune în sudul Franței, la sud de râul Garonne.
GOTTHARD — Saint-Gothard, munte în Alpii Helvetici.

HADES — literal, „Invizibilul“ ; nume care designează deopotrivă zeul și lăcașul morților (Infernul).

HAOS — personificarea vidului primordial, anterior creației, cînd Ordinea nu exista încă pentru elementele lumii. Din el s-au născut Erebul (tenebrele infernăle), Noaptea, Ziua și Eterul (acesta din urmă reprezentînd deopotrivă aerul, albastrul cerului și spațiul, zona sferelor superioare). La Hölderlin, atît Haosul, cît și Eterul sînt personificate.

HARDT — localitate între Nürtingen și Denkendorf, în apropierea căreia, în mijlocul unei păduri dese, se află Ulrichstein (Piatra lui Ulrich) : două uriașe podișuri de gresie, sprijinite unul de altul, formînd între ele o crăpătură îngustă. Acolo s-a oprit ducele Ulrich de Württemberg, în 1519, pentru a se ascunde. Urmăritorii săi n-au putut pătrunde în ascunzătoare, deoarece în timpul nopții un păianjen și-a țesut plasa chiar la intrare.

HEBE — zeița tinereții.

HEINZE — corect, Heinse, Wilhelm (1746—1803), scriitor din Suabia, prieten al lui Hölderlin.

HELICON — munte în Beoția, lăcașul Muzelor.

HELIOS — titan, personifică Soarele ; născut din Hyperion și Thea.

HEMOS — lanț de munți în Tracia, locul de naștere al lui Orfeu. Legenda spune că Hemos și soția sa, Rodopi, stăpîni ai Traciei, au fost prefăcuți în munți, pentru că au luat numele lui Zeus și al Herei, obligînd pe supușii lor să li se închine.

HERTHA — după Tacitus, Herthus — „Mutter Erde“, „țărîna (țara) mămă“ a germanilor.

HARMODIUS — tînăr atenian care, împreună cu prietenul său Aristogiton, l-au ucis pe Hipparc, tiranul Atenei (527—514 î.e.n.), ascunzîndu-și pumnalul într-un mănunchi de crengi de mirt.

HESPERIDE — nimfe ale căror grădini aveau meri cu mere de aur, care dădeau celor ce le gustau nemurirea. Simbol al rodniciei și tinereții veșnice.

HESPERII (sau **HESPERIA**) — Occidentul, înțeles de Hölderlin — în ultima fază a gândirii sale — ca moștenitor al Antichității : Grecia însemna, pentru el, epoca zeilor trecuți ; Hesperia — a celor viitori.

HETRURIA — Etruria, regiune în Italia, unde locuiau etruscii ; corespunzând Toscanei de azi.

HILLER — Christian Friedrich (1769—1817), prieten al lui Hölderlin ; l-a însoțit în 1791 în Elveția.

HIMET — munte în Atica, lângă Atena, vestit pentru mierea sa.

HORE — cele trei zeițe ale anotimpurilor : Eunonia, Diké și Eirene, reprezentând Ordinea, Dreptatea și Pacea.

HYPERION — literal, „cel ce umblă pe deasupra“, numele unui titan, fiu al lui Uranus și al Gaei, tată al Soarelui (Helios), al Lunei (Selene) și al Aurorii (Eos).

IDA — munte bogat în izvoare din împrejurimile Troiei.

IDUNA — în mitologia germanică, soția lui Braga, zeul Poeziei. E titlul destinat de Hölderlin „revistei lunare de poezie“ pe care a avut intenția s-o scoată în 1799.

ILISSUS — riuleț la sud de Atena, care se varsă în Cefisos ; după Platon, pe malurile acestui râu se plimba Socrate în timp ce discuta cu Fedru.

ISMENOS — râu în Beoția, lângă Teba.

ISTM — istmul de Corint, care leagă Peloponezul de Atica. La Hölderlin, capătă valoare de nume propriu, designând zeul regiunii respective.

ISTRU — numele grecesc al Dunării.

ITHACA — insula lui Ulise.

KADMOS — întemeietorul orașului Teba.

KAYSTRU — râu în Ionia.

KOLONOS — regiune din Atica, lângă Atena, vestită pentru creșterea cailor.

KONRADIN — Konrad, duce al Suabiei (1252—1268).

- LABAN — personaj biblic, tatăl Rahilei.
- LANDAUER — Christian (1769—1845), bogat negustor din Stuttgart, prieten al poezilor, căruia Hölderlin i-a dedicat câteva poezii.
- LARI — genii păzitoare ale casei, la romani.
- LEGO — după legendarul poet scoțian Ossian, suflet rătăcitor prin ceață.
- LEMNOS — insulă în Marea Egee.
- LEONIDAS — rege al spartanilor (490—480 î.e.n.).
- LESBIC — de la Lesbos, patria poetesei Sapho, a poezilor Alceu și Arion ; la Hölderlin cuvântul are sensul de „poetic“.
- LETHE — râu din Hades, din apele căruia sufletele celor morți beau uitare.
- LEVIATHAN — monstru marin din Biblie.
- LICURG — bărbat de stat, legiferator al Spartei ; pe la anul 888 î.e.n.
- LYDA — Marie Elisabeth Lebret (1774—1839), fiica lui Johann Friedrich Lebret, teolog și istoric din Tübingen.
- LYEUS — alt nume al lui Bacchus, care înseamnă „izbăvitorul de griji“.
- MAGENAU — Rudolf (1767—1846), poet din Suabia, prieten al lui Hölderlin.
- MAMRE — dumbravă biblică, lângă Hebron, unde a locuit Avram.
- MANA — (după Tacit : Mannus) — fiul zeului Tuisto, strămoșul germanilor.
- MARATHON — localitate unde atenienii i-au învins pe perși în anul 449 î.e.n.
- MEANDRU — râu în Asia Mică, vestit pentru sinuozitățile cursului său.
- MELES — râu în Asia Mică, lângă Smirna, pe ale cărui maluri se crede că s-a născut Homer.
- MELITE — alt nume al Diotimei, luat din Homer, Hesiod sau Virgiliu.
- MENADE — alt nume al bacantelor.
- MENON — nume grecesc tradițional, însemnând „cel ce așteaptă“ sau „răbdătorul“.
- MEON — tatăl lui Homer ; *meonid* înseamnă fiu al lui Meon.

MESSOGIS — munte în Asia Mică.

MINOS — rege legendar al Cretei, unul dintre judecătorii din Hades.

MNEMOSYNE — fiica lui Uranus și a Gaei, mama celor nouă Muze ; personificare a memoriei.

MOREEA — numele vechi al Peloponezului.

MORGARTEN — localitate în Elveția unde localnicii l-au învins pe prințul Leopold al Austriei, în anul 1315.

MYTHEN — munte în Elveția, în cantonul Schwyz.

MYTILENE — oraș în insula Lesbos.

NEMESIS, — zeița răzbunării și dreptății divine, care pedepsește „hybris“-ul, lipsa de măsură, tot ceea ce tulbură ordinea lumii.

NEUFFER — Christian Ludwig (1769—1839), poet din Suabia, coleg și prieten cu Hölderlin și Magenau.

NUMA — Pompiliu, al doilea rege al Romei (715—672 î.e.n.).

OETA — munte lângă Termopile, unde tebanii conduși de Leonida au luptat împotriva perșilor (480 î.e.n.).

OLYMPION — templu al lui Zeus în Atena.

ORCUS — la romani, demon al morții, dar și lăcaș al morților ; acest termen aparținea vorbirii populare, în timp ce sinonimele lui (Pluto, sau Dis Pater) țineau de mitologia cultă.

ORELLANA — Riul Amazoanelor, numit astfel după descoperitorul său, Francisco de Orellana, mort în 1550.

ORION — păstor uriaș, fiul lui Poseidon ; la Hölderlin, numele devine uneori substantiv comun, termen generic pentru „constelație“.

ORTYGIA — numele a trei insule ; în poezia *Către geniul îndrăzneții*, Hölderlin confundă Naxos, insula lui Dionysos, cu Delos, insula lui Apollo : amândouă se numeau Ortygia ; a treia era situată lângă Siracusa.

PAGUS — colină pe care se află orașul Smirna.

PACTOL — râu în Asia Mică, vestit pentru nisipurile sale aurifere ; simbol al opulenței.

- PALLADIUM — statuie a zeiței Pallas (Atena), căzută din cer în mijlocul Troiei. Eneas a dus-o cu el în Italia.
- PALMYRA — azi ruinele unei bogate cetăți din deșertul Sifiei, nu departe de Damasc.
- PARCE — zeițele romane ale Destinului.
- PATMOS — insulă grecească în Marea Egee. Tradiția spune că-n această insulă evanghelistul Ioan a scris *Apocalipsa*.
- PATROCLU — personaj din *Iliada*; a murit în războiul Troiei, purtând platoșa și armele marelui său prieten Ahile.
- PAUSANIAS — amic al lui Empedocle, după Diogene Laertius.
- PENTELE — munte lângă Atena, vestit pentru marmura sa.
- PHAETON — fiu al lui Helios și al Klymenei; colindând pe cer în carul Soarelui, a fost lovit de fulgerul lui Zeus.
- PHIDIAS — cel mai celebru sculptor atenian (490—431 î.e.n.).
- PHOEBUS — „strălucitorul“, numele latin al zeului Apollo.
- PIERIDE — la romani, epitet local al Muzelor, după regiunea Pieria din Tracia. După Ovidiu, Pieridele ar fi fost nouă tinere fete care, știind să cânte foarte frumos, au vrut să rivalizeze cu Muzele; au fost transformate în coțofene.
- PIGMALION — rege și sculptor din Cipru, care s-a îndrăgostit de o statuie de fildeș creată de el însuși; la rugămintea lui, Afrodita a însuflețit-o.
- PLEIADE — cele șapte fiice ale lui Atlas, care — divinizate — au devenit cele șapte stele ale constelației cu același nume; Hölderlin utilizează acest nume propriu în sens generic de „constelație“.
- PLUTO — poreclă rituală a zeului Infernului, Hades; înseamnă „bogatul“, deoarece, la început, era vorba de o divinitate agrară, asimilată pământului din care răsar toate bogățiile.
- PEPROMENE — Moira, Destinul, Ursita; adeseori această noțiune beneficiază de o întreită personificare: Moirele sau Parcele.
- PRYTAN — demnitar, senator în Atena veche; reședința celor 50 de prytani se numea *prytaneion*.
- RHODANUS — numele latin al Ronului.

SALAMIS, SALAMINA — insulă grecească din golful Egina, în fața Atenei ; locul victoriei grecilor asupra perșilor (480 î.e.n.).

SARDANAPAL — rege legendar asirian, simbol al monarhului destrăbălat.

SATURN — numele latin al lui Cronos, titan din prima generație divină, pe care fiul său Zeus l-a detronat ; personificare a timpului. La Hölderlin, Saturn reprezintă Vîrsta de aur a omenirii, domnia Naturii fertile și binevoitoare.

SCAMANDRU — fluviu în Licia, lângă Troia.

SCARDANELLI — nume imaginar cu care Hölderlin și-a semnat o parte din poeziile scrise în ultima perioadă a vieții.

SCHMID — Siegfried (1774—1859), dramaturg din Suabia.

SEMELE — fiica lui Cadmos și a Armoniei, mama lui Dionysos.

SINCLAIR — Isaak von (1775—1815), consilier de stat în Homburg ; cel mai fidel prieten al lui Hölderlin, care l-a găzduit și s-a ocupat de îngrijirea lui medicală.

ST. sau ROSINE ST. — Rosine Stäudlin (1767—1795), sora lui Gotthold Stäudlin, logodnica lui Neuffer.

STÄUDLIN — Gotthold (1758—1796), poet liric din Suabia, prieten al lui Hölderlin ; i-a publicat primele poezii.

SUEVIA — Suabia.

SUNIUM — capul Sunion, în sudul Aticeii ; templu al lui Poseidon.

TAURUS — lanț de munți în Asia Mică.

TAIGETOS — munte lângă Sparta.

TARTAR — țărîmul morților.

TELL — Wilhelm, erou legendar elvețian, luptător pentru unirea și libertatea cantoanelor.

TENARUM — capul Matapan de azi ; anticii credeau că dincolo de această stîncă începe țărîmul morților.

TELLUS — la romani, Pămîntul — ca zeitate hrănitore.

TEMPE — vale în Tesalia, între Ossa și Olimp.

THETIS — fiica lui Nereus, zeul mării, și mama lui Ahile. E confundată adeseori, și nu numai de către Hölderlin, cu Tethys, sora și soția lui Okeanos.

TINIAN — legendară insulă paradisiacă în Pacific.

TINA sau TENOS — insulă din arhipelagul Ciclade.

TITANI — prima generație de divinități la greci ; născuți din Uranus și Gaea ; învinși de Zeus și azvîrliți în Tartar.

TITHON — soțul zeiței Aurora.

TMOLOS — munte în Asia Mică.

TYNDARIZI — „fii ai lui Tyndar“ ; alt nume dat Dioscurilor.

ULRICH — prinț al Württembergului (1487—1550).

URANIA — „cereasca“, poreclă dată Afroditei (Venus), zeița iubirii.

VANINI — Giulio Cesare Lūcilio (1585—1619), filozof italian pan-teist ; acuzat de ateism și de magie, a fost ars pe rug.

VESTA — zeița focului casnic, la romani.

WALHALLA — reședința zeilor nordici, în mitologia germanică.

WALTHER — erou elvețian al luptei pentru independență.

XANTHOS — râu și oraș în Licia, Asia Mică.

ZANTE — insulă lângă coasta de nord-vest a Peloponezului.

SUMAR

Notă	5
POEZII DE TINEREȚE (1790—1797)	
Cîntecul iubirii	9
Către liniște	12
Imn nemuririi	14
Vindecarea mea	18
Melodie	20
Pentru Lyda	23
Imn către zeița Armoniei	25
Imn către Muză	30
Imn libertății (<i>Ca pe-o pajură din cuib de stîncă</i>)	35
Cantonul Schweiz	39
Imn omenirii	43
Imn frumuseții	47
Imn libertății (<i>Jos, la Orcus, am cîntat extaze</i>)	52
Imn prieteniei	57
Imn iubirii	61
Imn către geniul tinereții	63
Unui trandafir	67
Lui Hiller	68
Către geniul îndrăzelii	71
Grecia (<i>Dacă-n umbră de platani, la blînda</i>)	74
Lui Neuffer	77
Destinul	78

Dorință de prieten	82
Zeul tinereții	84
Naturii	87
Necunoscutei	90
Lui Hercule	92
Stejarii	94
Eterului	95
Călătorul	98
Diotima (<i>Demult moartă, sub lăcate</i>)	101
Către sfătuitoarii înțelepți	106
Către Diotima	109
Diotima (<i>Vino și îmblânzește-mi, precum...</i>)	110
Tihna	111
Popoarele tăceau, în amorțire...	113
Buonaparte	114

ODE EPIGRAMATICE (1798)

Către Parce	117
Rugămintele de iertare	118
Odinioară și acum	119
Conciziunea	120
Lauda omenească	121
Patria	122
Credința cea bună	123
Către poeții tineri	124
Poeții fățarnici	125
Apus de soare	126
Socrate și Alcibiade	127
Vanini	128

PERIOADA HOMBURGHEZĂ (1798—1799)

Cîntecul de ursită al lui Hyperion	131
Cînd eram copil...	133
Ahile	135
Zei odinioară umblau...	137
Emilia în ajunul cununiei	138

ODE

Omul (<i>Abia-ți răsăriseră, Mumă Țărină, din ape</i>)	163
--	-----

Capricioșii	166
Moartea pentru Patrie	168
Spiritul timpului	170
Fantezie de seară	172
Dimineții	174
Rîul Main	176
Printesei Augusta de Homburg	178
Asfințește, tu, Soare frumos...	180
Cîntecul germanului	181
Pacea	184
Către germani	187
Rousseau	190
Empedocle	192
Heidelberg	193
Zei	195
Rîul Neckar	196
Iubirea	198
Biografie	200
Vindecarea ei	201
Despărțirea	203
Diotima (<i>Tu taci și rabzi, căci nu te-nțeleg ei</i>)	205
Întoarcerea în Patrie	207
Portret de familie	209
Unei logodnice	212
Îmbărbătare	214
Natură și Artă sau Saturn și Iupiter	216
Lui Eduard	218
Cîntec sub Alpi	220
Menirea poetului	222
Vocea poporului	225
Chiron	228
Lacrimi	231
Speranței	233
Vulcan	235
Curajul poetului	237
Ganymede	239

Dorință de prieten	82
Zeul tinereții	84
Naturii	87
Necunoscutei	90
Lui Hercule	92
Stejarii	94
Eterului	95
Călătorul	98
Diotima (<i>Demult moartă, sub lăcate</i>)	101
Către sfătuitoarii înțelepți	106
Către Diotima	109
Diotima (<i>Vino și îmblânzește-mi, precum...</i>)	110
Tihna	111
Popoarele tăceau, în amorțire...	113
Buonaparte	114

ODE EPIGRAMATICE (1798)

Către Parce	117
Rugămintele de iertare	118
Odinioară și acum	119
Conciziunea	120
Lauda omenească	121
Patria	122
Credința cea bună	123
Către poeții tineri	124
Poeții fățarnici	125
Apus de soare	126
Socrate și Alcibiade	127
Vanini	128

PERIOADA HOMBURGHEZĂ (1798—1799)

Cîntecul de ursită al lui Hyperion	131
Cînd eram copil...	133
Ahile	135
Zei odinioară umblau...	137
Emilia în ajunul cununiei	138

ODE

Omul (<i>Abia-ți răsăriseră, Mumă Țărină, din ape</i>)	163
--	-----

Capricioșii	166
Moartea pentru Patrie	168
Spiritul timpului	170
Fantezie de seară	172
Dimineții	174
Rîul Main	176
Printesei Augusta de Homburg	178
Asfințește, tu, Soare frumos...	180
Cîntecul germanului	181
Pacea	184
Către germani	187
Rousseau	190
Empedocle	192
Heidelberg	193
Zei	195
Rîul Neckar	196
Iubirea	198
Biografie	200
Vindecarea ei	201
Despărțirea	203
Diotima (<i>Tu taci și rabzi, căci nu te-nțeleg ei</i>)	205
Întoarcerea în Patrie	207
Portret de familie	209
Unei logodnice	212
Îmbărbătare	214
Natură și Artă sau Saturn și Iupiter	216
Lui Eduard	218
Cîntec sub Alpi	220
Menirea poetului	222
Vocea poporului	225
Chiron	228
Lacrimi	231
Speranței	233
Vulcan	235
Curajul poetului	237
Ganymede	239

Lector : NICOLAE TEICA
Tehnoredactor : AURELIA ANTON

*Bun de tipar 26.III.1977. Tiraj 14.120 exemplare.
Coli ed. 11,89. Coli tipar 12,50.*

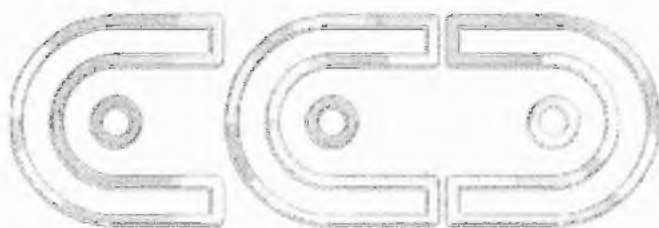

Tiparul executat sub comanda
nr. 5.240 la Întreprinderea
poligrafică Bacău, strada Eliberării
nr. 63.

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

1

1

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2026

